وتلې اروا

محمد آصف عمر

په دنيا کې هر ديو ته شاهزاده بهرام په کار دی. خو چې پيدا شي. د اليشنګ ولسوالۍ د سالاو دره له شماله جنوب ته غځېدلې ده. کلي يې د سيند پورې راهورې پراته دي. کروندې يې لکه له سيند څخه ختلې زينې. دلته د داود خان د زمانې تاو راتاو سرک تېر شوی، او د کاوون غره عظمت ته يې سر په پښو کې ايښی. پر سرک د غونډۍ په لمنه کې سړی روان و. له هر قدم سره يې ببرسر جيټکه خوړله. تا به ويل په پښو کې يې توري ښپلۍ نه، درنې زولنې دي. خلاصو بندونو يې شا ته پر خاورو کرښې باسلې. توري مېږې او سرې غوا به کله کله د تېز لمر له کبله پښه واچوله. مګر د سست خاوند لپاره به بيا سستې شوې. سړي غټې سترګې د غونډۍ ترشا سپېره غره ته واړولې. د خپلې نيا خبره ورياده شوه «زويه! ماڼلو غرپخوا د شنو او ممانو باغ و. خلق به د مېوو ټولولو ته په مېله تلل. يو وخت ورته امدا خلق دېوان شول. ونې او بوټي يې له بېخه باسل. په تناره کې يې سوزول. يو شازاده بارام پيدا نشو چې مخه يې ونيسي» سړی په تصور کې د غره تېر شينوالي او د مرغانو شور ته لاړ. موسکی شو. شا ته يې د کوم شي خرپه هار واورېد. لکه ځناور چې د مړ حيوان غوښې شکوي. ورپېدېد. ژر يې مخ واړوه. تر سرک لاندې کړوپ ځوان د غنمو لو کوه. د سيګرېټ لوګی يې تر برګ دسمال لاندې پر ګلابي مخ او سور پيکي خپرېده. سړي ترې ښه خاطره نه لرله. يو وخت يې په ډنډ کې دوه مره غوېې ورکړې وې چې يو ساعت يې سا سوزېدله. مګر بل وخت د پشه يانو ښځې بره خپلې درې ته روانې وې. يو هلک پسې غږ کړ. هم د غه ځوان پرې غصه شو. ويل پشه يان په موږ اعتبار لري. ته مو نوم مه بدوه! دا کار يې دده په زړه ولګېد. اوس سړی د تېرو په باره ورکېوت. د پخو غنمو بوی يې دماغ وتخنوه. مالونه پر سرک ودرېدل. مېږې غاړه اوږده کړه. وبغېدله. لکه د خاوند کار چې غندي. سړي غټې سترګې برګې کړې. په سوړ غږ په پزه کې وښګېد:

– بلا! چيشی دی؟ خوابنې!

ځوان واورېدل. سر يې جيګ کړ. نيم نېغ شو. ملا يې شخه شوې وه. خوله يې له سيګرېټ سره کړه و نيوله:

– اوو، اوو، اوو، لالتۍ دی لالتۍ!

سړي سيګرېټ ته لاس وغځوه. ناره يې کړه:

– ډيز، ډيز، ډيززز، شامتۍ دی شامتۍ!

ځوان په خندا سيګرېټ ورکړ. [illegible]

– وه خوار شې! زما نوم شا[illegible] دی.

سړي له سيګرېټ څخه دوه اوږده کشه وکړل. له خونده يې سترګې پټې وې. له نرۍ پزې راوتی لوګی يې په ببرو برېتونو، ببرې ږيرې او ببرو وېښتانو کې تيت شو. لکه په ځنګله چې ګردلې تېرېږي. سترګې يې پرانېستې:

– زما نوم ام لال مامد خان دی يارو. ته څه خبر يې؟ زه لا پيدا نه ومه. ابا مې خوب ليدلی و.

– هاو، پيغمبر ورته ويلې وو چې زوی دې پيدا کېږي. نوم يې لال مامد خان کېده. که چا لالتۍ وويلې خدای يې وهي.

– ډک يې که ـه ـه! اغه دی خبر يې.

– هاو کنه. دا ډوزه خو ته هره ورځ ولې.

– اخی! ونښتلې. په امدقه خبره لکه قارغه د دوزق په دام کې ونښتلې.

– آهاها ښه ځا، توبه! نور نه ويمه. ای لال مامد خان اکا! هه واخله! لړلو خو وکه کنه!

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوح اوح! د ابا دې څو نوکران دي؟
- خوارشې! ته ابا څه کې؟ پيسې درکومه.
- ډک يې که ـه ـه! چې په کاسه کې يې راکې په غلبېل کې يې راکه!
- ښه ځا! چرس درکومه.
لالټې يودم سر ټيټ کړ. شاوخوا يې لکه غل وڅارله. له شاه محمد څخه يې لور واخېست. وپسېد:
- ورو غرېږه! ته خو يې جنتي مخ راوښيه کنه يارو! چې دا زړه مې پې ټکور شي.
- هاهاهاها، ته کار شروکه! جنتي مخ به يې پيدا شي. ماته مالومه ده چې چا سره شته.
لالټې لور وغورځوه. نبغ شو:
- ډک يې که ـه ـه! د پردي خيرات کې سپې په ډانګ وهې؟
په شاه محمد د لور غورځول بد ولګېدل. لالټې يې ټېل وهه. هغه د غنمو په ستري ولوېد. سيګرېټ چخپيټ شو. ځوان وويل:
- اله پاسې! لو وکه! اله! سيګرېټ خو خوشې ندی. پاسې پاسې!
د لالټې رنګ داسې وتښتېد ته وا اوس يې دارته خېږوي. په دروغو يې ملا ونيوله. له زګېروېو سره پاڅېد:
- وی الاح! ملا مې ماته شوه ح. درد کئ ح. مړ شومه ح.
ځوان يې مټه تاوه کړه. دده له درده اخونه وختل. د سپين ټيکري ښځه د سرک څنډې ته راغله. غږ يې کړ:
- د پروانې ابا! دلته چيشی کې؟ کورته ری شه! زرکوه!
د ښځې ګرد مخ له غصې پړسېدلی و. د هغې حوصله او غيرت هرچا منل. ويل يې د قسمت کارونه دي. که نه دا ښځه ددې سړي لايقه نه وه. شاه محمد د لالټې لاس پرېښود. هغه هم د دروغو زګېروي بند کړل. د خړو جامو شاته لمنه يې ټک وهله. په ښځې پسې پر خام سرک روان شو. لکه ماشوم چې ښه پوهېږي پلار جزا ورکوي، خو تښتېدلی نه شي. غوا او مېږه هم په خاوند پسې بېرته وګرځېدلې. سړی د غونډۍ په لمنه کې په لرګينې دوه پټه دروازې ننوت. ښځه مخامخ د دوو کوټو په مخ کې تشو کټونو ته روانه وه. پيغلې لور يې پر پلاستيکي فرش جامې قيچي کولې. ښځې مخ راوګرځوه. پېړې شونډې يې ورېږدېدلې:
- اله خدای خو دې وخله! چې دا ته بيا څه مصيبت يې؟
لالټی وتښتېد. مېږې او غوا هم ورسره منډه واخېستله. هغه د حويلی په نا هواره برخه جيګ شو. ويې ويل:
- وه ما چيشی کړي؟
- تا چيشی کړي، آ؟ د کوره ولې ووتلې؟ چېرته روان وې؟
- وه خو مرو ويلې مالونه وږي دي. اغه خو يې څرولی نشي کنه. پيغله جلۍ ده. اغه ده پو ښتنه وکه!
- وی الا، مروه دروغو ته مه مجبوروه کنه! نا، دا ما سبايي وخته د رمنځي اخېر ولې شروکه؟ چې مال ته ری شمه کنه. شرمېږې خو نا. ښځه کار کئ ته بې ننګه مړې سترګې ناست يې. نور غمونه پې دپاسه راوړې.
- وه د چيشي غمونه؟
- تاته مې ويلي نه وو چې دا وار دې چرس وسکل درنه ځمه؟ آ؟
- ډک يې که ـه ـه! چرس چېرته دي؟ په سپينه ورځ دروغ وايې.
- داح! په ټوله دونيا کې د دروغو بيرق دده جګ دی، دروغجنه زه شومه. ای اغه لوګی د چيشي و، آ؟
- کم لوګی؟ ځه ځا! غلې! له خېټې ګډه يې.
- وه خدايه! نبغ په سترګو راننوځې. ما کتلې ښا؟ بس خلاص، ونشوه. وه جلۍ د خلقو نوکري پرېده! راځه چې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ودرېږه! ښځې ودرې کنه! اغه سيګرټ و کنه.
– وی‌ی‌ی‌ی! تبا شې! بيا دې چيشی خرڅ کړي؟ اله جلی! دا کالي وغورځوه ويمه! نغری وګوره!
مروه د کوټو شاته د نا هوارې برخې بره کونج ته وختله. تر ځېرې لاندې پر پلاستيکي فرش يې لوښي وکتل. غږيې کړ:
– نا ادې. کاسې، پيالې، ځمڅی، ديګونه، چاينېر، ټول شته.
– اح، ښځې! څنګه شو؟ اوس ته ښه شوې که د ايرا بو سپی؟
– سپی ته يې. بل شی به دې پټ کړی وي. وه جلی! ککړی دې وخورمه! زر کوه کنه! ځه چې هاشم لالا کره ځو!
– وه د دا هاشمټي نوم مې په کولمو درد راولي. خدای دې مردار کي، چې زما د پرو زړه په قبر کې يخ شي.
– بس که بس! لالا ته مې ښېرا مه کوه! لورمې تا ووجله تا . که تا چرس نه سکل سم سړی به وې. چا به درپورې نه خندل. پروانې به جنګ نه کوه. اخ سړيه، ويمه خدای خو دې يا تا وخلي يا ما! ستا د لاسه مې دا شل کاله ښه ورځ ونه ليدله.
ښځه په ژړا په سره لمر کې پر کټ کېناستله. لالټي د دېوال سيوري ته مېږه او غوا په موړيو پسې وتړله. مروه بېرته راغله:
– خير دی ادې کنه! ته غلې شه! ګټه نلري.
لالټي وګڼله چې د ښځې قهر سوړ شو. هوارې حويلۍ ته کېوت. هغې په سلګيو کې وړې نرۍ سترګې آسمان ته جيګې کړې:
– وه خدايه پاکه! څنګه مردار قسمت دې راکړی دی؟
– ډک يې که‌ـه‌ـه! ما غوندې ځوان دې په ټوله خېلخانه کې نشته. ما پسې جينکۍ تښتېدلې.
– کشکې! زه به درنه خلاصه ومه.
– ته ام راته بوځه بوځه کېدلې. هېر دې شو؟
هغې ته په ژړا کې خندا ورغله. مروې هم پخ وهل. ښځه پاڅېدله. مېږه ته يې په ملا کلکه سپېړه ورکړه:
– خاورې دې په خوله شه! چېرته ونه وايې! خلق به وايي چې رښتيا.
د لالټي په خښتګ کې يو څاځکی متيازې لاړې. ايله يې تريخی پيدا شو. په ښځې يې چيغه کړه:
– مه کوه‌ه‌ه! ډرت وار وکې.
تريخی يې همدومره و. روان شو چې د حويلۍ په کونج کې په تشناب کې خښتګ ومينځي. ښځې وويل:
– ای تبا مړيه! ماويلې د ښکارځي پټی هاشم لالا ته ورکه! په شاړه چيشی کوو؟ للمي ام نه کئ.
– چيشی؟ چې زه جوندی يمه ولا که يې پکې ولګئ.
– ضد مکوه! اغئ خپله ګونا منلې. په خوشې درته شاړه ابادئ. ويلې لو ته ام راځو. نور چيشی وکې؟
مروې غږ کړ:
– ادې مې ښه وايي. وريې که! ښې پيسې درکئ. په سم ځای کې پې دوه پټيه کېږي. زمنږ پکې ګټه ده.
– غلې شه! هرکله، ادې مې ښه وايي، ادې مې ښه وايي. سباګل راته اغه نه ډېرې پيسې راکئ.
– دروغ وايي. ماما خو مې پکې قلا اچئ. سباګل پې چيشی کئ؟ خوشې ګرمول کئ.
دې کې د دروازې ګړز شو. ډله ماشومان ننوتل. يو غږ کړ:
– ای اغه کندو بيا راغلی. وايي لالټي ته نارې کئ.
ده وريسې منډه کړه:
– هئ د سپي زو! ادې ته دې د سپې نوم واخله!
ماشومان په خندا وتښتېدل. لالټي ښځې ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– لاړ شمه، که مېمله ته ام ته غېږه ورکی؟

ښځه وبنګېدله. مخ يې واړوه. مروې غږ کړ:

– ابا ودرېږه! تښی دې بیا خلاصې کړي دي. کولمې دې ورسره ګنډه دي.

هغې د پلار ګرېوان وتړه. په سر او بږيره يې نرم لاس ووهه چې وېښتان يې سملي. د لور مینه او د هغې د پستو لاسونو تماس لالټي ته لکه د قو د ښکو کټ و. د پینځو حواسو سترېا يې ورسره ورکېدله. دی ووت. يو دم يې له تعجبه وروځې بره لاړې. ببر سر يې وګروه. ښځې او لور يې د دروازې له درزونو کتل. پر سرک دوه تور لنډکروزران له ډېر پا کولي ځلېدل. ځنګ ته يې وسله وال کسان ارت ولاړ وو. داسې ګاډي دلته ما شومانو څه، چې لويانو هم اول ځل ليدل. د کلي موټر خو لکه ټکر شوي، عقب نما ښيښه نه لري، په سترګو ړانده وي، پمپر يې ځړېږي، د رنګ ځای سم نیم ګلګل نیولی وي. هلکانو په سور لمر کې د قیمتي موټرو سیل کوه. دوه تنه تري کېوتل. لالټي د چاغ سړي د شتري واسکټ له پاسه لاسونه تاو کړل، لکه فیل چې په غېږ کې نیسي:

– وه سبا ګله! په خیرونه یارو! عمر دې ډېر دی. امدا اوس مې یاد کړې. چې راتلې ټلیفون به دې کړی و. پسه مې درته چپه کوه.

کلیوالو هررر وخندل. د دروازې شاته ښځې اسویلي وکړ. لور يې په ملا لاس کېښود چې آرامه شي. په خندا کې د سبا ګل د پوکانۍ په شان غومبري او ګردې سږمې لا وپړسېدلې. غونډ منډ کس ته يې لاس ونيو. په نري غږ يې وويل:

– وروره ګله! هېوادیار صیب په کابل کې ډېر غټ ریس دی. هېوادیار صیب! د شربت خېلو اصل کلی لاندې دی. اغه د پټیو منځ کې ونې او کورونه وينې؟ خلک چې ډېر شوي، پاس غونډۍ له راختلي دي.

لالټي هېوادیار ته هم غېږه پرانېسته. خو هغه تش لاس ورکړ. د سپین واسکټ له جېبه يې غټ موبایل وباسه. مسېج يې وکوت. بېرته يې کېښود. سپین پکول يې په تکو تورو وېښتانو سم کړ. دروند غږ يې له ستوني ووت:

– سباګل ويلې په سالاو کې يو ځای دی، ښکارځی يې بولي. ما ويلې دا نوم مې خوښ شو. چې ويې نه ګورمه نه کېږي.

– ډک يې که ـه ـه! تاسې نو د هوسیو ښکار ته راغلي يئ.

– نا نو، الته هوسۍ شته؟

– چې نشته نو بیا ولې ورته ښکارځی وايي یارو؟

کلیوالو بیا په زوره وخندل. ماشومانو نارې کړې:

– لالټي دروغجن، لالټي دروغجن!

ده بې له مخ تاوولو په جيګ غږ ځواب ورکړ:

– څوک غاپي؟ د سپي زامن! څوک غاپي؟ د سپي زامن!

هېوادیار او سباګل پخ وهل. ماشومانو بیا بیا نارې وهلې. لالټي تنګ شو. تیږه يې واخېستله. هغوئ وتښتېدل. تیږه يې ځنګ ته ولګېدله. لالټي مخ بېرته راوګرځوه:

– هېوادیار صیب! دا د بې سېواده بچیان دي. تربیه نلري. تاسې مه خفه کېږئ ښا؟

– نا نو، خیر دی. واړه دي. نه پوهېږي. څنګه؟ ښکارځي له ځو؟

لالټي د کور بندې دروازې ته وکتل. د ښځې عکس العمل يې ونه لید. سر يې وخوځوه. مخکې شو. سباګل ورباندې غږ کړ:

– چرته چرته؟ وروره ګله! ګاډي له وخېجه!

لالټي له خندا شین شو. د شاتني موټر په مخکیني سیټ کې کېناست. د کلي د غټو او وړو خولې وازې وې. لالټي پزه جيګه ونیوله. دده لپاره د برې شېبه وه. د کلونو کلونو د سپکاوي او ځورونو د غچ شېبه. کاږه کاږه يې هر يو ته کتل. لکه چې وايي ما خو وينئ؟ تاسې کله په داسې موټر کې ناست يئ؟ دوئ حرکت وکړ. په تخت کې کېوتل. هېوادیار شاوخوا ته نظر واچوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نو، دغه ځي له ولې تخت وایي؟ دلته خو مکتب دی او جامع جومات.

لالټي وخندل:

– پخوا اوار میدان و یارو. دا نوم پې زما غورنیکه ایښی. امیر حبیب الله خان چې یې ملاقات ته راغی، دلته یې کېښوه.

– نا نو ستا غورنیکه دونه غټ سړی و؟

– هاو کنه. خلقو یې مخکې تړت نشو کوی. د لغتو لاندې یې وجل.

– نا نو امیر حبیب الله خان چرته ناست و؟ الته به مو پخه څپېره وهلې وه. خلک به سیل له راتلل. تاسې له به کاروبار پیدا شوی و.

– ډک یې که ـه ـه! د چرګ نه د مالګې څټل غواړې؟ دا خلق د تاریخ په ارزښت څه پوهېږي؟

هېوادیار او سباګل وخندل. دوئ روان شول. د تورو تړو پر کنډو واوښتل. هېوادیار ټوله لاره په کاغذي دسمال تر ګردې رېږې لاندې پېږې غاړې خولې وچولې. ګرمي دومره نه وه، نه فاصله زیاته وه. خو په لاره کې یې باید په هر قدم کې له خښتو تیږو پښه اړولې وای، له کندو کپرو ځان بچ کړی وای او په تړو ختلی او کښوتی وای. سباګل خو به کله کله ودرېد چې اوږدې ساګانې واخلي. مګر د لالټي چورت هم خراب نه و. زر ځله یا ولسوالۍ ته، یا د خلکو نه پټ د چرسو څکولو ته په دغه لار تللی راغلی و. هره تیږه او کنده کپره ورته معلومه وه. پښې یې اتومات اوښتلې. بالاخره ښکارځي ته ورسېدل. هېوادیار شا وخوا وکتل. د غرونو په منځ کې نسبتن برابر ډاګ و. د ختیځ خواته د برج په شان د نېغ او یکړه غره پر سر زیارت د سړي پام اړوه. لاندې په هواره کې هرچېرته خلکو د ځای جرولو ته تیږې اچولې وې. یو نیم اباد پټی هم ښکارېده. لالټي وویل:

– هېوادیار صیب! دا ام پوخ تاریخي ځای دی. د وروس په زمانه کې مجاهدینو دلته خلق وجلو ته راوستل.

د هېوادیار یا خبره خوښه نه شوه، یا په سیل بوخت و. ځواب یې ورنه کړ. سباګل دغره بېخ کې نیمجوړ پټي ته اشاره وکړه:

– وروره ګله! اغه تیږې چې پکې ماتې دي، امدا د لال مامد خان ځای دی. کنه؟

– بالکل. سورنګان الوزومه یارو. مزدوران مې اچولي. دا غر ټول ابادومه. په سر کې برمه وهمه. یو جرنده او به وځي.

هېوادیار په خندا پټي ته ورغی. د ماتې تیږې ټوټه یې سترګو ته جیګه کړه. دلته لالټي سباګل ته په غوږ کې وپسېد:

– ای! په قسم مړ شومه. تیلم تیلم یمه. چرس راکه چرس!

سباګل په سپین څادر د مخ خولې وچې کړې. د غټ ځان په پرتله په نري غږ یې وویل:

– اغه بله ورځ مې یو بلا درکړل. ختم شول؟

– نا، اغه مې ماښو کې پټ ایښي. بچي راباندې پوه شوي. الته مې نه پرېدي. خیر دی کنه. دوووونه پټه راکه!

– وروره ګله! څه مشکل دی؟ اوس خو دې ښځه نشته. ددې ځي نه راسن ماښو ته لاړ شه!

– نا کنه. چې الکان د سپي زامن مې وګوري چیغې وهي. ټوله دونیا خبرېږي. ای پښې به دې ونیسمه!

– ننا، پاڅې پاڅې! ویمه غلی کېږې که نا؟ ګوره دغو سنډا ګانو ته وایمه؟ وهي دې.

لالټي د هېوادیار باډیګاردانو ته وکتل. ژر پاڅېد. له ډاره یې سترګې بلې خواته واړولې. مخ یې آسمان ته کړ:

– اخ خدایه نو! دا چیشی شو؟ ستا په لویه پاچایي کې منږ ته دووونه ذره نه رسیږي؟

سباګل له خندا شین شو. هېواد یار په ټول پټي کې وګرځېد. آن غره ته وخوت. یوه تیږه به یې په پښه واړوله. بله به یې سترګو ته جیګه کړه. ځمکه به یې په تېره تیږه وکیندله. لکه علمي څېړنې چې کوي. د لالټي ورته دومره پام نه و. خو سباګل ترې سترګې نه اړولې. هېوادیار پاس غره ته وکتل. ویې ویل:

– یره دا ځای مې خوښ نشو. دلته څه دي؟ سپېره خاوره، سپېره کاڼي. که زه لال مامد خان ومه دا مې یا خرڅوه، یا بدلوه.

– صیب! دلته چې او به وباسمه په کال کې شپږ فصله راکئ. خلق یې ځکه رانه غواړي کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوبه د کومه شي؟ خوشې ځان مه غولوه! چې خلک یې غواړي وریې که! ځان تې خلاص که!
– ښه ځا، وبه ګورمه. اغه یو خو د سپې زوی دی ښا؟ چې خپله ادې ام راکې ولاکه یې پکې ولګئ.
– څوک؟ ولې؟
– یاسین، د هاشمتې زوی. تاسې نه خو پته نده. خپل خلق یئ. ما لور ورکړې وه. د سې جلۍ وه چې چې چې. ویمه سپوږمۍ ته ګوره کنه. دغه د سپې زوی راته ووجله.
د لالتې سترګې ډکې شوې. هېوادیار د لاس تیره وغورځوله. ویې ویل:
– الاااااا! ولې؟
– په خېته کې یې په لغته وهلې وه. بیا مریضه وه وه وه. اخېر یې قرار سر کېښوده. امدسې لاړه.
– ویششششش! خدای دې وبښي! ته نو مه جاړه! اوس یاسین درنه مځکه غواړي څه؟
– هاو. ښې پیسې ام راکئ. که یې بدله کمه، په ښه ځای کې دوه برابره پتې ام راکئ.
– ساده سړیه! وریې که، چې جزا ووینې.
– نا یارو، د لال مامد خان یوه خبره ده. زه دلته نوم لرمه. ایزت لرمه. په دا یو د سپې زوی یې نه خرابومه.
– نا نو خلک به وایې آفرین! خپلو غلیمانو له یې داسې ګوزار ورکو. که څنګه؟
– هېوادیار صیب! مه کلکېږه! د نر سړي خبره نه بدلېږي ښا؟
– نا نو، نر خو بدل اخلي.
– منمه. بالکل منمه. مګر پتې ناموس دی. لکه لور. لور سړی د سپې زوی ته نه ورکئ. ښا؟
هېوادیار د هغه له هر مخالفت سره ککره شاته وړله. یا د لالتې بې عقلۍ ته حیران و، یا غصه ورتلله چې ولې یې خبره نه منل کېږي؟ سباګل ته یې اشاره وکړه چې ته هم څه ووایه. هغه لالتې ته مخ واړوه:
– وروره ګله! د مشرانو خبره ومنه! خدای به دې کله ام نه خرابئ.
– ډک یې که ـه ـه! ته ام وایې؟
سباګل یې تشې چونډې کړ. دده له درده اخ ووت. هغه ژر وویل:
– هاو کنه! یو زه او ریس صیب نا، هر سړی درله امدا وایي.
د لالتې په یاد شول چې هغه ویلي وو زما او ستا خبرې چاته مه کوه. مګر له انډیوال څخه د پټولو کار یې خوښ نه شو. هېوادیار ورته معصوم او غولېدلی وبرېښېد. یو دم یې سپین غونډاری له ځمکې واخېست:
– هېوادیار صیب! دا سر په تیږه ووهمه؟ آ؟ امر وکه یارو! امر وکه!
– ننننا، کېده کېده! دا څه کې؟ داسې مه کوه نو!
– ویمه ستا دپاره سر ماتومه سر! خو یاسین ته د پتې مه وایه! دا د سپې زوی چې جوندی ګرځي شوکر دې وباسي.
– لال مامد خانه! ته بیا هم چورت ووهه! خپله په ګټه او تاوان پوی یې. مونږ به تا غوندې شخصیت له څه لاره ښایو؟
– هاو، ډېره مننه چې زما د شخصیت قدر پېژنئ. د زرو قدر په زرګر وي.
سباګل وخندل. لالتې ورته تریو شو. د هغه له لاسه یې تشې سوزېده. دوئ ېېرته وګرځېدل. غلي روان وو. لکه دلته په راتګ چې پښېمانه وي. یا د لالتې انکار خفه کړي وي. د تورو تږو په کنډو کې یې پام ببر مبر سړي ته واوښت. د خیرو له لاسه یې مخ لکه د موټرو مستري، ککړ پکړ ښکارېده. وېښتان یې غوړ وو. لالتې ورته اشارې کولې چې لېرې ځه. ریس وپوښتل:
– لال مامد خانه! دا دې انډیوال دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ګل مامد خان؟ هاو یارو. ظاهر ته یې مه ګورئ! په ټول سالاو کې دویم شخصیت امد قه دی.
– ښاااا؟ نا نو، په دغه لوی شخصیت کې څه ښه والی دی؟
– ویمه د خدای نه جار شمه، د زړه غړدې اوري. په سخته کې درسره درېږي.
سباګل په خندا شو:
– ریس صیب! دغه شخصیت له دلته خلک ګلتې وایي.
لالټي وبنګېد «څه د خلقو ښځه» سباګل چونډي کړ. دده چیغه پورته شوه «مه کوه ه ه!» تشی یې وسولوه. هېوادیار له خندا شین و:
– مه یې پاڅ‌ابوه کنه! لوی شخصیتونه نازک بدنه وي.
مېلمانه بیا په کنده کپره لاره کې په سختۍ روان وو. خولې یې کولې. سا یې سوزېدله. تخت ته ورسېدل. خلک له ساتونکو راتاو وو. پوښتنې یې کولې چې له کومه راغلي یئ؟ دلته څه کوئ؟ هېوادیار او سباګل موټر ته وختل. لالټی پوه شو چې هغوئ یې همدلته پرېږدي او ځي. مګر دغو ښتل چې تر کوره یې ورسوي. ژرېې سرد موټر په کړکۍ کې دننه کړ:
– هېوادیار صیب! ددغو شاته پاتې خلقو مخ کې به ښنګه په پښو ځمه؟ آیا تاسې دا لازمه ګڼئ؟
– هاهاهاها. نا، کېنه صیب!
لالټي هم وخندل. شاتنې موټر ته وخوت. ښیښه یې ټیټه کړه چې خلکو ته سم ښکاره شي. ماشومانو او ځوانانو یو بل چوخول. ده ته یې ګوته نیوله. دی نو سم اسمان ته ختلی و. په خپل کلي کې هم د ټولو مخ ته شخ کېوت. روانو موټرو ته یې لاس جیګ کړ:
– ډېره مهرباني! منږ او تاسې بیا ملاقات کوو.
د خلکو خولې وازې وې. ده ته خدای موقع ورکړې وه. په ټولو برګ شو:
– چیشی دی؟ کله مو اینسانان لیدلي ندي. وحشیانو!
سر یې وخوځوه، کور ته ننوت.

∞∞∞∞

لالټي په کټ کې لکه مار تاوېده راتاوېده. دا یې په خوب کې په چرسو بار خر لیده. له نژدې کېدو سره به خر د سپي غپا وکړه. ده به پښه ونیوله. بیا به پسې وځغاست. خر د کلي د ملک څنګ ته د سروزرو په صندق بدل شو. دی نژدې ورغی چې وایې خلي. ملک پړانګ شو. حمله یې وکړه. لالټی په کټ کې نېغ کېناست. بدن یې رېږدېده. سا یې سوزېدله. په دوو نورو کټونو کې مور او لور پر ځانونو ټیکري کش کړي وو. په درانه خوب ویدې وې. په ګاونډ کې سپي غپل. له لېرې د شرشرې او سورلنډي غږ راته. مګر د لالټي زړه تر چوېدو تنګ و. لکه جهان چې ورباندې پرمخې پروت وي. بس په ژوند کې یې یو شی غوښت، چرس. مجنون به هم په لیلا پسې دومره لېونی نه و. نور نو یې نه د ښځې د قهر خیال ساته، نه د لور د خفګان. خړ څادر یې په اوږه کړ. پاڅېد. د تازه پچو بوی و. مېږه وبغېدله. ده وهم نه کتل. دروازه یې خلاصه کړه. پر سرک چپ لاس ته وخوځېد. تر تورو څپلیو لاندې شګو غژه هار کوه. لږ مخکې په نرۍ لاره د غره په لور وګرځېد. د موبایل څراغ یې ولګوه. د وچ خوړ په غاړه روان و. نری شمال یخ ولګېده. ورسره یې د زړه تنګون ورو ورو کم شو. ایله یې شپه او ډار وپېژندل. پښه نیولې شو. مګر نن یې بېرته ګرځېدل په خیال او خاطر کې هم نه راتلل. یا په چرسو شهید یا غازي. له خښنو تیرو یې اتومات پښه اړوله. هرڅومره چې یې فکر روښانه کېده هغومره یې وېره زیاتېدله. غوږ ته یې شرپه هار راغی. زړه یې وډبېد. ودرېد. شاوخوا یې رڼا واچوله. د خپلې نیا د شیشکو کیسې وریادې شوې. اوس هرې غټې تیږې ته ځیر کېده. بالاخره د ماټو خوړ بوی ولګېد. د غره په بېخ کې د پلنو بوټو تور ځنګل ته ورسېد. ملایانو آذانونه وکړل. سودا یې شوه چې ښځه او لور یې ویښه نه شي. په ماټو تېز ننوت. د چینې په نریو اوبو کې یې څپلۍ وشړپېدلې. کړوپ کړوپ مخکې لاړ. د ګڼو بوټو منځ ته یې رڼا واچوله. نه زېړپاکټ و، نه چرس. زړه یې بیا هماغسې تنګ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جیګ غږیې کنځا وکړه. مخ یې شاته واړوه چې ووځي. نابېره دوه تورې او جیګې بلاګانې یې خولې ته ودرېدلې. درنده سپېړه یې په مخ وخوړله. له چیغې سره یې موبایل له لاسه ولوېد. چرررر میتیازې یې له خښتګه تویې شوې. درب شو په ځمکه ولګېد. سیمساره په منډه له ماڼو ووتله. د غټې تیږې لاندې پټه شوه. د لالټې د جسد د پاسه په هوا کې د سړي څېره ښکارېدله. لکه پر توره تخته د تباشیر رسم. مخ یې ده ته ورته و. خو منظم، لکه له نایي څخه چې راوتی وي. ترنامه لاندې تنه یې نه وه. رسم په هوا کې یوې او بلې خواته لاړ. لکه سرګردانه چې وي. بالاخره کلي ته روان شو. په نیمه لاره کې یې دوه تنه ولیدل. په غورو غورو بره تلل. دی د توتو د نیالګیو پر سر تېر شو. کورونو ته ورسېد. تر سرک لاندې په ویالې کې سړیانو او دسونه کول. په حویلیو کې یوه نیمه ښځه ګرځېدله. مروې له کټونو توشکې ټولولې. مور یې له بهره راغله:

– میرا ثمړی ایچېرته نشته. خدای خو دې زر په تخته کې چې تې خلاصه شمه!

بیک یې له کوټې راوباسه. لور ته یې وغورځوه:

– مریه! چیشي ته ولاړه یې؟ هه، واچوه کالي واچوه!

نجلۍ زړه نا زړه کوټې ته ننوتله. لکه پر مور چې له باور سره سره په دغه کار کې خیر نهویني. له فلزي بکس څخه یې یوه غبړه جامې ووېستلې. د کوټو مخ ته یې په کټ وغورځولې. ښځه له ځان سره ګډه وه «غوا او مېږه ام په توري، خرڅومه. د خپلو بچو سره به یو ځای شي. دی دې سنکتیا وخوري!» په ژړا شوه «ټول عمر ورسره په شرمو شرمېدلې یمه» د تباشیر رسم د مور او لور په غوږ کې چیغې وهلې:

– لعل محمد مړ دی. های! اورې؟ لعل محمد مړ دی.

دروند غږیې انګازې کولې. خو هغوئ نه اورېده. رسم کله د یوې له مخ سره ځان جنګوه کله د بلې. کله یې له مټو د کشولو کوشش کوه. مګر چا نه احساسوه. نجلۍ درګرده په بیک کې جامې منډلې. د رسم زړه تنګ شو. د کوټو د پاسه لاړ. په کلي کې وګرځېد. یوې ښځې غوا لوشله. بله په لمانځه ولاړه وه. بلې په نغري کې د اور بلولو کوشش کوه. سړي له جوماته پر سرک راروان وو. رسم یې مخ مخ ته کېده. خو چا نه لیده. اوس بېخي رټا وه. رسم له ناچارۍ بېرته ماڼو ته لاړ. دوو کسو د لالټې جسد پر څادر سمه تخته اچولی و. یو تن کلي ته منډه واخېستله. رسم جسد ته مخامخ په هوا کې ودرېد. د لالټې ورپام شو:

– چیشی دی؟

د رسم دروند غږ انګازه وکړه:

– ته مړیې.

– وی ښا. ته ایزرایل الی سلام یې! ستړې مشې یارو! هې په خدای! ای پام دې دی؟ منږدو اړه بېخي غبرګونکي ښکارو. ونیسه نو! خپل ورور ته یو سګریټی خو پیدا که کنه! ګران درباندې نه یمه؟

– اخله ـه ـه! عزرایل چېرته دی؟ زه ستا اروا یم.

– ډک یې که ـه ـه!

– بس دی! ډېر دې ډک کړل. دغه حال ته یې ورسولې. نور دې نه پرېږدم.

– چیشی چیشی؟ ته کم د سپي زوی یې؟ لوېشتینکه!

– داح، یو خو ستا خوله نده، ډېران دی. د سړېتوب خبره به ترې وانه ورې.

– څه ستا په سړېتوب...

– چوپ! کنځا نا!

– اوهو! اوهو! امرونه ام کئ! ای ای! کور کې خیریت دی؟ لوی واړه ښه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بس! ماسره به سم غرېږي! یو مې په نشې، بل په کنځا زړه تنګېږي. سر مې ګرځي. سا مې بندېږي.
– اها! خپله قواره دې لیدلې؟ د نانځکې نه چې پښې وباسې. هاهاهاها
– دادی نو! دونیا په لپوني پورې خاندي، لپونی په دونیا پورې. ای! زه نیم په تا کې پاتې یم. چې بدن دې خوسا نشي.
– هاهاهاها، ډیز، ډیز، ډیززززز، هاهاهاها
اروا حیرانه پاتې وه چې ده ته اوس څه ووایي؟ اسویلی یې وکړ. پر خپټه یې کېناستله. لالټې سترګې تېرې کړې:
– ما! ما! لرې! لرې! په تشې مې ونه لګېږې!
– نه، زه وزن نه لرم. تشی دې ولې؟
– ډک یې که ـه ـه! ته څنګه اروا یې؟ زما درد نه احساسی.
– درد احساسوم. خو سباګل په څه شي ژوبل کړې؟
– وه خدایه! وړوند وې؟ اغه د سپي زوی دوه واره په امدقه یو ځای کې چونډې نه کړمه؟
اروا په چورت کې سر وخنډه. په تېړ راچنګه شوه. لالټې غږ کړ:
– وه وه! چیشی کی؟
– ننوځم. د نه سرېتوب دې دا ګټه ده چې د عزرایل نه هم هېرېږې. پرېږده نو چې ننوځم!
– نا، ما درنه غوښتي دي؟ آ؟ لکه کوڅه ډبی سپی بې سته رارواني یې. ځه ورک شه! ایجازه نشته.
– وا! ته څومره کم عقل یې؟ قاتلان پیدا که! جزا ورکه!
– ډک یې که ـه ـه! بلاګانو ته؟
– بلاګانې؟ نه نه، هغه مخپټې بنیادمان وو. پرېږده نو! زه چې درننوځم، څه چې ما لیدلي ته یې هم وینې.
– ناء. نه غواړمه. رنګ دې ورک که!
– ښه؟ همداسې؟
– نو چیشی؟
– پښېمانه به شې. بیا چې زارۍ وکې، د غه مردار مخ ته دې ګورم هم نه. پوه شوې؟
– هاهاهاها، اوس دې منمه چې زما اروا یې. کنځا کوه! زړه یخوه یارو!
– دا کنځا نده. حقیقت دی.
– خیر دی! چې ماسره ګرځې په کنځا به ام راشې. هاهاهاها
– نهء. زه به تا د کنځا نه راګرځومه.
– چیشی؟ ستا اغه پلار یې نشي کولی، ته خو یې لوېشتینک بچی یې.
– وبه ګورو! خبره واوره! ته خو ما نه پرېږدې چې درننوځم کنه؟ هلته زما او ستا ښځې کالي ټول کړي. روانه ده.
– په مخه یې ښه! چیشی چیشی؟ اغه زما ښځه ده. بل وار دا جک ونه وهې!
– زه ستا اروا یم! زما هم ده.
– غلی! غلی د سپي زو! په دا خوله دې وهمه!
– ته؟ هاهاهاها، تا کې دومره غیرت له کومه شي؟ ای خبر یې؟ هغه غوا او مېږه هم بیایي.
– ډک یې که ـه ـه! ته خو ترځانه ام قمقل یې ولا! ټول کور دې په شا کې. مړی پې چیشی کئ؟ هاهاها.
– وه دا څه وایي؟ اغه د لور سره د هاشم کره ځي. د هاشم او یاسین کره. پوه شوې که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بلا ورپسې!
- وه! وه! هغوئ زموږ پروانه ووژله. هېر دې شول؟
- چېرته مې هېرېږي؟ خدای ام زما ښېرا واورېدله. مټريې چپه شو. خو کشکې د دوو ورونو په ځای یاسین مړ و.
په کلي کې د ماښو خوا ته کورونه خبر شول. سړي له یو مخې ور وځغاستل. تا به ویل لالټي یې د سترګو تور و. د هغه په نشت کې ورته کلی بد ښکاري. مګر نه، په دې کې یې خپله ګټه لیدله. له یوې خوا به د بې کسه مړي په سمبالولو کې ثوابونه وګټي. له بلې خوا به په راتلونکي کې د دوئ خپلو جنازو ته خلک ډېر راشي، په عزت به یې خاورو ته وسپاري. کلیوال ماښو ته ورسېدل. د لالټي جسد یې په کټ کې کېښود. حیران وو چې د مړي بدن ولې شخ او سپک دی؟ چا ویل شهید به وي. چا ویل وخت کم تېر شوی دی. اروا لالټي ته کړ:
- وینې؟ که مخکې پاڅېدلی وې خلک کم وو. غوغا به نه جوړېدله. څه خیر دی. اوس هم ما پرېده چې ننوځم.
- هاهاهاها، ښا نو چا وګټله؟ څوک زاری کئ؟ آ؟
- اخله ـه ـه! زه ستا دپاره وایم.
- ورک شه! زما دپاره مه وایه!
جنازه کور ته ورسېدله. کټ یې په حویلۍ کې کېښود. د ښځو شور او انګولا شوه. خلک ډله ډله ننوتل. مروې د پلار په بېره ږیره مخ لګولی و. چیغې یې وهلې. مور یې په کریکو زانګېدله. ویل یې ژوند مې تباه شو. اروا لالټي ته کړ:
- دا وینې؟ ته چې هرڅو مره د ډېران خلي وې، مګر دې ته منلی وې.
- هح، اسې خو د کلي ښځې ددې نه ډېرې بغارې وهي پروفیسر صیب! ما ته نصیت مه کوه ښا؟ زه تا نه ډېر پوېږمه.
- بالکل بالکل. سړی چې هرڅومره ډېر کم عقل وي، هغومره ورته ځان غټ عالم ښکاري.
- اغه ته یې ښا؟ هاو، په لور ګران یمه. او دا د مېږې او غوا رمبارې اورې؟ اغئ ام خفه دي. مګر دا ښځه نده؟ دا سخته مکاره ده. چې جوندی ومه سمه خبره مې تې وانه ورېدله نو. پرېده چې زما قدر ور مالوم شي!
- نه، چې تا په هغې دنیا کې څه لیدلي؟
- هاهاهاها مه کوه یارو. تا نشه نده کړې. بل ډول خوند کئ. او په جنت کې چې هرڅونه چرس غواړې شته. اخ چې زر ورشمه. چې د چرسو په ډېرۍ ولو غړېږمه. چې د ډانګ غوندې سیګرېټي ډک کمه. هت! کش وهااااا! چرسیان سګریټیان شازلمیان غیرتیان ملایان مکتبیان اسې خوشې کدوان.
- اخله ـه ـه! ته فکر کی جنت د چرسیانو ځای دی؟
- هاو کنه. دا نور خو د جوند په خوند نه پوېږي. خدای پاک یې ولې جنت ته راولي. الته به ام بېروس ناست وي. چې او ښیار ښکاره شي. د عشق په ځای به حورو ته نصیتونه کئ.
- تووووبه! ښه څه! ته چې نه یې، لور او ښځه به دې څه کئ؟
- خوشالي به کئ، ګډېږي به. څوک په مړي پسې مړ دی یارو؟
- دا نو د سړي خبره شوه؟ هو رښتیا، ته خو سړی نه یې. د خرو سره هم فرق لرې. هغوئ یوه لکۍ لري، ته دوه.
اروا ترې روانه شوه. ده ورپسې غږ کړ:
- ډک یې که ـه ـه! ښه ده چې ته بې لکۍ خریې. هاهاهاها

∞∞∞∞∞

په سهار کې له هرې خوا د مهترلام بازار ته خلک خوشې وو. چا پلې ځان رسوه، څوک پر بابسکل انډی انډی کېده، چا ربړه ټېل وهله، څوک په رکشا کې تنګ ناست و. پر سرکونو جم او جوش ورو ورو زیاتېده. هر چېرته د قلفونو کړسه هار او د آهن چادر غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هار جيګېده. سباګل د دکان په ويترين، جعبو او دېوالونو کې د سروزرو ګاڼې وشمېرلې. احتياط يې کوه. هابله ورځ د خوراکي توکو د سراى چوکيدار په غلا نيول شوى و. هغه دومره ښه سړى ښکارېده چې وروسته تر نيول کېدو هم ځينو باور نه کوه. د غله کار له ورايه ښکاري. قلف الوتى او دکان تش وي. مګر د چوکيدار غلا څوک ليدلى نه شي. لکه د پيسو له بنډل څخه چې يو زرګون وباسې. يوازې د بنډل په شمېرلو معلومېږي. اوس ګاڼې پوره وې. له شترې واسکټه يې موبايل وباسه. ډاکټر خوشال غريز پيغام پرېښى و «پلاره سلام! سکال کابل ته رانغلې. هوا ډېره ښه ده. راځه چکرې به ووهې. نوې ماينات به دې وکم. له غوړ سره ګوره ډېر پام کوه!» سباګل اسويلى وکړ. په موبايل کې يې شمېرې واړولې. د لالټې په نوم يې ګوته کېکاږله. ښځينه غږ وويل چې دغه شمېره له ساحې وتلې، يا ګل ده. د پښو ترپى شو. پلن ټيټکى ګاونډى يې د دکان مخ ته راغى:

– الکه سباګله! نن غرمه دې د ډوډۍ وار دى. د پسه کړايي به راکې!

– وه وروره ګله! پرون دې وخوړله. د وينو غوړ به پيدا کې. نن به درله لونګينه ترکاري راوغواړمه.

– ښا؟ زمنږ په وار کې د وينو غوړ نه پيدا کېږي، ستا په وار کې پيدا کېږي؟

– په ايمان که دروغ وايمه! دغه دى داه! امدا اوس مې ډاکټر زوى راله ويلې چې غوړ ونه خورې.

نورو دکاندارانو هم غږ کړ «د پسه کړايي خورو، کړايي خورو...» سباګل سپينه خولۍ په سر کېکاږله. شايې وګرځوله. لکه خبرو ته چې وخت نه لري. ته وا شپږم حس يې وايي چې پر لالټې کوم څه شوي دي. د هغه په شمېره يې بيا ګوته کېکاږله. اوس هم بنده وه. تندى يې راټول شو. په دکان کې وګرځېد. موبايل يې لکه پکى خوځوه. ترڅه ځنډ وروسته يې بيا کوشش وکړ. زنګ تېر نه شو. سپين څادر يې له چوکۍ څخه واخېست. دکان يې بند کړ. روان شو. ګاونډي ورپسې نارې کړې:

– اله چې سباګل وتښتېده! وه الکه اى! راوګرځه! د کړايي نه تېر. بيا دې څوک ونه غولوي.

دکاندارانو هرررر وخندل. خو سباګل لکه فيلسوف په خپلو اندېښنو کې ډوب و. په لاره کې يې بيا د لالټې شمېره ووهله. ښځينه غږ هماغه خبره تکرار کړه. دى ورته برګ شو «غلې د چرچرې لورې!» د سالاو اډې ته ورسېد. ميدان تش و. د سورلۍ موټر نه ښکارېدل. نيم دکانونه لا بند وو. ځوان دکاندار د اوړو او وريجو بوجۍ بېرته دننه کولې. دده په ليدو يې غږ کړ:

– سباګل ماما! خبر شوې؟ لالټې بېچاره خو لاړ.

– وى نا. انا لله و انا اليه راجعون، دا اوس رښتيا ده؟

– هاو وا. امدا اوس مې ابا ټلېفون کړى و. بېچاره! ځوانه لور او ځوانه ښځه يې پاتې شوه.

– اخخخخ، خداى دې وبښي! وروره ګله! ډېر جانانه سړى و. قاتل څوک دى؟

– خلق وايي نيمه شپه کې پېريانو ماڼو ته بيولى. الته يې زندى کړى دى.

– نا، پېريان ناحقه په چا غرض نلري.

– اغه نيمه شپه کې متيازو ته وتلى نشو. نو ماڼو پورې څنګه لاړ؟ ته وايې چا به وجلى وي ماما؟

– ماله څه مالومه ده؟ اسې خبره مې وکړه. تاسې جنازې له ځئ؟

– هاو کنه. په دا سبايي کې دوکان خوشې تړمه؟ وه الکه شېرو اى! منډه متېر وباسه کنه! څه ته ولاړ يې؟ زر کوه!

– وروره ګله! زه هم درسره ځمه.

– هاو کنه ماما. ستا خو انډيوال و. ته لږ په تخت کېنه! اوس الکان راټولېږي.

∞∞∞∞

دوه سپينې پېغلې د خوب په لاجوردي بلوزانو او پتلونانو کې په پراخه زينه لکه جوړه کوترې کوزېدلې. د نصواري ښيښې په کټاره يې تنکي لاسونه ښويول. پر دېوال رنګارنګ منظرې شاته پاتې کېدلې. پېغلې د دويم منزل سالون ته کېوتلې. د نصواري کوچونو په منځ کې د نصوراى ښيښې پر مېز خواړه منظم اوبدل شوي وو. دوئ په زېړچکه قالينې قدمونه واخېستل. په کوچ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګ په ځنګ کېناستلې. په سوري سوري زينتي دېوال کې دننه يې د برېتور نيکه نيکڼايي داره عکس ته وکتل. څراغونو روښانه کړی و. د کور لويوالي، ښکلا، پاکوالي او د هر ډول سهولتونو شتون ذهن ته سکون ورکوه. کړس شو. له څلورو دروازو څخه يوه وازه شوه. هېواديار سندره زمزمه کوله سالون ته راغی. نجونې وبنګېدلې. ويل پلار بيا په کار کې کومه لويه کاميابي ترلاسه کړې؟ خو پوښتنه يې ونه کړه. د هېواديار اصول وو (د کار کيسې په کور کې مه کوئ، د کور کيسې په کار کې) د اوږدې کمڅۍ نجلۍ د پنېر ټوټه په ډوډۍ کېښودله. ويې ويل:

– پلار جانه! سپين پکول له سپين واسکټ او شتري جامو سره اور لګوي.

– مننه مننه. زما ذوق به منئ!

– امم مګر په دا تک تورپېکي کې بيا سمدم شازاده ښکارې.

پلار يې وکتل. نجونو ځانونه ناګاره ښودل. لکه له مصنوعي وېښتانو چې بيخي خبر نه لري. دا راز يې يوازې ښځو ته معلوم و. که هغه پوه شوی وای چې ميندو يې لوڼو ته ويلي دي نو قيامت به يې جوړ کړی وای. اوس هغه وپوښتل:

– نانو، زما په وېښتانو کې کوم ورانی دې څه؟

د چکې وېښتانو نجلۍ څو مياشتې له خور څخه مشره وه. هغې د مربا د مرتبان سر خلاص کړ. ويې ويل:

– هو کنه. د الکانو سټايل دې لګولی دی. دسې ښکارې لکه زمونږ ورور.

نجونو کټ کټ وخندل. هېواديار هم ورسره په خندا شو. دوه ښځې له بېلو بېلو کوټو ووتلې. تې خواره کمکيان يې پر اوږه اچولي وو چې فيشن يې خراب نه کړي، او د سروزرو درانده سيټونه ونه شکوي. هغوئ د پاچا د وزيرانو په شان د هېواديار دوو خوا وو ته کېناستلې. دوه کمکيان واخېستل. ښکل يې کړل. هغوئ د تل په شان دده په مخ منګولې ولګولې. ځکه خو يې پړانګان بلل.

جيګې نرۍ ښځې نجونو ته امر وکړ:

– اله خويندو او ورونو ته غږ کئ اله! چې ناوخته ويده کېږي امدا يې سزا.

نجونو دريم منزل ته منډه واخېستله. د هرې کوټې دروازه يې ټکوله، بيا يې خلاصوله. د پاڅې پاڅې غږونه يې راتلل. شېبه پس ډله ماشومان راکېوتل. چا سترګې سولولې. چا اسويلي کول. د هرې ښځې بچيان د هغې خواته کېناستل. ميندو ورته لکه په يوه قومانده ګيلاسونه له جوس ډک کړل. چې چا د چا تقليد کوه، معلومه نه وه. جيګې نرۍ ښځې خپلو بچيانو ته کړ:

– واخلئ جوس وسکئ چې اشيتيا مو پيدا شي!

ماشومانو لکه د محبس بنديان، ځوړندې ککرې مړې وخوځولې. هېواديار وپوښتل:

– ولې مو مخونه داسې بې خونده نيولي؟ وخاندئ! ټوکې وکئ!

ښځو هره مړې لکه ګولۍ دننه په ژبه کېښودله، چې د شونډو رنګ خراب نه شي. نرۍ مېرمن د بچيانو په ځای ځواب ورکړ:

– څنګه به وخاندي؟ مکتب ته تګ ندی، قيامت دی.

کمکيانو د هېواديار مصنوعي وېښتانو ته لاس اچوه. دا يوازينی کار و چې دده نه خوښېده. يوه ورځ خو يې په همدغه عمل خپله مشره لور په اته کلنۍ کې ووهله. هغې د پلار دومره غصه کله ليدلې نه وه. ډېر يې وژړل. مور يې مجبوره شوه چې د مصنوعي وېښتانو راز ورته ووايي. نجلۍ بيا هر راز خپلې ميرنۍ خور ته وايه. ميندو تل تاکيد کوه چې پلار پوه نه شي! که نه، دنيا به بل مخې واړوي. اوس هېواديار کمکيان بېرته ميندو ته ورکړل. نرۍ ښځې ته يې وکتل:

– ای جينۍ! غوصه نا. زما بچيان به په مينه پوی کی. چې نشې کولی ستا کمزوري ده. ځئ بچيانو! نن رخصتي ده.

ماشومانو له ډېرې خوښۍ چيغې ووهلې. پلار يې په مخ مخ ښکل کړ. کوټو ته يې منډه واخېستله. تا به ويل سويان د ګيدړې له وېرې ځانونه سوړو ته رسوي. هېواديار په موسکا ورپسې کتل. يوازې دواړه پيغلې پاتې وې. نرۍ ښځه په غصه شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا څه کې؟ دونه نازولې یې مه بلدوه! بې تعلیمه بچې مې نه خوښېږي.
چاغې ښځې شونډې واچولې. د چکۍ والا پیغلې ته یې کړ:
– وخوره لورې! ډوډۍ وخوره! چې لږه غوښنه والې! بیا چې کوم دی خواره مېښنه درنه سازه نشي.
نرۍ ښځې غږ کړ:
– کترې مه وایه! کاسه دې په بوین سر اړومه!
– وۍ خور بي بي. ته چې کوم دی سمه شیشکه یې! تاله ما څه ویلي؟
– اوح اوح اوح، مکارې ته ګوره؟ زه چې تا غوندې مردار خورې سره ډوډۍ خورمه شو کروباسه! پویه شوې؟
– څه څه؟ مردارخوره دې خپله ممي ده! د شومېږک لورې!
مېږه یې پکول په سر کېښود. په قهر شو:
– بس! بله خبره وانه ورمه!
مخ یې چاغې ته کړ:
– ګوره! که دې بل وار کترې ویلې وې...
– څه به وکې، هه؟ کال مې د واده نه کېدو بنه دې راباندې راستله. نور به څه وکې، هه؟
– ګوره! سل واره جوول شوې جاولې بیا مه جووه! خوند نکئ. او دا مه وایه چې څه به وکې؟ ما په تاسې کې فرق ندی کړی. په زوره ځان له لانجه مه ګوره، ښا؟ ونیسه ته ام تکړه شه! دې غوندې په خپلو بچو درس ووایه!
دې کې ټیټه نرۍ ښځه له پتنوس سره په زینه راوختله. هېوادیار په شونډو ګوته کېښودله. دواړه مېرمنې غلې شوې. ددوئ په عمر خلک معمولن تجربه لرې. پوهېږي چې پردې خلک تر هغو راز ساتي څو چې یې پکې ګټه وي. وروسته بیا د راز په افشا کولو خپل مهموالی ثابتوي. ټیټې نرۍ ښځې نیمې پخې هګۍ دده مخ ته کېښودلې. هېوادیار سترګې جیګې کړې:
– فاطمې خاله! تاله مې ویلي وو ښځو سره مې بازار له ځه.
فاطمه خاله له لېرې ځوانه ښکارېدله. مګر له نژدې یې مخ ګونجې و. هغې اول ښځو ته، بیا هېوادیار ته وکتل. ویې ویل:
– امداسې کومه ریس صیب.
– پرون دې نه وو کړي.
– دلته کار ډېر و.
– پرې یې ده! چې راغلې بیا یې وکه!
– صیي.
هغه بېرته اول منزل ته کېوتله. پیغلو سرونه ښکته اچولي وو. ډوډۍ یې تېزه تېزه خوړله. لکه د پېښېدونکې کړکیچ اټکل چې یې کړی وي. هغوئ لیدل چې د پلار او میندو ترمنځ یې نا اعلان شوې سیالي روانه ده. دی غواړي هغوئ په کنټرول کې وساتي. هغوئ غواړي آزادي واخلي. اوس دواړه ښځې تروې وې. د چاغې د خال والا زنه وخوځېدله:
– د خبرې نه رومبی لږ سوچ کوه! فاطمې خاله له مو مه شرموه!
– ایڅ خبره نشته. اغه لکه مور داسې ده.
نرۍ برګه شوه:
– تاته به مور وي. مونږ ته نده. چې زوړ شوی یې د خدای رضا ده. په مونږ کار مه لره!
سړی هم برګ شو. ښځه یې ټېل وهله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د زوړ شوي نه دې مطلب څه دی؟ هه؟
– وار مه کوه! ماغزه دې ختم شوې. حوصله دې نشته.
پیغلو سر نه جیګوه. لکه کتل چې یې مداخلې ته مجبوروي. او دا بیا مشکل غټولی شي. چاغه ښځه موسکۍ وه. هېوادیار هغه هم په تېره منګوله په مخ چوخه کړه:
– ته څه له خاندې؟ هه؟
د ښځې موسکا لاړه. تکه سره شوه. پیغلو خوراک ختم کړ. کمکیان یې له میندو واخېستل. اول منزل ته کېوتلې. هېوادیار مخ ښځو ته واړوه:
– ګورئ! ښه یې واورئ! د ناموس خبره کې یوه ذره اخوا دېخوا نه منمه.
چاغې سترګې جیګې کړې:
– ته چې کوم دی لېونی شوی یې. دا څه وایې؟
– آو، سمه مې به په لاره ځئ! پیغلې لورګانې لرمه. چې اغئ بې لارې نشي ګورئ!
– یه پروردیګاره! ای ته غر په پر مه پټوه، ښا؟ خپله چې هر څه کی اغه په مونږ ماچوه، ښا؟
نرۍ ښځې چاغې ته لاس جیګ کړ:
– ته صبر صبر! وه سړیه! کترې کنایې پرېده! سمه خبره وکه! مونږ نه کوم بدکار شوی؟ څه دې اورېدلي؟ څه دې لیدلي؟
هېوادیار په سړه سینه، په درونډ غږ وویل:
– نانو، بدکار چې وشي تاسې به جوندۍ ګرځئ؟
– ښه نو ولې؟ ولې په مونږ بې باوره یې؟
– بې باوره نه یمه. خو ما لیدلي. پیسه داره ښځې چې هرچرته واره برابره شي، یارانې جوړې.
– سوچ دروغ. ښځو کې سړو غوندې اوربل نه وي.
– ما په خپلو سترګو لیدلي.
– چېرته؟
– ته یې څه کی؟
چاغې غږ کړ:
– په خوب کې یې لیدلي. خوشې خو په شپه کې چغې نه وهې.
– په ویښه مې لیدلي. په خپل دکان کې.
د دواړو ښځو له خولې «وی‌ی‌ی‌ی» وخوت. هغوئ هرکله د مېړه خوله او موبایل لټوه. څو د هغه ناروا رابطه له بلې ښځې سره ومومي. هسې نه وه چې غصه ورتلله. مېرمنې تر هغو پورې مېړه لکه قیمتي غمی ساتي چې دا یې یوازینۍ ښځه وي. د بلې ښځې له کولو سره مېړه لکه د خیرات کاسه شي. په دوئ یې فرق نه وي چې چېرته پرته ده؟ او څوک پکې لاس وي. اصلن ښځو غوښتل د مېړه د ناروا اړیکې په موندلو د هغه غرور مات کړي. څو په کور کې یې قوماندانې ختمه شي. مګر هېوادیار هېڅکله کیسې نه کولې. خبرې یې ټولې د کور په روانو مسایلو څرخېدلې. اوس چې هغه خپله اقرار وکړ، د ښځو په څېره کې خوشحالي وبرېښېدله. ایله موقع په لاس ورغله. نرۍ خپل تندی تریو ونیو:
– الاااااا! په تا موڅونه ایساب کوه. ته خو د سې مردار خور شی وختلې.
– خوله سمه خوځوه! زه نه ومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاغې کړ:
– غلی غلی! اوس چې کوم دی خبره دې د خولې نه ووتله؟
– نا ، څنګه وویمه؟ ښه ځا ، اوس مړ دی. خدای دې وبښي نو. پلار مې و.
د ښځو سترګې تنګې شوې. په سوري سوري زینتي دېوال کې د ننه یې د خسر نېکټایي دار تصویر ته وکتل. هېوادیار وویل:
– په خیرخانې کې زمونږ د خیاطۍ دوکان و. د ښځو جامې مو ګنډلې. د یو پیسه دار سړي ښځه وه. د جمعې په ورځ راتله. پلار به ماله پیسې راکړې. لرې هوټل به یې وښودو. ویلې څه کباب راوړه. وایه زما مخ کې یې پاخه که! زه به کباب له خوشاله ومه. چې بېرته به راغلمه ښځه به تلې وه. ګاونډي الک پوی کړمه چې پلار ما ولې لرې لېږي. نور به مې په نږدې هوټل کې کباب واغستل. د مارکېټ مخ کې به ولاړ ومه. چې ښځه به په زینه کېوتله، زه به دوکان ته وختلمه. بیا د ښځې مېړه پوه شوی و. په پلار پسې مې ګرځېدو چې ویې وجنې. مونږ ډک دوکان، ډک کور پرېښودو. پېښور له وتښتېدلو.
ښځو یو بل ته وکتل. دا هم ورته لویه کامیابي وه چې سړی په کیسو راغی. خیر دی. وروسته به یې خامیانې راووځي. نری کړ:
– که ته وې که دې پلار ، مو همه نده. مونږ اسې ښځې نه یو ښا؟
– پوهېږمه. ټولې سمې ښځې وې. سم جوند لرې. بس په مغزو کې یې ډېر زوشې. ګورئ چې دا قیصه بچو له ونکئ!
ښځې په خوراک اخته شوې. هېوادیار چې ډوډۍ ختمه کړه د پینځم منزل تالار ته وخوت. هلته هېڅوک نه و. دروازه یې بنده کړه. د پینګ پانګ تر مېز تېر شو. له سپین واسکټ څخه یې نوی سیمکارت په وړوکي موبایل کې واچوه. واسکټ یې په سپینو کوچونو وغورځوه. د سنوکر مېز ته ودرېد. په غټ موبایل کې یې نوې شمېره مسیج کړه. بیا یې زنګ ووهه. دواړه موبایلونه یې د مېز په ژۍ کېښودل. غلې غلې یې زمزمه کوله. د سنوکر لرګی یې واخېست. سپینه دانه یې ووهله. هغه کړس له شنې سره ولګېدله. د کربښې هاخوا سری سورور مېز ته ناست و. په کمپیوټر کې یې کوم څه لوستل. شاته یې د افغانستان اقتصادي نقشې ته وکتل. وروسته یې په اوږدو ګوتو د مېز له جعبې کتاب واخیست، چې د کمپیوټر د معلوماتو کره والی معلوم کړي. دې کې ترنګه هار شو. د مېز له سره یې غټ موبایل جیګ کړ. شمېره یې وکتله. له موسکا سره یې اوږد مخ ګونجې وکړې:
– هېوادیار صیب! ښه وخت کې دې ټلیفون کړی. مراجعین څه چې مامورین لا راغلي ندي. چې بیا دې زړه د سنوکر بایللو ته شوی څنګه؟
– وزیر صیب! تصافات کله کله پېښېږي.
– هاهاهاها، تېروختونه باد یوړل. نور به یوه لوبه ونه ګټې.
– ته لږ اوصله وکه کنه! پته به یې ولګي. ما ویلې نن نه درځمه. که زهیره کېږې نا ، له آفیسه ووځه! واش روم ته شه!
وزیر پاڅېد. مېز یې تر زنګنو و. د تورې کورتۍ لاندې د سپین کمیس لمن یې په منګوله ووهله چې هواره شي. ویې ویل:
– یو خو تا دا پېښوری لهجه پرېښنښودله. کابلۍ ته شه! ته په اصل کې د پروان ولایت یې، کنه؟
– هاو. پېښور کې مې سکول کړی. شناختي کاټ لرمه.
وزیر د جیګري کوچونو او الماری تر منځ قدمونه اخېستل. د ښیښې پر مېز له رنګارنګه مېوو څخه یې دوه بادامه خولې ته واچول. د احمد شاه بابا د لوی تصویر څنګ ته دروازه یې ټېل وهله. وړوکي دهلېز ته ووت. ویې ویل:
– په یاد مې دي. ته خدای وهلی د امغه سړي د ښځې سره جوړ وې چا چې درته زوی وویلې، په مکتب کې یې واچولې، شناختي کارت یې درجوړ که، د تاریخي اثارو په توجارت یې پوی کړې، ستا کورنۍ یې له غریبۍ وباسله...
– نا ، اغه ښځه شنډه وه. خاوند ته یې د دویم واده جزا ورکوله. زه خام ومه. ورک یې که! مه یې رایادوه!
– هاهاهاها پخوا دې راته هره خبره کوله. اوس پې شرمېږې. دا د مقام تاثیر دی. د مقام دپاره کابلۍ پښتو هم وو ایه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه فرق لري؟ دې کې عربي ډېره ده، اغې کې انګرېزي. ښه ځا، پوهېږمه. دا کابل دی. دلته به کابلۍ ویمه.
هېوادیار د سنوکر دانه بیا ووهله. کړس شو له نورو سره ولګېدله. وزیر لوی تشناب ته ننوت. ټلیفون یې بند کړ. هنداري ته ودرېد. په شناوي ږیرې یې لاس کش کړ. د سر د لنډو وېښتانو یوه برخه یې ولاړه وه. کې یې کاږله. ونه شوه. د الماری دروازه یې خلاصه کړه. د عطرو یو بوتل یې واخېست. ګوته یې لمده کړه. د غاړې په دواړو خواوو یې ووهله. نوی سیمکارت یې په نوي موبایل کې واچوه. په لوی موبایل کې یې د هېوادیار د نوي سیمکارت شمېره وکتله. هماغې ته یې له وړوکي موبایل څخه ټلیفون وکړ:
– هېوادیار صیب یې؟ هاها، دا دی خوړ ته راغلمه. موږ په کلي کې د تشناب کارونه په خوړ کې کول. ښه، دا د څه دپاره؟
– احتیاط ښه دی. ویمه چې ستا په دفتر کې مایکونه او کمرې لګېدلې نه وي.
وزیر په تشناب کې کموډ، شاور او څراغونه له نظره تېر کړل. بیا په خندا شو:
– پیسه داري او مقام د ځنګله د ځناورو په منځ کې اوسېدل دي. هره ګړۍ د حملې امکان وي.
– او د داړل کېدو حوصله به هم لري! ما ویلې لالټې بېچاره وفات شو.
– خدای دې وبښي! څه پوه شوې؟
– یاسین فون کړی و. بیا سباګل ام تپوس وکو. رښتیا وه.
وزیر لاس د نل په اوبو کې لوند کړ. په ولاړو وېښتانو یې ووهه. ویې ویل:
– ښه نو اوس؟
– اوس به یاسین د جینۍ سره واده وکي. مځکه به اوتومات دده شي. مرحوم همدا یوه لور لري کنه.
– ښه نور؟
– مونږ به مځکه د یاسین نه واخلو.
وزیر په هنداره کې ځان ته ښه وکتل. وېښتان یې سم ناست وو. او به یې بندې کړې. ویې ویل:
– خدای دې وکي چې په دې وارزي.
– بالکل ارزي.
– هېوادیار صیب! ستا خدمت د قدر وړ دی. ډېرې ډېرې مننې!
– نانو، داسې مه وایه! زما او ستا خو وروري ده. ځکه مې اخېر ځل سنوکر درله بایلودو هاهاهاها.
∞∞∞∞
د سالاو د بېلابېلو کلیو خلک شربت خېلو ته روان وو. ښځې لږې ښکارېدلې. اکثره زړې وې. ټولو د لالټې بې کسي، عاجزي او مجبوریتونه یادول. او داچې څومره ربړې یې ګاللې. د معتادی علت یې هم همدا ښود. ویل لونو ته ښه پلار و. خلک یې په خپلو ټوکو خندول. دروغ یې هم د نورو د خوشحالولو لپاره ویل. د هغه په لیدو به غم هېر شو. جنتي انسان و. د دغو خبرو په اورېدو به نابلده سړي ته لالټې سم قهرمان ښکاره شوی وای. څه پوهېده چې په ژوندوني همدغو خلکو د هغه همدا ښېګڼې نه لیدلې. هرچا تر خپلې وسې سپکوه. خلکو د جنازې کټ له کوره وباسه. د ښځو چیغو زور واخېست. کټ یې پر سرک کېښود. په سلګونه سړي ترې راتاو شول. ډېر شکله موټر تېز راغی. د کلسري ماشوم څلور توري وزې وترېدلې. سره چرګه په تېښته کې وکرېدله. سپین سپي د چنار له سیوري وغپل. موټر تش شو. سباګل وروستی کس و. له دروازې یې ځان په خوارۍ وباسه. کلیوال یې بې حده چاغښت ته ځیر شول. هغه د نورو په شان له لمر څخه سر په سپین ځادر پټ کړ. د مړي لیدو ته ورغی. ستر ګې یې ډکې وې. د خلکو شور شو. ځینو ویل جنازه په پښو وړل ثواب لري. نورو موټر ته ترجیح ورکوله. یوازې یاسین او هاشم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږه تیږه جدا ناست وو. غلي غلي غږېدل. اروا ته یې پو ښتنې پیدا کړې. نژدې ورغله. یاسین د ځټ د برګ دسمال ځنډه خولې ته نیولې وه چې ځوک یې وانه وري:

– ولاچې بیا ام ویرېږمه ابا.

هاشم د غټ ځلور کونجه مخ شنې سترګې ځمکې ته واړولې. غږ یې ټیټ و:

– غلی شه! ایځوک نه خبرېږي؟ ملاذان سره ماښو کې ځوک څه کئ؟

یاسین د تورو سترګو له کونجه سباګل ته وکتل. بېرته یې مخ پلار ته واړوه:

– هاو، بل ځوک خو نه و، خووو، نورې لارې وې. وجلو ته ضرورت نه و.

– وه خدایه! زه درته ویمه ایځ خبره نشته. د ښځو غوندې پړنګېدل بس که نور! خلق یې اوري.

د اروا سترګې ټېغې ټېغې وختلې «ښه ښه ـه ـه! قاتلان دوئ دي» خلکو جنازه موټر ته جیګه کړه. د لالټې ښځه او لور ورسره کېناستلې. چې د جنازې تر لمانځه وروسته یې اخېر ځل وګوري. اوس یوازې دوئ ژړل. فضا درنده او خلک غلي وو. نه معلومېدله چې له لالټې سره په خپل چلند پښېمانه وو، که د هغه بې روحه جسد د خپل مرګ صحنه وریادوله. موټر ورو حرکت وکړ. تا به ویل درنده فضا په سختۍ له ځان سره کشوي. ټول سالاو وریسې و. په دې منځ کې اروا لکه مرمۍ لالټې ته ورغله:

– هله چې پیدا مې کړل. پیدا مې کړل.

– چیشی؟ چیشی؟ چرس؟

– داه! ملامت نه یې. نشه او له حمله په مغزو کئ. وایم وګرځېدلم، قاتلان مې پیدا کړل.

– اووو ښا! دقه جاسوس مخلوق مې نه خوښېږي. مخامخ درته منکۍ منکۍ کېږي. پسي شا کنده کیني.

– چا ته؟ خلک ما نه ویني. نه مې غږ اوري. زه ستا اروا یم! زه او ته چې یو ځای شو مکمل انسان جوړېږو.

– بدبختانه.

– څه شی، څه شی؟

– ښه ځا پرېده! یو خو ستا اواز، لکه د خیرات د بند دېګ نه چې راوځي. عوم عوم، عوم عوم.

– بس که بس! ستا په پزه کې بنګېدلو څخه اوس هم صفا دی.

– ډیز، ډېز، ډیززززز! ښه ځا، د چا قاتلان دې پیدا کړل؟

– وه وه وه! ماغزه دې بیا چارج نه لري؟ ستا قاتلان کنه.

– اووو، ښه ښا، ځوک دي؟

– یاسین او هاشم.

– ډک یې که ـه ـه! هاشمټی؟

– هو. زهرجنه مېوه له زهرجن بوټي پیدا کېږي ښه؟ زوی یې ویل وېرېږم چې خلک به پوه شي چې موږ وژلی دی.

– ښاااااا! دسې د سپي زامن دي ای.

– ښه نو څه کی؟

– ایځ. بلا وریسې! ما ویلې ته بل کار وکه! دا خلق وګرځوه! ما دې پاس د غونډۍ په سر خښ کي! نېټ کې زمنږد یو لیکوال ام امدقه ارمان و.

– حمم! جالبه ده. د لیکوال په مقصد خو پوهېږم. چې ته هلته څه بلا غواړې؟

– زه؟ چې نر غوندې سیګرېټی وهمه، او ټول کلي راته جینګې داړې ګوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاهاهاها، ای تا څه وویل؟ ته دې په خپله خبره پوه شوې؟
– بالکل! تا قمقل ام پوېيو مه. دې ته وصيت وايي ښا ؟
– هو. د رواني مريض د غچ اخېستلو وصيت. دومره نر يې پاڅې له قاتلانو څخه غچ واخله!
– وه په تا پورې څه؟ ومې ويلې نه يې اخلمه. ډېر يې ښه کړي. نه يې اخلمه.
د لالټي زړه ډک شو. بيا يې وويل:
– ښه يې کړي. دونيا کې چيشی دي؟ هرڅوک به راباندې راخوشې و. اين ماشومانو په تيږو ويشتلمه. چا ورته نه ويلې چې ولې؟ دا ښځه مې نده؟ د جوند نه يې زړه راتور کړی و. وارونه، ښېرا، اله سر دې وخورمه پټی دې ندی لو کړی، اله خاورې دې په خوله شه کالي مې نشته! اله خدای دې مړ که غنم جرندې ته وېسه! ...
– هاهاها، ته اوس په دې ژاړې چې په تا يې کار کوه؟
– نااااا! په دې جاړمه چې دا د سپي لور بيا په ما ډېره ګرانه وه. پوهېږې څونه سخته ده چې يو څوک په تا ګران وي، او اغه دې په بلا وهي؟ ته يې په يوې خوږې خبرې پسې مرې، او د اغې ښه خبره ښېرا وي؟
– نو څه يې کړي وای؟ ته نه د ځانه خبر وې، نه د جهانه.
– څنګه نه ومه خبر؟ دا کارونه دې ادې کول؟
– ادې ته خوله مه اچوه!
– ښه کومه. اغه ام امدقه سې وه. يوه ورځ يې ونه ويلې چې زويه! کښه لږ سګرېټی ووهه، چې د زړه تپ دې ووځي!
– اخله ـه ـه! ستا په جزا هماغه ابا ښه پوهېده. اول وار خو يې د چرسو په يو کش دومره ووهلې چې پرتوګ دې لوند که.
– ای قمقله! اغه اسې د تهو قو کش و. لوګی مې تېر کړی نه و. ابا زه ناحقه خفه کړمه. املته مې د جوند نه زړه تور شو.
– هاها، زړه به دې هلته تور شوی وای، چې هغه ژوندی وای، او ستا له نشې خبر شوی وای.
– وه ته خو ښېخي د عقله رخصت يې. اولاد ته ارزښت ورکول د اغه نه سړی جوړ ئ ښا ؟ څه مالومه ده؟ که امقه وهلو زه چرسي کړی اوسمه.
– داه، تا غوندې کچه به بل په دنيا کې نه وي. اوس د خپلې نشې ملامتي په ابا اچې؟
– نو په چا يې واچومه؟ خپله لاړ. زه يې حاجي چمن ته يوازې پرېښودمه. څونه سختې راباندې تېرې شوې؟
– ښه هغه؟ لږ شرم وکه! پټی يې هم ستا نيولی و، پټ هم ته وې چې حاجي چمن دې ونه وهي.
– نا، اغه خو وايي پټی زمنږ دی. ستا نيکه په زوره جر کړی و.
– هه، څوک چې غصب کړ خامخا به دليل تراشي. ته هم په دې ښه پوهېدې. له بې ننګيه پټ وې. بيا له دقيته دې نشه پيل کړه.
– پاسې لوېشتينکه! په يوازې ځان د شلو سره جنګ کېږي؟
– چې ابا ژوندی وای تا به ليدلی و. جنګ د خلکو په تعداد نه، په عقل ګټل کېږي. ته او عقل خو سره وران يئ.
– ترټ! نا، ستا ولې ما سره ورانه ده، آ؟ زور درکړ چې غټ غټ خلق مې صفت کړ؟
– څوک؟ هېواديار او سباګل؟ هح، هغوئ درپورې خاندي.
– ډک يې که ـه ـه! سخت سوزې. ای کم ځای دې ډېر سوی کړ، آ؟
– ياره نو، چې خدای پاک زه ولې ستا بدن ته درکولم. جزا به يې راکوله نو.
– زما ام ولاکه خوښېږي. وربوز دې هوښيار نيولی. لکه ته چې خټک خوشال خان يې او زه بېرا خان.
– هاهاهاها، فوق العاده مقايسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډيز، ډيز، ډيززززز. څه ځا، ورک شه! پرېده چې مرو لور مې اخېر وار ښه وګورمه! اخ د اوښکو نه يې قوربانکه شمه!

اروا ورڅخه بيا لاړه. موټر تخت ته ورسېد. شاته يو لښکر خلک هم راغلل. د تخت په هکله لالټي هېوادیار ته باټې ويشتلې وې. اصلن امير حبيب الله خان ته چا د سالاو صفت کړی و. هغه په فيل سپور د درې سيل ته راغی. دلته يې دمه وکړه. وروسته بيا دغه ځای د تخت په نوم ياد شو. دلته هم ډېر خلک جنازې ته منتظر ولاړ وو. دومره جم او جوش په جنازې کې اول ځل ليدل کېده. هر چا کوشش کوه چې د مړي کټ ته د ثواب لپاره اوږه ورکړي. ثواب يو ازينی انګېزه وه چې خلک يې نيکو کارونو ته هڅول. جنازه يې د جامع جومات حويلۍ ته ننوېستله. اروا د ياسين او هاشم له سره نه لېرې کېدله. د جنازې لمونځ وشو. مړی يې له جوماته بهر وباسه. د لالټي ښځه او لور په کريکو د هغه وروستي ديدن ته راغلې. په مړي پرېوتلې. له ډېرې ژړا څخه يې آوازونه ډډ شوي وو. هاشم او ياسين هم په بغاروپيل وکړ. اروا د هغوئ مکارۍ ته په غټو غټو کتل. له قهره يې د دواړو څلور کونجه مخونو ته سوکان ورکړل. خو هغوئ نه احساسول. اروا ته په همدې هم قهر ورته. پام يې شو چې د باړې بابا د زيارت مجاوران سقات ته په دوو پښو ناست دي. ملک ياسين څنګ ته کړ. ويل له ترور څخه دې وپوښته چې د سقات پېسې ورکوي که نه؟ هاشم واورېدل. سمدلاسه يې له جېبه پيسې وباسلې. د پنځوس ګونو بنډل يې تيار جوړ کړی و. په غريبانو يې ووېشل. هر چا له کونډې خور سره د هغه مرسته وستايله. يوازې اروا وه چې له قهره لکه لاټو څرخېدله. سترګې يې تکې سرې وې. خلکو کټ جيګ کړ. د باړې بابا د زيارت هديرې ته يې راوړ. ملا صاحب وروستۍ دعا وکړه. خلکو له امين سره لاسونه په خپلو مخونو راکش کړل. اوس نو د جنازې د خښولو وخت شو. د لالټي د تره غوټ زوی د تيږو تختې د قبر سر ته نژدې کړې. سا يې سوزېدله:

– داخ! دا کږې وږې تختې چا راوړي؟ وړوند و؟

د ياسين نظر د هغه په غټ مخ کې خښ و. هاشم ته وبنګېد:

– ای ابا! ماويلې چې مروه مې واده کړه، د لالټي د تره زامن به يې په ځمکه دعوا ونکي.

– نا کنه. لور ته يې ميراث رسېږي. ويمه مه غږېږه! خلق يې اوري کنه.

– ښه ښا، ولاچې که دسې وي لانجه ختمه شوه. ګټه به ام وکو.

ياسين پلار ته موسکی شو. دلته اروا بيا لالټي ته ورغله:

– بله خبره واوره بله خبره!

– نه يې اورمه. تا د سپي زوی نه مې يو شی وغوښته، اغه دې ام ونکه.

– ای ته اوس رښيتا ځناور يې، که ځان دا سې ښيې؟ زه او ته خو د يو پلار اولاد يو. خپل پلار ته څوک سپی وايي؟

– کېنه لوېشتينکه! زه مې د ابا اولاد يمه. ته تشه هوا يې. پوففففففف

– راشه نو! وه کم عقله! دا زه يمه چې ته يې. که زه نه يمه ته مرداره غوښه او مردار هډوکي يې بس.

– ټرت! ښه ځا، خبره ماړوه!

– کومه خبره؟

– داخ، دسې مکار دی. د غونډۍ په سر خښېدل مې درته ويلي نه وو؟

– خو ومې ويلې زما خبرې يوازې ته اورې. ته خښېدل پرېده! پوهېږې ته يې د څه لپاره وژلی يې؟

– ويمه بلا ورپسې!

– وه ته خو يو وار خبره واوره!

– ومې ويلې چې نه يې اورمه!

– هغوئ غواړي ستا ځمکه واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بلا ورپسې!
– اوهووو! بلا ورپسې بلا ورپسې! بل شی دې نه زده؟ پوهېږې ځمکه څنګه اخلي؟
– ورک شه کنه! ماغزه مې مه خوره کنه!
هاشم او یاسین جنازې ته نژدې شول چې قبر ته په کوزولو کې برخه واخلي. دلته اروا چیغه کړه:
– ای بې غیرته! یاسین غواړي زموږ مروه واده کي. ځمکه به په خپله دده شي.
– ډک یې که ـه ـه! زما مرو؟
– هو هو! ستا مرو. د اغې یاسین څومره بد ایسي؟ له خفګانه به یې زړه وچوي.
– ویمه غټ موزیګی یې په قسم. آرام ته مې نه پرېږدې نو. نه به دې ویل. څه به دې کم شوي وو؟ اوس زرکوه راننوځه! اله اله!
– نهء.
– وه دا څه رذیل دی؟ تږې ته اوبه ښیي بیایې په ځمکه تویېږي. اله زرکوه چې اوس مې خښېږ کنه!
– نهء، چې تاته هېڅ شی ارزښت نه لري ماته یې هم نه لري.
– وه د سپي زو! ارزښت لري، د مرو جوند راته د هر شي نه زیات ارزښت لري. اله چې جیګ یې کړمه کنه!
اروا په خندا ننوتله. لالټې د خلکو په لاسو کې لکه بلا راپاڅېد. هغوئ له چیغو سره خوشې کړ. دی په کټ کې ولګېد. بېرته نېغ کېناست. لکه د وزو منځ ته چې لېوه ننوځي، واړه او زاړه هرې خواته وتښتېدل. دوه ځوانان په قبر کې ولوېدل. وارخطا وارخطا یو د بل په ملا وختل. د غارې دسمالونه یې پاتې شول. هېچا د داسې پېښې توقع نه لرله. معلومه نه وه چې ژوندی شوی مړی خطرناک دی، که مینه ناک؟ دلته نو شعور د وضعیت ارزونې ته وخت نه لري. اول باید پښې وباسي. لالټې تل له نورو وېرېده.
اوس له ده څخه د خلکو ډار خوند ورکړ. د پزې پختې او د زنې ټوټه یې وغوځوله. لاسونه یې جیګ ونیول. غږ یې ډډ کړ:
– هی هی هی ی ی! ودرېږئ ئ ئ! ولا که مو پرېږدمه ـه ـه ـه!
خلکو په چیغو منډو ته لا زور ورکړ. دی له خندا شین شو. برګ دسمال یې جیګ کړ. د کفن دپاسه یې لکه لنګ وتړه. روان شو.
لاندې د ویالې په غاړه ښځې هم وتښتېدلې. یوه نیمه دده له مېرمن او لور سره زړه نا زړه پاتې وه. مګر د روان مړي په لید و هغوئ په منډه کې تر سرېیو هم مخکې شوې. دده لور او مېرمن یو بل نیولي وو. لړزېدلې. لالټې غږ کړ:
– اسې خوشې مه وېرېږئ، ښا؟ زه صیبي سلامت یمه.
ښځې په لړزنده غږ وپوښتل:
– اغه، اغه مړی د چا و؟
– زه ومه کنه. بې سده ومه. تاسې ام ښې اوښیارې یئ. نه ګورئ چې مړ دی که جوندی؟ پړینګ پړینګ پړینګ.
لور یې کلکه غاړې واچوله. ښځې په موسکا کې اوښکې پاکې کړې. په ګډه کور ته روان شول. هغې په لاره کې وویل:
– ته دسې ښکارېدلې چې سا درکې نشته.
– هاو کنه. امدقه سې وي کنه نو.
– ولې بې سده شوې؟
– اغه خو سبایې ماټو ته د اوداسه دپاره لاړمه. چې ګورمه غټه پټه بلا په چینه کې لامبي.
– وئ ځا! الته یو ټکی اوبه نشته.
– داح، د بلاګانو نه اوبه ام ټېزونه ولي. ټولې ورته راوتې وې. بلا چې زه ولیدلمه یو وار یې رامنډه کړه. دونه جیګه وه. په اسمان یې سر لګېده. غټې غټې داړې. تېره تېره ښکرونه. سترګو یې لمبې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځه غلی! ته هرکله دروغ وایې. د ماڼو شاخ دې په تورتم کې لیدلی. پرتوګ دې لوند کړی.
– چیشی؟ اغه اوبه وې.
– هاو، زه اوبه او میتیازې نه پېژنمه.
دی غلی شو. درېواړه د ویالې په اوږدو پر لاره روان وو. د شربت خېلو د زاړه کلي له پاسنۍ برخې تېرېدل. انسانان نه ښکارېدل. مګر سپین غوایه له ویالې او به څښلې. توري غوا د ونې لاندې توی شوي توتان لټول. خړ سپی د دېوال بېخ ته بې غمه پروت و. د هغوئ په شعور کې د خطر پېژندنې حس خورا قوي دی. کله چې په رښتیا مصیبت وي نو یا پټېږي، او یا په بوڅو غوږونو د وضعیت څار کوي. اوس څارویو حتی وهم نه کتل. دوئ کورته ورسېدل. مېږه او غوا سور لمر ته ولاړې وې. د لالټې په لیدو یې پښې وترپولې. زورونه یې وهل چې نژدې ورشي. مور او لور یو بل ته وکتل. په کور کې بیا ژوند پیدا شو. مګر له پخوا څخه یې په ماهیت کې تفاوت درلود. ښځې ولیدل چې مرګ هم شته. ها غه لږ څه چې لري، له لاسه یې ورکولی شي. لالټې خلک وپېژندل. تر چرسو هاخوا یې دنیا ته هم پام شو. مروې ته پته ولګېدله چې کلیوال سره له بدنیتۍ په سختۍ کې لاس درکوي. لالټې مالونه سیوري ته په نورو موږیو پسې وتړل. ښځې جامې راوړې. دی د مېلمنو کوټې ته لاړ. په مېخ کې یې د پروانې د واده د کاغذي ګلانو دپاسه وځړولې. له ځانه د کفن په باسلو اخته شو. مروې غږ کړ:
– ابا! د سې ده کنه، چې خلق بې حده وویرېدل. ټول پټ دي. ټلیفون وکه چې بې سده ومه.
د ښځې آواز راغی:
– د کمه شي؟ چې د ماڼو نه یې راوړ موبایل او پیسې یې جېب کې نه وې.
– ای اورئ؟ چا به رانه باسلي وي.
– باسلي ندي. چرس دې پې اغستي. ماڼو ته د نشې دپاره تلی وې.
– ای ښځې! بیا دې شرو کړه؟
– ادې بس که نو!
– چیشی؟ بس که! بس که!
لالټې له کوټې ووت. بېرته پخوانی سړی ښکارېده. لور یې د کور موبایل ورکړ. کلیوالو ته یې زنګونه ووهل. هغوئ اول غلی غلی له لېرې وڅاره. کله چې یې ښځه او لور ورسره خوښ ولیدل، دوئ هم ورغلل. حویلۍ ډکه شوه. خلکو په ښتنې کولې چې دا څه چل و؟ لالټې هماغه خبره وکړه چې بې سده وم. ملک په غټ سر سپینه خولۍ کېکاږله. ویې ویل:
– یاره خووو، ستا بې سدي ام د سړي غوندې نده.
ټولو هرررر وهل.
∞∞∞∞
د مهترلام په بازار کې جم او جوش زیات شوی و. چا نارې وهلې، چا چنې. هریو هڅه کوله د بل د جېب پیسې خپل ته کړي. طالعمن ته به ساده مشتري په لاس ورغی. سم به یې لکه ګنی وزبېښه. مګر له تکړه دکاندار څخه نه ساده خطا کېده، نه هوښیار. سباګل د قطارو کراچیو مخ ته په ګڼه ګونه کې لکه فیل روان و. خلک یې څنګ ته نري نري بربښېدل. هر دکاندار ته غوره مړی ښکارېده. اشارې او نارې یې ورته کولې. مګر دده ذهن تېرې پېښې دومره مصروف کړی و چې نارې څه، آن له خلکو سره ټکرېدل یې نه احساسول. ډیکه شوي سړي به کاږه وکتل. خو دده د غټ بدن له ډاره یې لانجه نه کوله. سباګل هېوادیار ته ټلیفون وکړ:
– وروره ګله! خبر شوې؟ لالټې جوندی شو.
– نا مړه!
– هاهاها باور وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نو، مړی څنګه جوندی شو؟ دا کله کېدی شي؟
– قبر ته چې یې کوزوه، یو دم ښغ کېناستو. داسې منډې شوې. زه ام وتښتېدلمه. چا ویلې پیری ورننوتی دی، چا ویلې شیطان، چا ویلې بلا ده. اوس موټر کې مهترلام ښار ته راتلمه، یو کلیوال ته یې ټلېفون راغی. ویلې دا یې ضوف کړی و.
– اوهو، ضوف یې څنګه کړی و؟ یاسین خو ویلې مړ مې کو.
– دروغ یې ویلې. یه الکه! ربړه څنګ ته که! د لارې په منځ کې څوک بادرنګ خرڅ ئ؟ خلک څنګه تېر شي؟ اورمه ریس صیب.
– ما ویلې په دروغو کې د یاسین رذیل ګټه څه ده؟
– اغه د اوله خوشاله نه و کنه. څوک چې ځان باسي او ته یې راټینګی، کار د غسې ورانېږي.
– دا څه مصیبت شو، هه؟ دې سره به څه کوو؟ تا آبل سړی پیدا کو؟ آچې د لالټي سره یې د مځکې خبره کړې وه.
– نا کنه، اغه ام یاسین دروغ ویلي. بل څوک دا شاړه مځکه څه کئ؟
– نا نو، هرڅه له دروغ مه وایه! که اغه سړی ربښتیا وي، مونږ ته بل غم جوړولی شي.
– زه درته ویمه کنه، نشته. زما په خبره باورنکی؟
– ګوره الکه! زه پوېږمه ته خپله د کار نه ځان باسې. ما سره چل مه کوه! که نه، خیر دې نشته.
د سباګل رنګ سور شو. اوس د خپل دکان مخ ته ولاړ و. په جېبونو کې یې کیلي ورکه وه. شونډې یې وچیچلې. ویې ویل:
– وروره ګله! د خبرې نه مځکې سوچ کوه! دا ځای پیسې پیدا کړی ما دی. پټ‌پټ‌پټکې ته کی.
هېوادیار اول ځل د هغه د ژبې بندېدل اورېدل. تندی یې راټول شو. ویې ویل:
– دا څه ترټوری درنه جوړ شو؟ ته د ماشومانو غوندې بړوسېدل پرېده! نر شه! کار وکه!
د هغه سپکاوي سباګل لا سور کړ. لنډ یې وویل:
– د خدای پا پا پامان!
ټلېفون یې بند کړ. د دروازې آهن چادر یې په لغته ووهه. وبنګېد (د سپي پي پي بچیه!)

∞∞∞∞∞

یاسین د لښتي په غاړه د ولې سیوري ته ناست و. کاغذ یې لوست. سترګې یې جیګې کړې. مخامخ ځینې پټي له لو څخه پاتې وو. زېړ غنم له نري شمال سره نه نښېدل. زړو هډونو یې پخوانی نرمښت بایللی و. د منځ کلي سیند د شربت خېلو په شان دواړو غاړو ته جیګ جیګ کمرونه نه لرل. هلته سپینې او شناوې تیږې له لېرې ښکارېدلې. لکه ځاروي چې هر لوري ته پنډ او ویده وي. یاسین د پښو ښکالو واورېدله. ژړ یې وکتل. پلار یې و. په لپه کې یې توت راوړل. ویې ویل:
– الکانو راکړل. اغځ ویلې ولې ښار ته سورلی نه وړئ؟ ما ویلې زمنږ درمن غوبل ته برابر دی.
یاسین یو موټی توتان واخېستل. خوار ځلور کونجه مخ یې مخامخ درمند ته ونیو. په ډکه خوله یې وویل:
– ما وکتل! غنم سم وچ ندي. ای ابا! ولا چې لالټي پېجندلي نه او سو.
دواړه د لو شوي پټي په سوارو کې درمند ته روان شول. له هر قدم سره کرپه هار جیګېده. هاشم د خولې توت تېر کړل:
– زمنږه خو مخونه پټ وو. خبرې مو ام نه کولې.
– که ری شي چیشی کوو؟
– چیشی کوو، منکرېږو. خلق زمنږه مني که د چرسي؟
– که موبایل پیدا کي؟
– موبایل؟ چېرته دی؟
– زما جپ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو ولې وېرېږې؟ بيا يې ايسته وغورځوه!
ياسين د موټې وروستي توتان خولې ته واچول. جېب ته يې په موبايل پسې لاس کړ. هاشم په ځنګله ووهه:
– چيشی کی؟ اوس نا. لالټي کې دونه غيرت نشته.
– نا، کليوال يې نه پرېدي.
– د کليوالو څه کار دی؟ ښه ځا، چې راغی بيا اغه سات اغه مسلات. دا قاغذ د چيشي دی؟
– دا امقه د سود خط دی. ولاچې ډېر بد وشول. ام دوښمني شوه، ام د دا ريس خبيث سره بند پاتې شوو.
– نو تا ولې ورنه خط اغسته؟ بيا دونه ظلم؟ ليکلي يې دي چې په دوو مياشتو کې به دوه برابره پيسې راکوئ. که دوو نه تېرې شوې هر دوو مياشتو کې به دوه برابره نور زياتېږي. ته څو نه قمقل يې؟
– خو اغه ويلې دا اسې د خلقو د خولو بندولو ته دی. چې ونه وايي پيسې دې د کمه کړې؟ زه نو څه خبر ومه؟
– اوس يې بيا امدا خط کلک نيولی دی.
هاشم په درمند وخوت. د غنمو د وچو بوټو کرپه هار شو. يو وړی يې په ورغوي کې ومروړه چې دانې ترې وځي که نه؟ پو يې کړ. پشرې هوا ته والوتلې. دې کې ټلېفون راغی. د ياسين رنګ لا سپين شو. خط يې جېب ته کړ. پلار ته يې وکتل:
– د ريس ټلېفون دی. چيشی وکمه ابا؟
– چيشی وکې؟ خبرې وکه! خوري خو دې نا.
ياسين تنې ووهله. ريس په دروند غږ، له خپلې دايمي آرامتيا سره وويل:
– الکه! دا د لالټي خبره رښتيا ده؟
– هو ولاچې ريس صيب. بېخي بل ډول کار دی.
– نا نو، تا دروغ ويل؟
– نا، په رسول الله، په قران چې ما سم مړ که.
پلار يې زوی چوخ کړ. د سيند په غاړه د غنمو لو ته يې ګوته ونيوله. وپسېد:
– ورو غږېږه! کليوال يې وانه وري.
ياسين سر وخوځوه. د ريس غږ راغی:
– نا نو، دا څنګه امکان لري؟
– هاو کنه. ټوله دونيا حيرانه ده.
– درباندې پوه شوی خو ندی؟
– ولاچې زه ام امدقه چورت وهمه.
– لالټي اوس چرته دی؟
– شربت خپلو کې. ای ريس صيب! ولاچې سخت مشکل سره مخامخ يو. ته لږ کومک وکه! دا پيسې خو تا د لالټي پټې ته راکړې وې کنه. اغه ونشو. خير دی. د سود نه تېر شه! بېرته يې واخله! ولاچې د سې نشي چې ما سره ته ام په بلا واوړې.
– زما غم مه کوه! ته ام په بلا نه يې اوښتی.
– ولې نه يمه؟ اغه...
– اغه ايخ کولی نشي. دا وسنجوه چې څنګه تې لور راولې؟
– لور راولمه؟ ولاچې اوس خو نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څوک وايي نه کېږي؟ د چرسي نه لور راوستل څه دي؟ او که ځان باسې بيا امدا نن پيسې د سود سره راوړه! ګوره! که دد ې خبرې نه څوک خبر ام شو امغه ستا اخېره ورځ ده. ښه ځا، چورت دې ووهه! زه کار لرمه. الله پامان!

ياسين هاشم ته کړ:

– اوس چيشي وکو ابا؟

د پلار يې هم رنګ تبنتېدلی و. په غټ څلور کونجه مخ کې يې شنې سترګې بې واره تاوېدلې.

ماښام د چرچر کانو آوازونه راتلل. بيا هماغه شربت خېل و، هماغه يې خېل. مګر د مړي د ژوندي کېدو موضوع نوې وه. هرچېرته شار بل کېدله. چا خندل او څوک اوس هم په دې عقيده و چې پېرې پکې ننوتی دی. د بې سدی خبره يې دروغ بلله. قسمونه يې خوړل چې سمدم مړ و. لالټې د دېوال بيخ ته د مېږې او غوا غاړه ګروله. هغوئ به کله کله په بنده خوله وبغېدلې. ځانونه به يې ورجوخت کړل. په ده ښې لګېدلې. په زړه کې يې ويل «دئ نه ګوري چې زه خان يمه، غريب يمه، خوښ يمه، خفه يمه، نشه کومه، نه کومه، بس راسره مينه لري. بنياد مان دې ورک شي! په مستي کې قربان، په سختي کې خدای پامان» په هوا کې د لاونډ تروش بوی ګرځېده. د نغري د لمبو رڼا نيمه حويلۍ روښانه کړې وه. ښځې تر څپرې لاندې په دېګ کې ځمڅۍ وهله. دی غلی کوټې ته ننوت. هلته د برق يو ازيني ګروپ رڼا کوله. يو کليوال پر خپل بام لمريزې تختې لګولې وې. هر چا ته يې تر سهاره برق ورکوه. په يو ګروپ يې د مياشتې پنځوس افغانۍ اخېستلې. موبايل يې هم چارجولی شو. لالټې غلي په مروې غږ کړ:

– دا موبايل راکه بچو! زما په کار دی.

مروې غټې سترګې په زارۍ تنګې کړې:

– خير دی ابا، لږ صبر وکه، لږ! د نېټ وخت مې ختمېږي.

– نا، ته ټوله ورځ پکې چيشي ګورې؟ د سې مه کوه بچو! که خلق خبر شي بيا خبرې کئ.

– ټوله ورځ کله؟ دوه ورځې پس د لسو روپو نېټ چالانومه. نوې جامې ګورمه. خپلوانو ته سلام ملام ليکمه.

– ډک يې که ـه ـه! ليکل دې ښه شوي؟ بيا يې هره ورځ چالانوه! خلق په بلا وهه! د پيسو غم ام ونکې! نن سبا کې غنم کېږي.

– هاهاهاها، نا، غنمو خرڅولو ته ضرورت نشته. کله کله خلق د خياطۍ پيسې راکئ.

لالټې هغه په تندې ښکل کړه. په موسکا روان شو. لکه غل، کړوپ کړوپ د ګوتو په څوکو بهر ووت. تر سرک تېر شو. د تيږو پر بارې پټې ته کېوت. د ويالې په غاړه بره لاړ. د چارمغزو د پراخې ونې لاندې پر وچه او پسته شګه کېناست. د ونې بوی پرې ښه ولګېد. خو په تيارې کې يې زړه وډېده. دې کې خلک له جوماته راغلل. پر سرک ودرېدل. ايله يې زړه ولګېد. هغوئ دده ژوندي کېدل څېړل. دی موسکی شو. سباګل ته يې ټلېفون وکړ:

– انډيواله! زه يمه. لال مامد خان.

د سباګل تندی راټول شو. پر توشکه نېغ کېناست. ورې لمسۍ ته يې اشاره وکړه چې غلې شي. په نري غږ يې وپوښتل:

– وروره ګله! کم لال مامد خان؟

– وه! انډيوال دې کنه. د سالاو د شربت خېلو. ما ويلې دا مې بله شمېره ده.

– اووو ښه ښا. ما ويلې چې څوک دی؟ لالټې وايه کنه مړه! هر څوک پوېږي.

– ډک يې که ـه ـه! د سپي زامن خو په هرچا نوم بږدي. ته تې لغمان ته را ونه تښتېدلې؟ په تا يې چيشي نوم ايښی؟ وويمه؟

– نه نا. خير دی. غلطي وشوه. بيا به نه کېږي. ای! ته څه موجيزه يې؟ اغه دې عجيبه وکړه ولا.

– هاهاهاها، هاو کنه. ما کې ډېر کمالونه دي يارو. چاته يې نه ښيمه.

– ښا؟ انډيوال له يې ام نه وايې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه یې کی؟ ډېر دي یارو. کوم یو درته وویمه؟ امدا اوس د سې ځای کې یمه چې تاته د زمري زړه درکي نه راخېجي.
– نا، رښتیا؟ یه جینی مه چغېږه! څه بلې کوتې له لاړه شه! زه خبرې کومه ځا! ښا لال مامد خانه! تا ویلې چرته یمه؟
– اغه جیګه ونه نده؟ زمنړ د کور نه لاندې، د سین د جیګ کمره په سر. زه یې په اغه جیګه ښو که ناست یمه.
– ښا؟ په دا شپه کې نو الته څه کی؟
– تاسره خبرې کومه کنه یارو. مه وېرېږه! ماته د سې ښکاري لکه په څمکه چې ګرځمه.
– نا مره. هاهاهاها! وروره ګله! د قسم حق راباندې نلرې، ستا په مرګ سخت خپه ومه.
– هاو کنه. انډیوال مې نه یې نو؟ خو ته زما د حاله څه خبر یې؟ زه امدا اوس ام جوندی نه یمه.
– هاهاها. ځنګه؟
– ویمه پوره کال شو چې اور مې اغستی اور. که د لمبو سره سین ته وغورځېدلمه ایله به پوه شې چې انډیوال دې رښتیا ویلې.
– خدای دې نکې! څه خبره ده؟
– پوه شه کنه! وریت وریت یمه یارو. ستونی مې خارښ کئ. بدن مې مېږي مېږي کېږي. چرس غواړي چرس.
دې کې اروا ورڅخه ووتله. درب شو د لالتې سر د ویالې په غاړه په اوبو کې ولګېد. موبایل پر شګو پروت و. اروا برګه شوه:
– ته په خبره پوه نه شوې؟ زه درته وایم چرس ونه څکوې، ته یې بیا غواړې.
– ځه ورک شه! ځان راته ابا ابا مه کوه! ما ټوقه وکړه. بل شی تې غواړمه. اله ری شه! خولې ته مې اوبه ننوځي.
– ښه، که دې چرس وغوښتل بیا ونه وایې!
اروا بېرته ننوتله. لالتې پاڅېد. اوبه یې تو کړې. وټوخېد. سا یې سوزېدله. لکه منده چې یې وهلې وي. سباګل نارې وهلې:
– ای وروره ګله! چرته ورک شوې؟ اورې؟
– هاو، هاو. پښه مې خطا شوه یارو. ولوېدلمه. ځان مې په بل شاخ کې ټینګ که.
– نا رښتیا؟ بلا سرې یې ولا. ښا نو چرس خو...
– ننننا. یو خو ته په ټوقه ام نه پوېږې. وه د خدای ظالمه! ما کله دا مردار شی غوښتی دی؟ ولې مې په خلقو بې آبه کی؟
– ولې، ولې؟ ښځه دې د ونې سر له راغله څه؟
– نا، دلته بل موزیګی پیدا شوی. په نیم ځان مکمل خبیث دی.
– دا څه وایې؟ څوک دی؟
– یو څوک دی نو. ویلی نشمه. ښا، ته کله راځې؟ اغه امانت ام راوړه!
–آ؟ بیا وایې؟
– اوهووو. پوه شه کنه! امانت خو بد شی نه وي کنه. امانت امانت وي یارو.
–آآآآآ! ښه ښاااا. پوه شومه. پوه شومه. نو ابله ورځ خو دې ویلې راسره شته، اغستی یې نشمه.
– هاو کنه. امقه پسې تلی ومه. کم د سپي زوی وړي وو. په بلا واوښتلمه.
– یره لال مامد خانه! سبا درغلمه. ای وروره ګله! نو ته بیا امانت اخلې ځنګه؟
لالتې چورت یو وړ. له قهره یې د خلاص لاس سوک خپل تشي ته اړم کړ. تشي یې وسوزېد. دې کې یې بلې خبرې ته پام شو «دا اروا ولې ونه لیدل چې سباګل چوندې کړمه؟» دلته یو فکر ورغی. سباګل غږ کړ:
– بیا چرته ورک شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

–آ، یمه یمه، دلته یمه. ما ویلې ته بل کار وکه یارو! امانت چې دې راکوه ماته یې مه ښیه! په بل شي خبرې کوه! غلی یې زما جېب کې کېده! پوه شوې؟ ګوره امدقه سې به کې ښا؟

–آآآآآآ! ښه ښاااااا. وروره ګله! بې غمه اوسه! پوه شومه.

نابېره له نژدې څخه ښځې پر لالتې برېک وهل:

–خدای خو دې پېښې ماتې که! زمنږ پښې درپسې زب زب شوې. د ویالې په غاړه چیشی کی؟ سنکتیا منکتیا خورې که نا؟

لالتې ژر ټلیفون بند کړ. سباګل کټ کټ وخندل «سخت وران دی. چې دروغ وي، رښتیا ته سلام ام نه اچې»

∞∞∞∞

لالتې په کټ کې ویښ پروت و. د کلي یو نیم سپي په څنډ غپل. لاندې له سیند څخه د شرشرې غږ راته. د ځنګ کټونو ته یې وکتل. تش وو. د یوازېتوب احساس یې په زړه منګولې خښولې. سترګې یې کوټې ته واړولې. هغه روښانه وه. مور او لور له وېرې په ګرمۍ کې دروازه هم تړلې وه. مېرمنې اوس دده څار نه کوه. په کور کې د پاتې کېدو یې هم نه ویل. ان د چرسو د څکولو او نه څکولو یې نه پوښتل. دی نه پوهېده چې ولې؟ مګر ځان یې تر پخوا ډېر قید احساسوه. د ښځې ځای اروا نیولی و. دا بیا هر چېرته ورسره ګرځېدله. هېڅېرته یې چرس څکولی نه شول. سخت تنګ و. چورت یې وهه چې څنګه ترې ځان خلاص کړي؟ د دېوال په بېخ کې مېږه وبغېدله. هغه په تیارې کې لکه توره یږه معلومېدله. ده ترې سترګې واړولې. آسمان ته یې وکتل. د نرۍ سپوږمۍ شاوخوا ګڼ ستورې تیت وو. لکه د څراغونو نسکوره کاسه. دا وخت ورڅخه اروا ووتله. ده وویل:

–چیشی کی؟ ته نو بلد شوې. دا زما ځان دی. ستا د ابا پرتوګ ندی. ډرت واغونده! ډرت وباسه!

–نه! تا ولې ښځې ته و نه ویل چې ورور او وراره دې وژلی وم؟

–چیشي ته؟

–وه! چې پوه شي کنه، چې دوښمن یې څوک دی؟

–دا یې پوه! ګټه یې څه ده؟

–ګټه؟ هغوئ خو مروې ته دام ایښی. بیا به مور یې ډېر پام کئ.

–هاهاهاها ای موزیګیه! دلته نو وښویېدلې.

–پوه نشوم.

–قمقلان پویول سخت دي. زه به کوشش وکمه. ګوره! زه چې جوندی شومه خبره ختمه شوه. نه جنګ ته ضرورت شته، نه غچ ته.

–هو، بېخي! مخکې ژوندی نه وې؟ مړیې نه کړې؟ بیا دې مړ کئ.

–ته دې د نیم ځان غمه وخوره! په ما څوک چیشی نشي کولی. اوس زه خبر یمه.

–ستا خبرېدل مهم ندي ښه؟ د هغوئ ډار مهم دی.

–وه موزي ګله! ودې نه لیدل؟ څنګه یې درې درې ویشتل، منډې یې وهلې؟ مانه اوس ټوله دره وېرېږي.

–نه وېرېږي. اوس ټول خبر شول چې هماغه سړی یې. ای زه وو ایم چې ښځې ته ولې نه وایې؟

–نا ، ضرورت نشته.

–که وو ایې بیا مجبورېږې چې په هاشم پسې ورشې.

–جنګ د سپي کار دی ښا؟ اینسان په خبرو لانجې حل کئ.

–بهانې مه جوړوه! ما کله ویلي جنګ وکه؟ زه وایم له جنګه وېرېږه مه! کله چې څوک پوه شي ته هرې مقابلې ته تیار یې بیا دې خبره هم تاثیر لري. انسان عقلمن ځناور دی. یوازې هاغه وخت داړل نکئ چې راتلونکی یې ځان ته بد ووینې.

–ښا؟ نور څنګه یې؟ دا د عقل کمیس دې اوتو که! قرار یې بکس کې کېده! بل وخت به دې په کار شي ښا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یاره نو. چې دا کم عقلان ولې نه پوهېږي چې کم عقلان دي؟ ای ای! ښځې او لور ته وایې که همداسې دې مړ پرېږدم؟
– ډک یې که ـه ـه! ته اوس لکه ډاکو سړی یرغمل کړی؟
– هو، ته په سمه پوه نه شوې نو. وایې که نه؟
– وه دا زما کار دی که ستا؟ د ورځې خو ټول سالاو رابانديې ظلم کړئ، د شپې ته لوښتینک پیدا شوې.
– په هو ښیار څوک ظلم نه شي کولی. په کم عقل یې کړئ. ښه نو چې نه وایې زه لاړم.
– وه! وه! دا څه د سپي زوی دی؟ ای ای! چېرته ځې؟ صیي ده وایمه. صیي ده. ری شه کنه نو!
اروا له اسویلي سره بدن ته ورننوتله. لالټي نېغ کېناست. سا یې تېزه تېزه اخېستله. لکه وحشتناک خوب چې یې لیدلی وي. خوله یې وچه او زړه یې تنګ و. نشې ته یې زړه کېده. مګر نه چرس وو، نه څوک د زړه سوي. ستونی او ټټرې یې له بې وسۍ وپړسېدل. مېږه نژدې راغله. ځان یې پرې وسولوه. ده ورسره غاړې واچوله. ویې ژړل. غونج په کټ کې پرېوت. مېږې بوی کړ. وبغېدله. ته وا مور بچي ته تسلي ورکوي. دده او ښکې یې وڅټلې.
سبا لالټي پر سرک بره روان شو. سباګل د چرسو د راوړلو وعده کړې وه. ده شېبه په شېبه شاته کتل. لکه مېین چې د جانان د لیدو په ارمان وي. غوا او مېږه ورسره نښتې تللې. له لېرې یې د ویالې په غاړه هلکان ولیدل. ځان یې د سرک بلې خوا ته پناه کړ. چې نژدې شو د هلکانو غږ نه و. ده ته چورت ورغی «دا د شیطان زامن ولې غلي دي؟ په کمه بلا اوښتي نه وي» د ګوتو په څوکو د سرک څنډې ته راغی. لاندې یې وکتل. هلکان د توت د ونې شاته پټ شول. ده ته عجیبه وه. خرې مرغۍ په هوا کې چغېدلې. ده پاس وکتل. د دکاندار زوی یې ولید. ځالې ته نژدې یې ځان غلی کړی و. لالټي ته خپل د شارو بچي وریاد شو. ماما یې ورکړی و. ده به ورته ټوله ورځ ملخان نیول. یوه ورځ هغه د بام په کونج کې ناست و. چا په غولکه وویشت. لاندې راولوېد. دده په لاس کې یې سا ورکړه. ټوله ورځ یې ورته ژړل. اوس په ونه کې د هلک په لیدو دده سترګې لا غټې شوې. یودم یې تیږې ته لاس کړ:
– هی د سپي زو! کته کېږې که نا؟
کړس شو تیږه د هلک څنګ ته ولګېدله. هغه چیغه کړه «وه ابا!» تېز تېز کوز شو. لالټي بله تیږه واخېستله. لاندېنیو هلکانو پر ده برید وکړ. خو دا ځل دده مورچل هم په جیګه و، هم په وسلو مالامال. هلکان مات شول. مخ په بره وتښتېدل. پاسني له جیګه شاخه ځمکې ته ټوپ کړ. منډه یې واخېستله. مرغۍ آرامه کېناستلې. د دوه لېنګیو ځناورو حمله په خیر تېره شوه. لالټي ورته عسکري سلام واچوه. بیا یې مخ په بره دړانده قدمونه واخېستل. غوا او مېږه هم ورسره نښتې روانې وې. دی برګ شو:
– ای د ځاروي اولاده! ماسره چیشی دی آ؟ خو پاس ډډې ته شئ! سنکتیا منکتیا وخورئ! زه نه تښتمه.
هغوئ یې د لاس په اشاره پوه شول. ډډې ته وختل. دی ورو ورو دکان ته ورسېد. د توت نیالګي ته تکیه ودرېد. هلته د دکاندار زوی د پلار شاته پټ و. وېرېده چې بیا یې په تیږو ونه ولي. د دکاندار تر نامه پورې اوږده ږیره له خبرو سره وخوځېدله:
– وه الکه! دا ماشومان د مرغیو بچیو ته ولې نه پرېږدې؟ ستا خو ندي.
دې کې ټول هلکان د دېوال له شا څخه راووتل. لالټي ورته غاښونه وچیچل. مخ یې دکاندار ته واړوه:
– ته کوڼ وې؟ د مرغیو بغارې دې ناورېدلې؟ اغئ ویلې دقه د سپي زامن مې بچي وجني.
– ما! ما! سترګې برګې برګې مکوه خوارشې! مرغۍ په څه پوېږي؟ بیا ماشومان دي. امدقه یې سات تېري ده.
– ډک یې که ـه ـه! ماویلې که تش نوم دې ملا دی یارو. ته خو صیي ملا یې.
– دا څنګه؟
– ځان ته ها، بل ته ما. د خپلې باغچې ګلانو ته څوک نژدې نه پرېږدې. او د مرغۍ جاله پروا نکئ.
– آ ها ها، وه خوارشې! ګل خو ګل دی. د هرچا خوښېږي. جاله چیشی ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډک یې که ـه ـه! نا، دا ګل نو د چا زوی شو، آ؟ که په اغه کې رنګونه دي، په جاله کې هنرونه دي. که د اغه بوئ د ماغ تازه کئ، د دې آوازونه د زړه باغ تازه کئ. که د ګل په رنګ کې خوند دی، د جالې په منځ کې جوند دی. ښا نو، کوم یو ښه شو؟

دکاندار بیا کټ کټ وخندل:

– یاره ته سم شاعر یې. تاسره نه ویل کېږي. ای دا پرېده! په ماڼو کې د بلا کیسه وکه!

له دې سره ما شوما ن ترې راتاو شول. یوه ډله ځوانان هم ورسېدل. زاری یې پیل کړې. ده وویل:

– ناء! نه کېږي ناء. ماشین کې تېل نشته.

کلسري ځوان په دکاندار غږ کړ:

– ملا ماما! ته راکه یو جوس!

ځوان د جوسو وړوکی ډبی لالټي ته ونیو. هغه سمدلاسه یو غړپ وکړ. وې ویل:

– ښا نو غوږ کېدئ! و نه و، پاس اسمان و، لاندې ځمکه. په دې ځمکه یو غیرتي ځوان ګرځېده. لال مامد خان نومېده.

ځوانانو او ماشومانو هررر وخندل. دې کې بل ځوان تېز راغی. له سره تاو سپین دسمال یې له غاښونو خوشې کړ. دکاندار ته یې وویل:

– ملا ماما! بابا مې چې پټې وېشل ته خو وې کنه؟

دکاندار په خوله ګوته کېښودله:

– سرداره چشششش! ته غلی! نه ګورې؟ مېله ده.

لالټي غږلا جیګ کړ چې سردار یې هم واوري:

– نو لال مامد خان به نیمه شپه چکرې وهلې. وېره مېره نه وه نا. وېره د چا لور ده؟ یوه شپه ماڼو ته لاړ چې اودس وکي. التـه یو واري غااااته بلا پیدا شوه. ویمه خدای دې چاته نه ښیي نووو. بده بلا وه ه ه ه. ډېو و ډېو. جیییییګ! اسمانه پورې. او دا سرې سرې سترګې. لس لس متره لمبې تې وتلې.

ماشومانو او لویانو په یو غږ حیرانتیا وښودله «ښاااا؟» د سردار خپل کار ته سودا وه. غوښتل یې د لالټي کیسه لنډه کړي:

– هح، ماڼو یې ولې ونه سوزوه چرسولا ماما؟

– ډک یې که ـه ـه! قیصه خو واوره سوډابې تورې!

خلکو هررر وهل. سردار برګ شو:

– غلی یابو! اوس دې په ځمکه منډمه! ټوله ورځ وړکیانو ته ډوزې ولې.

لالټی لږ شاته شو چې سردار په رښتیا حمله ونه کړي. وبنګېد:

– ډوزې ندي! ښا نو چې نه یې منئ قیصه نه کومه.

دی روان شو. خلکو بېرته کلک کړ. ویل ستا په خبره کې ذره ډوزه نه شته. لالټي بیا نیالګي ته اوړه تکیه کړه:

– ای دروغ ندي ښا؟ په قسم په دقو سترګو مې ولیدل یارو.

هغه له جوس څخه بل غړپ وکړ. مخ یې آسمان ته ونیو. لکه کوم څه چې په حافظه کې لټوي:

– نو ماما دې جارشي! ها و ښکرونه. اوهوهوهو د خدای قدرتونه دي، دیستک دیستک ښکرونه. څوکې یې تېرې ې ې تېرې، او نرۍ ۍ ۍ ۍ نرۍ لکه ستنې. او غولانځې، لکه جوالونه. داح داح!

سردار غږ کړ:

– ټسسسسس! نر غولانځې لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټي ورته کاږه وکتل. په موسکا یې سر وخوځوه:
– ته به ښه شې ښا؟ مه ورخطا کېږه!
خلکو په زوره وخندل. سردار تک سور شو. لالټي بېرته مخ نورو ته را وګرځوه:
– ای دا پښې یې ندي پښې؟ لکه سراچه موټر. هره ګوته یې لکه د تېلو بوشکه.
لالټي لاندینۍ شونډه وچیچله. خپله سینه یې په سوک وډبوله:
– زه ورته مخامخ ودرېدلمه. ما ویلې زه درنه نه وېرېږمه. هاو. ما ته لال مامد خان وایي. نیمه شپه کې چاته د فیل زړه ورکه دلته راتلی نشي. زه د نیمو شپو شاهین یمه ښا؟
کلسري ځوان غږ کړ:
– دقه سې! د نررررر بچیه!
لالټي د جوسو تش ډبی وغورځوه. لاس یې جیګ کړ. لکه په کریکېټ کې چې وېکېټه واخلي. کلسري ورسره ورغوی وجنګوه.
ده سردار ته کاږه وکتل. خبرو ته یې دوام ورکړ:
– هاو کنه. دېو ویلې یاره منم دې لال مامد خانه. مانه رښتیاني زمریان خښتګ ډکېږي. خو ته داسې زړور غږېږې. مګر ما سره یې نشې کولی. ما ویلې ځنګه؟ ویلې اوس ګوره! دسې خو ونه وېرېدلمه. نو راټیټ شو. دم یې راباندې پو که. زما زړه لاړ وتښتېد.
هلکانو بیا د دروغو خواشیني وښودله. سردار د ملنډو په موسکا مخ دکاندار ته کړ:
– ملا ماما! ته دا چرسولا پرېده! زمنږ او د تره زامنو په منځ کې حالت خراب دی.
ځنګ ته د تورو جامو تنکي ځوان تایید کړه:
– رښتیا وایي جنګونه یې وکړل. ګرېوانونه وشکېدل. این په ټوپکو پسې یې منډه کړه. خلقو پرېښښودل.
دکاندار اوس د خبرې په جدیت پوه شو. سترګې یې تېرې شوې. اوږده بېره یې ورپېدله:
– ښا؟ په چیشي؟
– په پټې کنه.
– اوووو ښا! په کوم پټي؟
– د کلي دپاسه ندی؟ زمنږ نیم پټی یې په خپل کې ګډ کړی دی. ته خو الته وې. ستا خو وېش په یاد دی کنه؟
– نا ولا، ډېر وخت کېږي. تاسې واړه غټ شوئ. اوس مو بچیان ګرځي.
لالټي د سردار اوږې ته ډیکه ورکړه. ځان ته یې ګوته ونیوله:
– د لال مامد خان نه پوښتنه وکه لال مامد خان نه! مغز ندی کمپیوټر دی.
– لرې پمنه! سړی په هره خبره کې ډوزې نه ولي. زما خو شې ماغزه خراب دي. دلته به درنه پنډوس جوړ کمه.
– ډک یې که ـه ـه! عقل دې لکه چې متیازو کې تلی.
خلکو بیا هررر وهل. سردار غاښونه وچیچل. ورپسې تاو شو. دکاندار لاس واچوه. له متې یې کلک ونیو:
– ته مه لمبه کېږه! دده خبرې امدسې دي. اغه ورځ دا ام و. ته ودرې چې چیشی وایي؟ ښا، لال مامد خانه! نو الته وېش ځنګه و؟
– نه یې ویمه.
– ماشین دې تېل غواړي؟
– نا، ځینې تېل زهرجن وي.
– هاهاها خیر دی زارۍ درته کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پتهی ستا دی که دده؟
– نا، خو خیر دی کنه ای. دونه زاری چې سړی حاجي ته وکي لور ورکړئ. الکه سرداره! ته ورته وو ایه کنه!
سردار کاږه وکتل:
– ملا ماما! زه ټوقې نه کومه. د دښمنۍ خبره ده. ته ماته چرسولا مخته کې. ریشخند وهې؟ دا د خپل ګرېوانه خبر ندی، زمنږ د وېش نه به څه خبر وي؟ څه بابا!
سردار روان شو. لالټهي دکاندار ته د سر په اشاره وویل:
– زما تر مخې وشو. زما د مور مېړه شو.
– هاهاها، خیر دی. ملامت ندی کنه. ناحقه په دوښمنۍ اوړې.
لالټهي سردار ته نارې کړې:
– په پاسنیو دوو پټهیو کې ستا د ابا برخه ډېره وه. په نورو کې د نورو ورونو.
سردار ککره وخوځوله:
– ددې نه خو د کلي غوایان ام خبر دي چرسولا. په هر پټهي کې څو بیسپې چاته ورسېدلې دا وایه!
– په اول پټهي کې ستا سې اته بیسپې وې. په دویم کې شپږ.
د سردار خوله وازه شوه. دکاندار وخندل:
– هاهاهاها، ویني؟ دده ذهن ډېر ښه دی.
سردار وړاندې راغی. دده لاس یې ونیو:
– لالټهی ماما! ته راځه! چې...
ده ترې لاس کش کړ:
– ورک شه! ادې ته دې دسې نوم واخله!
– آ؟ ننننا، خوله مې غلط شوه. لال مامد خان ماما، ته راځه امدا خبرې د خلقو مخ کې وکه!
لالټهي یې د سیند پورې کلي ته بوت. مشران یې د خوړ تر څنګ د توتو په یخه باغچه کې کېنول. چای او ګوړه کېښودل شوه. کشرانو په خندا سیل کوه. لکه د ټوکو اورېدو ته چې راغلي وي. مګر د سردار د تره پینځه زامن بېر ناست وو. د لالټهي شاهدي یې نه منله. ویل په لړو چرسو هرڅه وایي. له نندارچیانو څخه غږ شو «لالټهي دروغجن» ده ځواب ورکړ «څوک غاپي؟ د سپي زامن» هغوئ له خندا چپه چپه واوښتل. ځینو مشرانو هم ځان ټینګ نه کړ. نورو بیا د چرسي شاهدي ځان ته توهین وګڼه.
پاڅېدل. سردار زارۍ وکړې. ویل څه به مو کم شي؟ یو وار خبرې واورئ بیا ځئ. نندارچیانو د ساعت تېرې د اوږدولو لپاره د سردار پلوي وکړه. مشران بېرته کېناستل. لالټهي کاغذ او قلم راواخیست. په هر پټهي کې د هر ورور بیسوې یې بېلې ولیکلې. په موبایل کې یې جمع کړې. ټولو ته مساوي څمکه ورسېدله. یو شور جیګ شو. اوس خلکو خندل چې دا څه ټوکاني جنګ و، د چرسي په خوله بند شو. سردار په اپلتو پسې سر نه ګرځوه. اندېوالانو ته یې د شوروا وعده وکړه. لالټهي یوې غاړې ته غلی ولاړ و. سریې ښکته واچوه. بېرته دکان ته راغی. هلته لا هم ځوانان جمع وو. د سردار د لانجې یې وپوښتل. ده وویل:
– غم مې یې کم که. د خوشالۍ نه یې لاندې باندې خندل.
ټولو هررر وهل. لالټهي پزه جیګه ونیوله:
– په اخېر کې سردار کلک ښتی و چې شوروا درکومه. ماویلې که سمه قابلي راکی صیي ده. که نا، ستا اغه شوروا نه خورمه چې په غوښې پسې به ذره بین راوړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا خندا ګانې شوې. له لیرې څخه غره هار تر غوږو کېده. دا د هاشم ډېره شکله څلور سیټه موټر و. دوئ نه لیده. موټر له تخته تېز تېر شو. شاته یې دوړه پرېښودله. د خلکو پام یې واړوه. له ورایه یې کې ورانی ښکارېده. لکه موټروان چې یا مست وي، یا لېونی. هرڅوک پوهېده چې د سالاو په تاو راتاو او کنده کپر سرک کې داسې ځغلول بلې دنیا ته تلوار دی. یاسین له هدیرې څخه د تېرېدو پر مهال د لالټې واز قبر ته وکتل. واړه هلکان ترې چارپېر وو. له سوړ اسویلي سره یې سترګې هاشم ته واړولې. پلار یې په مقصد ښه پوهېده. ځکه خو یې ژوره سا واخېستله. شېبه پس موټر د اوبو تر ژرندې تاو شو. نژدې یې بوډۍ وهلې وه. د لالټې د کور مخ ته د ټایرونو د ښویېدو خرپه هار شو. یاسین په ټوپ کېوت. تومانچه یې جیګه ونیوله. ناري یې کړې:

– ای شربت څېلیو! ښه یې واورئ!

چا چې واورېدل په غوږونو کې یې کړنګ شو. دا آواز عام نه و. خاص و. د مصیبت زنګ برېښېده. یو نیم نارینه چې له لټې یا وزګارتیا څخه په کور کې پاتې و، تېز ووت. د لالټې ښځې د وراره غږ وپېژند. دروازې ته راغله. یاسین خبرو ته دوام ورکړ:

– زه په جار ایلان کومه چې زما د ترور لور مروه زما ښځه شوه.

هغه هوا یې ډزې وکړې. مرغۍ له ونو والوتلې. چرګان له منډې سره وکړتېدل. سپیانو وغپل. ځینې ماشومان په ژړا میندو ته وتښتېدل. د لالټې ښځه وازه خوله ولاړه وه. هېچا د داسې تحول اټکل نه کوه. نیاګانو کیسې کولې چې په پخوا زمانو کې څو ځله ځوانانو د خپلې خوښې نجلۍ د جرولو لپاره ډزې کړې دي. بیا نو بل ځوان د دښمنۍ له ډاره هغې ته د مرکې د لېږلو جرئت نه کوه. لمسیانو ته دا خبرې لکه افسانې ښکارېدلې. خو اوس یې کټمټ پېښه په خپلو سترګو لیدله. ځکه خو ټول شخ پخ لکه بتان ولاړ وو. یاسین تېز کور ته ننوت. ترور لاس واچوه. هغه یې له متې کش کړ:

– وه! دا چیشی کې؟

هاشم خپله خور ونیوله. ویې ویل:

– ته مه وارخطا کېږه خورې! هرڅه به سم شي.

ښځې زورونه وهل چې ځان خوشې کړي. یاسین مروه په کشولو له کوره ووېستله. هغې چیغې وهلې. یاسین خلکو ته وویل:

– ګورئ! دا زه بیایمه. که څوک ورپسې راغی، ولا چې لس ډزې یې په دا کوپړۍ وولمه.

نجلۍ یې په زوره موټر ته وخېژوله. هاشم هغه کلکه ونیوله. یاسین د موټر مخ تاو کړ. د لالټې ښځې په دروازې زور وهه چې خلاصه یې کړي. موټر تېز شو. هغه په سرک ولوېدله. دلته د دکان مخې ته خلکو ډزې واورېدلې. لالټې خوله کړه ونیوله:

– ډک یې که‌ـه‌ـه! ای! کلي کې د چا ښځه بلاربه وه؟ بل خوسی وشو.

ټولو هررر وهل. ماشومانو منډه کړه. لالټې هم په درندو قدمونو روان شو. کله چې ورسېد د کور مخ ته یې راټول خلک ولیدل. سرتورې ښځې یې په دروازه کې ژړل. دده پښې ورېږدېدلې. تېز ورغی. ویې پوښتل چې څه خبره ده؟ هغې ځواب ورنه کړ. زړې تورۍ وویل چې یاسین مروه بوتلله. دده زړه سست شو. دننه حویلۍ ته یې وکتل. تشه وه. ویې پوښتل:

– څنګه یې بوتله؟

– څه ورک شه چرسولا! څنګه یې بوتله؟ په زوره یې خپله ښځه کړه.

ماشومانو پخ وهل. دده په خیال کې هم نه ګرځېدل چې هاشم دې مروه په زور بوځي. هغه خو په منځ کلي کې سم کور لري. په ښکارځي کې په کلا اچولو څه کوي؟ دې کې سباګل هم له ښاره ورسېد. د خلکو ټولېدو ته ځیر شو. یو تن ورته کیسه وکړه. هغه لالټې په غېږ کې ونیو. په غوږ کې یې وبنګېد:

– وروره ګله! تا یاسین ښه پېجندلی و. رښتیا د سپي زوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټې ترې لېرې شو. همدا شېبه د خلکو تماس څه چې تش کتل پرې بد لګېدل. لکه خوري چې يې. پر ذهن يې تياره خپره وه. نه يې څه ليدل، نه اورېدل. او نه يې سر کار کوه چې څه وکړي؟ يو دم په کور ننوت. ويې ويل:

– ولا که يې پرېږدمه!

خلک هم لکه سېل حويلۍ ته ور وبهېدل. دی هرې خوا ته ګرځېده. وسله يې لټوله. اول يې د غره له توړل شوې برخې غونډاری وباسه. خلکو وخندل. هغه يې بېرته وغورځوه. دېوال ته ولاړه بېلچه يې واخېستله. روان شو. هماغې توړۍ له دروازې غږ کړ:

– اغه ځوانيمرګ ويلې هرڅوک چې راغی ولم يې.

دی ودرېد. هسې هم وېرېده، اوس يې ښېخې سپين وتښتېدل. ګلابې مخی شاه محمد د حويلۍ منځ ته راغی. توړۍ ته برګ شو:

– ته چيشی وايې؟ پرېږده چې لاړ شي! دده لور يې وړې ده. خوشې خبره خو نده.

لالټې ورته په زړه کې سل کنځلې وکړې. خلکو ته يې وکتل چې څه عکس العمل ښيي. ځوانانو سرونه وخوځول:

– هاو هاو، لاړ دې شي! منږ دې نه شرمېږي!

سباګل نه هو ويل، نه نه. د لالټې اميد يوازې زړې ښځې ته و. نژدې ورغی:

– ښا نو، ته ووايه توړۍ! چيشی وکمه؟ نه نا، يا به ځان مړ کومه يا اغه.

خدای خدای يې کول چې توړۍ ووايي مه ځه. خو هغه غلې وه. نه معلومېدله چې له ځوانانو وېرېدله، که يې ويل چې د بېلچې په ځای سمه وسله واخله! شاه محمد لالټې ټېل وهه:

– ځه کنه! چيشي ته ولاړ يې بې ننګه؟

دده په وس نه وه، که نه سل مرمۍ يې په دا تندي ويشته. مجبور شو چې حرکت وکړي. ناڅاپه يې په جېب کې ټلېفون وترنګېد. تا به ويل ډزې پرې وشو. شټ يې وهل. ماشومانو بيا وخندل. لالټې نمبره وکتله. د هاشم وه. زړه يې ولړزېد. کوټې ته لاړ. موبايل يې غوږ ته ونيو. هاخوا هاشم له موټره کښوتی نه و. درې ځلور واره يې الو کړ. بالاخره دده له خولې هم غږ ووت. هاشم وويل:

– غوږ کېده الکه! نور نو خبره ختمه ده ښا؟ چې لور دې زما اينږور شوه، ځمکه ام زمنږه کېږي. څه مخکې څه پسته، يو شی دی. نو امدا اوس يې راکه! اوس ګوره پيسې ام درکومه. ته ګټه کی. که نا، لور دې ام لاړه، ځمکه ام.

لالټې بيا داسې لړزېده لکه سړې تبې چې نيولی وي. ميټيازې يې په سختۍ ټينګې کړې وې. ژوند يې پر مخې واوښت. نور نو هاغه لږه آرامي هم ختمه شوه. دوه لارې وې. که دښمني کوي نو شپه او ورځ به يا د بل د وژلو لار لټوي، يا ځان له مرګه ساتي. د پخوا په شان به بې غمه ګرځېدلی نه شي. که دښمني نه کوي نو په هرقدم کې به پېغورونه اوري. په دره کې به نه يوازې دی، بلکې دده لېرې او نژدې خپلوان هم ټيټې سترګې ګرځي. په دې سربېره له ياسين څخه د مروې بې اندازه کرکه به سبب شي چې د هغې هلته او د مور يې دلته زاره وچوي. اوس خلک د کوټې خولې ته راغلل. غوښتل يې د لالټې په عکس العمل کې ځان ته معلومه کړي چې چا ټلېفون کړی دی، او څه وايي؟ مګر دی لکه په سکروټو چې ګرځي. په يوځای کې درېدلی نه شو. بېرته انګړ ته ووت. ښځې يې ويل څوک دی؟ ده ځواب ورنه کړ. سربداله و. لکه په خوب کې چې کوم شی لټوي. په ټلېفون کې هاشم «اورې! اورې!» نارې وهلې. دلته و چې لالټې ته يو چورت ورغی. غټې سترګې يې وځلېدلې. لکه په تپې تيارې کې چې رڼا ووينې. وړې سږمې يې وپړسولې. په جيګ غږ يې په ټلېفون کې وويل:

– ای ای هاشميه! ای پېوسه! ای بې غيرته! زه پوېږمه چې لور مې د ماما کره ده. د ماما کور خو لکه خپل کور دی. څوک ورته جيګې کتلی نشي. مګر جړا او زاری دې نه منمه. هاو.

هاشم په شنو سترګو رډ رډ موبايل ته وکتل:

– اوهو اوهو! دا څه ګنګس دی؟ وه قمقله! زه چيشی ويمه ته چيشی وايې؟

لالټې يې خبرو ته غوږ کېنښود. مخکې لاړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تا ماسره بد وکړل. بې غیرتي دې وکړه. پرېږدم دې نا! او لور نه درکومه. چې مړ ام شې ښا؟ او ولاکه تا حرامي پرېږدمه!
ټلیفون یې بند کړ. خلکو ته یې وکتل. د هغوئ له سترګو معلومېدله چې د موضوع په تحلیل کې ګډوډ دي. ایله یې زړه ولګېد. د اوس لپاره په هاشم پسې له تګه خلاص شو. څو چې خلک دده په چل پو هېږي خبره به سړه وي. خپلوانو به هاشم مجبور کړی وي چې مروه بېرته راولي. هر څه به په آرامه ختم شي. سباګل ته یې وکتل. تندی یې تریو ونیو. نژدې ورغی:
– وینې؟ دا یې ماما. دقه سې بې غیرتو حرامیانو سره بند پاتې یمه یارو.
– خیر دی وروره ګله! ته لږ ځان آرام که! بیا وګوره چې څه وکې.
لالټې همدا شېبه غوښتل چېرته لېرې په مړه خېټه چرس ووهي. بیا په یخ سیوري کې پرېوځي. نه د چا له پیغورونو ډک مخونه وګوري، نه له زهرو ډکې خبرې واوري. ان د لوښو غمونه پرېښودي چې د نشې خوند خراب کړي. د سباګل سترګو ته ځیر شو. نه پوهېده چې چرس یې راوړي که نه؟ سر یې نرې وخوځوه. هغه کوم عکس العمل ونه ښود. لالټې وویل:
– راځه د ننه کوټې کې به کېنو! زړه مې نور چوي. پوه شوې؟
– اوصیله وکه وروره ګله! د ونه زړه مه خوره! بس ته مې لږ لیدلې. بېرته ځمه.
د لالټې سودا شوه چې تش راغلی څنګه؟ تندی یې راټول کړ. ویې ویل:
– نا، چېرته ځې؟ چیشي دې راته ویلې؟
– ما ویلې تاسره به لږ ځانته وغږېږمه. خو اوس ته خپله دغه حال کې یې.
لالټې نژدې چیغه کړې وه چې چرس دې څه کړل. خو ځان یې په واک کې ونیو. ککرې او لاسونو ته یې ټکان ورکړ:
– وه خدایه پاکه! ته یې څه کې؟ تا ته څنګه وویمه؟ خو...
دا وخت سباګل نیمایي لاس د شتري واسکټ له جېبه وباسه. پکې زېړ کاغذ ښکاره شو. تېرځل یې هم په همدا سې پاکټ کې چرس راوړي وو. لالټې ایله د هوسایې سا واخېستله. شاوخوا یې غلې نظر واچوه. لسګونه سترګې په دوئ کې وې. لکه هره خبره چې څېړي، څو منفي ټکی ومومي. ده کتل چې پاکټ ته د چا پام شو که نه؟ دې کې ملک له دروازې غږ کړ چې څه خبره ده؟ د ټولو سترګې ور واوښتلې. ځوانان پرې راتاو شول چې له موضوع یې خبر کړي. لالټې وویرېده چې ملک ورته ونه وایي چې په لور پسې لاړ شه! ښه دا وه چې توده په توده کې پښې وباسي. سباګل یې له متې ونیو:
– راځه د دا شور نه مې لرې بوځه یارو! په قسم چې سا مې بندېږي.
په سترګو یې اشاره وکړه. خپله مخکې شو. دلته یې اروا له بدنه ووتله. درب پر ځمکه ولوېد. ځینو وخندل. ځینو ویل ویې ګورئ! بیا به بې سده شوی وي. سباګل یې نبض وکوت. سپین او ښتی مخ یې خلکو ته واړوه. په نرې غږ یې وویل:
– انا لله وانا الیه راجعون.
یودم شور شو. خلکو ویل په لور پسې یې سا ورکړه. د لالټې ښځه بیا پر مېړه راپرېوتله. لور ترې هېره شوه. په چیغو چیغو یې وژړل. څلورو ځوانانو جسد کټ ته جیګ کړ. ده په هوا کې ولاړې اروا ته وویل:
– ای ای! جوند ته مې پرېږدې که نا؟ بیا څه خبره ده؟
– خپله ښه پوهېږې.
– په چیشي پوهېږمه؟ ګوره دا خرتوب دې پرېږده! زه ستا د ادې پنډوس نه یمه.
– ادې ته خوله مه اچوه! تا ته ځان ډېر چالاکه ښکاري کنه؟ زه ستا په ځان کې یم، ښه؟
– ډک یې که ـه ـه! د شادوګۍ بچیه! چې دا ډرت شي، اسمان ته ختلی یې. ته خو ووایه! خبره چیشي ده؟
ملک سپینه ټوپۍ په غټ سر سمه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورونو ! د خدای کارونه دي. تقدیر نه بدلېږي. خدای پاک چې چیشی کړ د بنده په خیر یې کړ.

لالټي کاږه وکتل:

– داح! دا زمنږ ملک دی. دا نو خبره شوه؟ ورته وایه خدای دې امدقه سې خیر ستا په نصیب کي.

اروا کوم غکس العمل ونه ښود. ملک پر ګلابي مخي ځوان غږ کړ:

– الکه شامامده! ته لاړ شه وګوره چې قبر خو چا ډک کړی ندی.

دلته لالټي اروا ته وکتل:

– وه دسپي زو! قبر تیار جوړ دی. اوس مې خښئ.

– ښه کړ!

– وه دا څه خر دی؟ وه قمقله! ته به ام د بې جالې مرغۍ غوندې سرګردانه یې. زما ځان به نه وي. چیشی به کی؟

– هح، ته دې په ځان ډېر مه نازېږه، ښه؟ کومې بدۍ دي چې په انسان کې نشته؟ دروغ، کینه، غولول، بې وفایي، بې رحمي، عقده، د تخریب شوق، د کنځلو او رټلو شوق، د زنا او تېري شوق، د قتل شوق... څومره درته یاد کمه؟ او پوهېږې د نېکو او بدو انسانانو څه فرق دی؟ فقط دومره چې نېک خپلې ځینې بدۍ تر یو حده کنټرولولی شي، بد یې نشي. او موږ د دغو ټولو مرداریو سره ستا سې د بدن په زندانو کې اوسېږو.

لالټي په غټو غټو کتل. رښتیا هم په بېلو بېلو وختونو کې یې دا هره ښه په ځان کې لیدلې وه. بیا یې خپل کوشش ته دوام ورکړ:

– ای! مېلمه راغلی دی. د څمکې خبره کړ.

– په څمکه دې کار نه لرم. خو مېلمه چرس راوړي دي.

– نه یې دي راوړي.

– خدای ته وګوره! هرچاته دروغ وایه. ما ته یې مه وایه!

– ډک یې که ـه ـه! ته نو د کومې شاډولې سمنډولې زوی یې؟

– لاحولو والله! ګوره! ماسره دې خبره کړې. چې پې نه درېږې زه هم داسې کوم.

– د چیشي خبره؟

– چې چرس به نه څکوې.

– نه یې سکمه کنه وا. کله مې سکلي؟

– همدا اوس روان وې. او ګوره ښځې ته دې هم ونه ویلې چې چا وژلی وې. ودې لیدل نتیجه یې څه شوه؟

– هاو، منمه چې اغه مې غلطي وه. په قسم چې دا وار رښتیا ویمه.

– ستا په قسم باور نشته.

– وه دا څه خبیث دی؟ ښا نو بل چیشی وکمه چې ته یې ومنې لوېشتینکه؟

– خوله سمه خوځوه!

دلته د لالټي پام شو چې هغه کنځا بده ګڼي. ویې ویل:

– ای! بېرته راننوځې که کنځا وکمه؟ دا دی کنځا کومه ګوره! هی ستا...

– وکه څه! بیا دې بېخي بدن ته نه ننوځمه.

اروا روانه شوه. لالټي غږ کړ:

– ننتا، ودرې! ودرې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه محمد ملک ته خپل موبایل وښود. ویې ویل همدا اوس مې انډیوال ولېږه چې قبر وکوري. هغه بېرته په ټلیفون کې وویل چې بېخي جوړ دی. لږ پاکول غواړي. د یوې دقیقې کار دی. ملک ملا صاحب ته کړ:

– الکه! ته امدلته یو سورت ووایه. بیا به مړي ته غسل ورکو. ما ویلي کفن خو تیار شته کنه؟

غږ شو چې هو شته. له لالټي څخه لاره ورکه وه. اروا ته یې غاښونه چیچل. بیا یې بېرته معصومه څېره ونیوله:

– ای یارو! ښا، ته ووایه! زه او ته یو بدن نه یو؟

– خبره کوه! هدف دې څه دی؟

– ما ویلي مانه تاته، تا نه ما ته څوک نږدې شته؟ چې منږیو بل سره کومک ونکو څوک به یې وکي؟

– کاش چې ته په دغو خبرو پوهېدلی. زه به له تا څخه په تنګ نه وم، ته له ما څخه.

– خیر دی راځه نو یارو! زما لږه خوله ورانه ده. وبښه نو! ته خو زړه سوانده او مهربانه یې. ونیسه نو!

– هاها، زه دې په چل پوهېږم، ښه؟

– نه کومه چل. په قسم. ونیسه نو! ته چې دونه ښایسته یې، امدقه سې دې زړه ام ښایسته دی. ما خو ګورې. دقه شی یمه.

– ښه ښه ډېر بیوزي مه وهه! مګر دا دې اخېر وار وي. بیا دې زاری هم نه منم.

– صیبي شو، صیبي شو. زر کوه نو! اله چې سورت ختم شو.

اروا یې بدن ته ننوتله. دی نېغ کېناست. د خلکو چیغې شوې. خو دا ځل هغوئ یوازې تر دروازې وتښتېدل. بېرته یې شاته وکتل. دی له کټه کوز شو. په پښو ودرېد. کړس کړس په خندا شو:

– مه وېرېږئ یارو! قراره قراري ده. زړه مې تنګ و. لږ مې سر کېښوده چې تپ یې ووځي.

د ټولو رنګونه الوتي وو. ښځې یې په ژړا کې خپل سر ونیو چې دا څه بلا سړی دی. لالټي ستر کې وګرځولې:

– ای ای! مېلمه څه شو مېلمه؟

ټولو زېې مخونه نیولي وو. چا ځواب نه ورکوه. ده خپله شا وخوا وکتل. سباګل یې شاته ولید. د هغه ګرد غومبري او ګردې سږمې سرې وې. دده په کتو په خپل وجود کې راغونډ شو. لکه کیشپ چې په خپله کاسه کې ننوځي. لالټي وړاندې ورغی:

– ای یارو! تا ویلې خبره کومه؟ ځه چې ځو!

سباګل یو قدم شاته لاړ. ده له لاسه ونیو. هغه له ډاره ورسره روان شو. ملک او ملا په ډکې حویلۍ کې هېښ پېښ ولاړ وو. دې کې د لالټي ښځه هم تېزه ووتله. لڅې پښې مخ په منځ کلي وخوځېدله. د هغې وتلو خلک هم د ډار له وودې وباسل. ورو ورو یې حویلۍ تشه کړه. یوازې مېږه او غوا پاتې شوه. لالټي او سباګل په زینه ډوله پټېو کې لاندې کوزېدل. کله کله به د تیږو په سخته باره کې لالټي لاس ورکړ. ورو ورو د سباګل ډار ورک شو. دوئ سیند ته ورسېدل. هلته د غټو تیږو تر منځ ایله یو لښتی او به کږې وږې تللې. دوئ پر پېټه تیږه کېناستل. د سباګل سا سوزېدله. لالټي وویل:

– خوله دې ولې وازه ده یارو؟

– وروره ګله! ما ویلې دا ته څنګه کی؟

– چیشی؟

– مړ کېدل او پاڅېدل.

– هاهاها. سر مه ګرځوه یارو! ما کې ډېر کمالونه دي. ښا څنګه دی؟ دا سین دې خوښ شو؟

– وروره ګله! لکه لوی تونل. غټې غټې تیږې، جیګ جیګ کمرونه، له ځوړندو وښو د اوبو څڅېدا، ایرکنډیشن دی.

– هاو، دلته ما غزه ارامېږي. سړی ښه فیکر کئ. ما په ټلیفون کې چیشی وویلې؟ اوس به دې په یاد شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سباګل سر وخوځوه. ده ته یې په سترګو کې کتل. لاس یې جېب ته کړ. چرس یې وباسل. شونډې یې وخوځېدلې:
– ما ویلي وروره ګله! مځکه دې ځنګه کړه، مځکه؟
لالټي هم د هغه له مخه سترګې نه اړولې. خو فکر یې اروا ته و، چې وځي که نه؟ ځواب یې ورکړ:
– د غم دانه قراره پرته ده یارو. د اغې د لاسه خو دقه حال ته راغلمه.
سباګل دده د خړ واسکټ جېب پیدا کړ. د چرسو پاکټ یې پکې کېښود. شونډې یې وخوځېدلې:
– کلیوالو له دې وویلې چې که په دا قیمت یې ناخلئ سباګل له یې ورکومه؟ چې بیا ونه وایئ.
په جېب کې د چرسو د پاکټ محسوسولو د لالټي زړه په ټوپونو کړ. سا اخېستل یې تېز شول. ویې ویل:
– اخ خدایه! نا کنه. وخت پیدا نشو. اوس د لور په غم واوښتلمه.
هغه لیدل چې اروا ونه وتله. معنا دا چې ویې کولی شول هغه وغولوي. د بري احساس یې ټول حواس وپارول. یو دم یې په ناستو په خوله ډول او په لاسونو ګډا پیل کړه «ډمبک ډمبک ډمبک، ډډم ډمبک...» سباګل له خندا شین و:
– ای لال مامد خانه! دا څه کوې دې اشنا؟ زه پوی نشومه. په دې ډول چرس...
– چششش! مه وایه کنه یارو! زما خو یو غم ندی کنه. اوس په بله بلا ام اوښتی یمه.
– وروره ګله! ته خو ووایه! څنګه بلا ده؟ زه به دې تې خلاص کمه.
– ښه ځا! یو سړی چې د ځان سره په جنګ وي، ته یې د ځانه خلاصولی شې، آ؟ وینې؟ دقه سې غم دی. غلی کېنه! دا ستا د شان نه غټې خبرې دي.
– یره نو ته اجیبه سړی یې. زه دې بېخي ګنګس کړی یمه په خدای.
سباګل د سیند په سرخلاصې لوی تونل کې کوز او بر وکتل. ځوک نه و. سیګرېټې یې وباسه. لالټي ژر وویل:
– چیشی کی؟ غم راته مه ګوره! زه یې نه سکمه.
– ننا، ځان له یې لګومه. وروره ګله! تا سره مې دوه ځله وسکل. خوند یې راکو.
– ډک یې که ـه ـه! چرس خو غمجن خلق زر خپلوي. ستا نو څه غم دی یارو؟
– هی اشنا، ته څه خبر یې؟ په زړه مې یو لک پولی ولاړې دي. ګوګړ درسره شته؟
لالټي اورلګیت وباسه! تیلی یې ووهه. سباګل له سیګرېټې څو کشه وکړل. د لالټي بدن ورسره ویلي ویلي و. مخ یې یوې او بلې خوا ته اړوه. نه پوهېده چې څه وکړي؟ په وازه خوله یې په هوا کې د لوګي کشول شروع کړل، چې د نشې تنده یې ماته شي. مګر نه، هغه لا زیاتېدله. دې کې یې اروا هوا ته کشه شوه. بېرته ننوتله. د لالټي زړه لاړ او راغی. هوا ته یې وکتل:
– نه یې سکمه وا. نه وینې؟ داح! په لاس کې مې ابڅ شی نشته.
سباګل هم په هوا کې سترګې وګرځولې. کوم شی یې ونه لید. لالټي یې چوخ کړ:
– ای چا سره غږېږې؟ خدای پاک سره؟
د لالټي پام شو. پوهېده چې دا به هغه لا حیران کړي. په ژوند کې ورته یوازې دروغ پاتې وو. ده پرې ځان ته د شخصیت ورکولو هڅه کوله. سر یې وخوځوه:
– هاو کنه! ته نه یې خبر؟ ما د خدای پاک سره وعده کړې چې چرس به نه سکمه.
– ښه ښاااااا! اوووو وی ی ی. نو بله وعده نه وه؟ دا خو دې په زوره ځان د خدای له نعمته محروم کړی دی مړه.
– هاو کنه. نو چیشی کولی شمه یارو؟
د لالټي هسې هم زړه تنګ و. دغې خبرې نور هم وسولوه. ستونی یې ډک شو. چیغه یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه نووو. د قدرتونو دې جار شمه نووووووو. دا موزیګیان ولې نه ورک کې ی ی ی؟
غږ په تونل ډوله سیند کې انګازې وکړې. سباګل غټ غومبرې وخوځول:
– پو ښېږمه وروره ګله. خوا خوږی دې نشته. د مور او پلار یکې یو زوی یې. سخته ده. په تا مې زړه سوزي.
لالټې یو دم په چیغو چیغو وژړل. سباګل یې په بېر سر لاس تېر کړ:
– خیر دی. خیر دی. ته دسې وکه! خپلوانو له ووایه چې کومک وکې!
– ته چیشې وایې؟ د چیشې کومک؟
– چې لور درسره واپس راولي. ورله وایه دا خو د ټولو شرم دی. لږ غیرت وکئ!
– نا، پرېده! اغځ کې څوک نشه نکئ. غیرت د کمه شي؟ ماته ام وایې نشه پرېده! ماویلې ښا؟ چې تاسې غوندې بې غیرته شمه؟
– هاهاهاها نرررره خبره دې کړې په قسم.
سباګل له سیګرېټې څخه ژور کش وکړ. ویې ویل:
– اخ خوند یې وکه. ای وروره ګله! مځکه به ګوره خامخا ماله راکی. ستا پکې ډېېېره ګټه ده.
– او پرېده ورک شه! زه په څه کې یمه، ته کندو مځکه مځکه مځکه نارې وهې.
سباګل په مړو کتو موسکې شو. هغه ته اوس کنځا او سپکاوي ارزښت نه درلود. ټول په سیګرېټې رامات و. اوږده اوږده کشونه یې کول. لکه د ژوند وروستۍ ساګانې چې اخلي. حرکات یې هم ورو ورو سستېدل. لکه له ټایره چې غلې غلې هوا وځي.
سیګرېټې اخېر ته نژدې شوی و. د لالټې بدن مرۍ مرۍ او ستونی وچ وچ کېده. ټول لړزېده. د لېونیانو غوندې یې بې واره مخ یوې او بلې خواته اړوه. یو دم یې په سیند کې وړاندی کمره ته لاس ونیو. چیغه یې کړه:
– اووووو! الته ګوره الته! اوهوهوهوهوووو! وی الاااا! دا چیشې دی؟
سباګل سترګې واړولې. هلته د پیغلې د خورو زلفو په شان په بوټو او وښو پټ کمر و. هېڅ خوځښت پکې نه لیدل کېده. لالټې کله یو ټکی، کله بل ټکی ښوده. په دې ترڅ کې یې له سباګل څخه سیګرېټې تېز واخېست. د سترګو په رپ کې یې دوه کشه وکړل. ژر یې اوبو ته وغورځوه. اروا نیمه هواته ووتله. ده چیغو ته دوام ورکړ:
– اغه دی اغه دی. اوهوهوهوهو! ګوره ګوره! اخ وغورځېده.
اروا هماغه لور ته وکتل. پوه نه شوه چې څه شی ښيي. د لالټې په لاس او شونډو کې سیګرېټې هم نه و. اروا بېرته بدن ته ننوتله. دده زړه هم ورسره ځای ته راغی. د بدن غړي یې سست او هوسا شول. خوښ و چې د لوی مشکل د حل راز یې وموند. پوه شو چې کله اروا په بدن کې وي دنیا ته دده په سترګو ګوري. کوم شی چې ده ته نه ښکاري، هغه یې هم نهویني. مطمئن شو چې نور نو هر څه د هغې له نظره پټولی شي. دا دویم لوی بری و. مګر ددې ترځنګ اروا بدن ته د لوګي ننوتل هم احساسول. د لوګي ډول یې هم معلوموه. خفه شو چې له دې سره به څه کوي؟ سباګل اوس یو قرار ده ته کتل. کټ کټ په خندا شو. د چرسیانو په لهجه یې وویل:
– یره دا دې کومه نخره وکړه اشنا؟ بې نشې نشه یې په قسم. ای! بل سیګرېټې ډک کمه؟
لالټې پاڅېد:
– غلی کنه! سور تنور ته لرګي ماچوه یارو! ځه چې ځو!
– چرته ځو، چرته؟ ښااااا، غرمه شوه؟ ډوډۍ راکی؟
– هاو، ځه چې ښځه دې نارې وهي. ډوډۍ تیاره ده.
– یره دا څه وایې؟ زما ښځه؟ کومه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه يې د ښار نه غړا ورمه.
– ښااااا؟ وروره ګله! تا کې ایغ شک نشته. نا اشنا سړی يې په قسم. ای ته وګوره څه يې پخ کړي؟
– د پسه کړايي.
– اخی! اله اله اله! زر مې ورسوه چې سړه نشي! اله اله اله!
لالټې سباګل له لاسه ونيو . د کمره د ننښتو تيږو په نرۍ لاره يې روان کړ. لکه ميږی چې ترځان څو ځله غټ بار کشوي. هره شېبه د سيند پر غټو تيږو د سباګل د غورځېدو او چوېدو امکان و. بالاخره د کمره سر ته ورسېدل. سباګل کېناست چې سا واخلي. وروسته تخت ته لاړ چې د ښار په موټر کې ځان د پسه کړايي ته ورسوي.
∞∞∞∞∞
لالټې ما ښام د کوټو مخ ته په کټ کې ځوړند سر ناست و. کله هاشم وريادېده چې مروه په توره کوټه کې بندي کوي. کله اروا، چې دی چرسو ته نه پرېږدي. کله ياسين چې هڅه کوي په زور او وهلو مروه واده ته راضي کړي. بې وسۍ او تنهايۍ يې زړه وېرسوه. سلګۍ يې ووهلې. ښځه يې د ننه پر توشکه سسته پرته وه. دده ژړا يې واورېدله. راووتله. څنګ ته يې کېناستله. ده ګمان وکړ چې رټلو ته راغلې ده. سلګۍ يې وتښتېدلې. ښځې وويل:
– ای! تا سره چرس نشته؟
– چيشی؟
– بوی دی.
– څه ورکه شه! په خدای که مې سکلي وي.
لالټې ترې لېرې شو. هغې په پلو سترګې پاکې کړې:
– ښه دې کړي. ماته يې امراکه!
– ډک يې کـه ـه!
ښځه يې ټېل وهله:
– لېونۍ يې؟
– څوک چې چرس سکي لېونی وي؟
– نا، ويمه ته ښځه يې کنه.
– ښځه نو لېونۍ کېدلی نشي؟ بس دی. کور او کلي په بلا وهمه. نشه کومه.
– نا، نا. په خدای چې مړه دې کمه.
– ښه ده کنه. د دې شرمونو، غمونو، جړاګانو نه به خلاصه شمه.
سلګۍ يې ووهلې. لالټې يې ورو پر ملا لاس کېښود. هغې اول ځل ټېل نه وهه. ده وويل:
– ته غلې شه! هرشی به سم شي!
– څنګه؟ څنګه به سم شي؟ ته سم شوې؟ آ؟ ښا، چيشی وکمه؟ نه نا، نشه کومه.
د لالټې نظر د هغې د پښو په زخمي ګوتو ولګېد:
– دا چېرته وينې شوي دي؟
– دا؟ منځ کلي ته تلې ومه. پوه شوې نه يمه. په لاره کې په تيږو لګېدلي.
د لالټې سترګې غټې غټې ووتلې:
– منځ کلي کې دې چيشی کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ماویلې زارۍ به وکمه. هاشم لالا به مروه راپرېدي. نا، د ښځې نه د چا سترګه سوزي؟ سړی شته نا.

هغې په زوره وژړل. لالټې یې ګرد او لوند مخ ته کتل. خپلې او ښکې یې وڅڅېدلې. د هغې په ژړا بل ډول خفه کېده. نور خو یې څه په وس نه وو. له کوره به ووت، چې ویې نهویني. بیا به یې نشه وکړه چې له سترګو یې لېرې شي. اوس یو دم پاڅېد. جېب ته یې لاس کړ. چرس یې له کوره بهر وغورځول. په ونه کې ولګېدل. د پاڼو او پاکټ شرپه هار شو. او رلګیت یې ښځې ته ونیو:

– قسم دی که بیا یو کش وکمه! صیبې شو؟

ښځې اورلګیت واخیست. پاڅېدله. غلې نغرې ته روانه شوه. ده وریسې وکتل. بدن یې سست شو. په زړه کې یې وویل «ښا نو! ما سکروټه وجووله، چرس مې وغورځول. دې د سپي لور دونه ونه ویلې چې خیر وېسې» په کټ کې غلی پرېوت. چورت یې وهه چې د نورو لړ ښه ولې خلکو ته ډېر او دده ډېر ښه لړ ښکاري؟ یو وخت ښځه له سطل سره راغله. دی پاڅېد:

– راکه! شپه ده. زه یې راوړمه.

– نا، ته بیا د ویالې مرداري او بهرا نه وړې. بره پکې خلق او دسونه کئ.

– نا، په خدای چې چینې ته ځمه.

هغې سطل ورکړ. لالټی تر سرک، نرې پټې او ویالې تېر شو. په تیارې کې یې د ونې لاندې پاکټ ولټوه. بالاخره یې ولید. مخ یې واړوه چې اروا وغولوي. نژدې ورغی. پاکټ یې په جېب ومنډه. له ځان سره وبنګېد «وخوره د موزیګې زو!» له ویالې یې سطل ډک کړ. بېرته راغی. وروسته ښځه او مېره جوړه له کوره ووتل. پر سرک مخکې لاړل. په نرۍ لاره د غونډۍ په لمنه وختل. ښځه د یوې دروازې تر څنګ د تیږو دېوال ته تکیه ودرېدله. لالټی ننوت. مخامخ قطارو کوټو ته یې وکتل. په برق روښانه وې. مګر په حویلۍ کې تپه تیاره وه. درې ورونه په دې نه جوړېدل چې څراغ چېرته ولګوي. هر یو د خپلې دروازې پر سر غوښت. نو ځکه یې په حویلۍ کې د څراغ لګولو سلا ونه شوه. د کوټو مخ ته یو یو د زردالو نیالګی ولاړ و. هغوئ په هر مجلس کې پرې نازېدل. خپل کور یې د زردالو باغچه بلله. لالټي نارې کړې:

– د کاکا زامنو! وه د کاکا زمنو! چېرته ورک یئ؟

خړ سپی په منډه راغی. لالټي ته یې لکۍ وخوځوله. ګرد ترې تاو شو. درې ښځې د حویلۍ په برسر کې پر تناره ناستې وې. ډوډۍ یې پخوله. دده په لیدو یې مخونه تروه شول. له کوټو څخه درې تنه ورونه راووتل. غوټ سړي وپوښتل:

– داخ، خیرت دی؟ چرس دې خلاص شوي څنګه؟ پیسې منږ سره نشته. ښا؟

ټول ماشومان راغلل. ده ته یې په خندا کتل. لکه د لوبو شی چې ویني. د سرې ټوپۍ سړي وویل:

– ای په دا شپه کې په خیرات پسې ګرځې. دې نه نر شه حاجي چمن ونیسه! پټی تې بېرته واخله!

– ډک یې که ـه ـه! یو وار مې پیسې غوښتې وې. تر اوسه پېغورونه راکوئ. مه وېرېږئ! پیسو پسې نه یمه راغلی.

ماشومانو په خپلو منځو کې خندل. غوټ سړي وویل:

– داخ، نو دلته چیشی کی؟

– ما ویلې ماسره کومک وکئ!

سړي مخ ورونو ته کړ:

– داخ، پیسو پسې ندی راغلی. وینئ کنه؟

– یو خو ته دې داخ داخ پرېده! خبره سمه واوره! ماسره مرو پسې لاړ شئ! د کاکا زامن مې نه یئ؟

– داخ، اوس دې د کاکا زامن شولو؟ چې لور دې منږ ته نه راکوله اوس یې خپله ګټه!

یوې ښځې ډکه ټوکرۍ په تخرګ کې ونیوله. کوټې ته په تګ کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چیشی شوي؟ چاته چې دې لور ورکوله امقو ورې ده. خوشاله اوسه کنه!

لالټي برګ شو:

– ته غلې شه! دا د سړیو منځ کې خبره ده.

– اوهو، اوهو! ته چا سړی کړې؟ چرسي سړی، نه سړی.

لالټي یې مېړه ته مخ واړوه. هغه د تور واسکټ له جېبه نصوار وباسل. ښځې ته یې وهم نه کتل. بله ښځه هم له ډوډۍ سره له تناره کېوتله. سپي ته یې ګوته ونیوله:

– ای دا سپی وینې؟ تا نه دا ام ښه دی. خپل او پردي پیژجني.

ماشومانو کټ کټ وخندل. د سرې ټوپۍ والا سړی ښځې ته په قهر شو. هغې شونډې واچولې، لاړه. سړی لالټي ته را وګرځېد:

– ته نو چیشي ته ولاړ یې؟

– ځمه ځمه. ما ویلې تاسې به شرم پیجنئ.

د تور واسکټ والا غاښونه وچیچل. لالټي یې ټېل وهه:

– وځه ورک شه! ستا د لاسه منږ په کلي کې چاته جیګ کتلی نشو. د شرم پیغور ام ته راکې؟

لالټي په درندو قدمونو ووت. ښځې هرڅه اورېدلي وو. مخکې شوه. لکه پېرۍ په تیارۍ کې غلې روانه وه. د هغې چوپتیا له غصې او دده چوپتیا له ډاره وه. دواړه کورته ننوتل. مېړه او غوا ورته ځیر وې. ښځه د توقع خلاف غلې پر لمانځه ودرېدله. دی سوداییي شو. هغه به له ده څخه څومره نا امیده شوې وي چې غصه کول هم بې ګټې ګڼي؟ له ځانه یې کرکه وشوه. د ماما زامنو ته یې ټلېفونونه وکړل. هغوئ ویل چې د هاشم زور نه لري خبره یې ومنه، مشکل به حل شي. لالټي له ځان سره په آواز کنځا وکړه. زړه یې سست شو. درب په کټ کې پرېوت. په هوا کې ولاړې اروا ته برګ شو:

– ای ای! د سپي زو! بیا ووتلې؟ آرام ته مې پرېدې که نا؟

– غلی کم عقله! سل واره مې درته ویلي کنځا مه کوه! ته بیا...

– چیشی؟ دا سل واره غپا دې نوره بنده که! دونه دې ماغزه کار نکئ؟ دا عادت دی.

– عادت دی که هر شی دی ختم یې که!

– چیشي چیشي؟ هح، وه قمقله! علت لاړ شي عادت نه ځي د سړي نه خدای دې نه کاندي په بد چارو عادت څوک

– اخله مه! شعر ته ګوره! بد عادت هم پېژني. ای هوښیاره! چې څوک وغواړي عادت هم پرېښودلی شي. مګر ته کنځا او چرس خپله نه پرېدې. وی ښه شو را یاد شول. تا غرمه په سیند کې چرس ولې وڅکول آ؟ ما درته...

– کله؟ ما ندي سکلي.

– داح! یو خو دا دروغجن خلک ولې هېڅ شرم نه لري؟ ای! ستا په بدن کې لوګی و. زړه مې تنګ شو. سر مې وګرځېد.

– بلا مې درپسې! سبا ګل سکل. ما سا اغستله. د هوا نه به را غلی وي نو. سا خو نشمه بندولی.

– د هوا نه دومره ډېر لوګی؟ ښه ځه! نور چې چا چرس څکول ته به هلته نه کېنې! که نه، بیا دې خیر نه شته.

– چیشي چیشي؟ ای لوېشتینکه! دا نه کېږي.

– خو ښه دې نو. بیا ګیله هم مه کوه!

– وه! وه! ته لېوني شوی یې! الهري شه چې د پرو ادې مونځ ختم که!

– نه، وعده وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه دا څه خبیث دی؟ زه خو ستا د ادې هوټل نه یمه چې ستا فرمایشونه به پوره کومه. کنځا مه کوه! چرس مه سکه! این د چرسیانو څنګ ته مه کېنه! سبا به وایې او به مه سکه! ډوډۍ مه خوره! سم و وایه سا ماخله خلاص!
– ښه نو چې وعده نکې زه هم نه درځم.
– اوهووو! ای ای! ستا د لاسه ځان وجنمه ګوره!
– هځ، ټول به خوشاله شي. لوی غم نه به خلاص شي.
– ډېر د کچه زوی یې ولا. الته دې په زوره جوندی کړمه. اوس بیا دا خبرې کی. ښا نو په چا سړی باور وکي؟ ځه ورک یې که! یارانو چې نشه کوله زه به نه کېنمه. صیبې شو؟
– نهء. قسم وکه!
– په خدای که کېنمه! په قران که کېنمه! الهٔ نو زرکوه د سپي زو!
څو ښځې سلام ګرځوه اروا ببرته ننوتله. دی نبغ کېناست. سا یې تېزه تېزه واخېستله. مګر د ښځې ګرد مخ جدي و. هغه تل د خپلو انو په سپک چلند خفه کېدله. کله کله به یې وژړل. لالټي خیال کوه چې اوس هم هغوئ ته په قهره ده. ښځې وویل:
– د ماما زامن ملامت ندي. منږ ورسره چیشی کړي؟ زه د سړیو منځ ته تلی نشومه، او ته نه د چا په غم کې وې، نه ښادۍ کې. تا د ګلټي نه غیر څوک پیجندل؟
– ګل مامد خان وایه!
– ګلټي. هر ډېراني ته خان وایه. خپل پټي ته به دې ملا ماته وه. د اغه پټي کې دې قلبه او ماله کوله. مانه به دې پیسې پټې کړې. چرس به دې ور وړل. اغه به لکه پاچا قرار ناست و. پښه به یې په بله اړولې وه. اوس ورته و وایه چې درسره لاړ شي کنه!
– ځي کنه. اوس ګوره!
لالټي سمدلاسه ټلیفون وکړ. دده د شمېرې په لیدو ګلټي د حویلۍ په کټ کې نبغ کېناست. وړوکي زوی یې خوشحاله شو چې ماته راپاڅېد. غاړې یې واچوله. هغه ټېل وهه. ماشوم له کټه ولوېد. سرېې ولګېد. په چیغو چیغو یې وژړل. ښځه په منډه راغله. زوی یې جیګ کړ. ګلټي موبایل غوږ ته ونیو. لالټي وپوښتل:
– څنګه یې یارو؟
– نینې نینې یمه باداره. امدقه ستا غږ ته ناست ومه. په قران په ما ډېر ګران یې. درغلمه؟ چېرته کېنو؟
– بیا به کېنو یارو. دا پرېده! ګوره چې تا غږ کړی ما خالي ندی پرېښی. اوس ستا وار دی.
– چیشی؟ ما سره نشته.
– هاو کنه. تاسره نو کله وو؟
– هاها سخت وران یې. ویمه باداره په ما دې قرض. په قسم نزدې وخت کې یو بلا پیسې راځي. بیا به زما وار شي هاو.
– ته خو دا شل کاله امدقه وایې. پیسې رانغلې. اوس به د کومه شي؟
– په خدای او په رسول چې دا وار رښتیا ویمه. ای چاته ونه بنګېږې! لور جبار ماما ته ورکومه.
– دا وړه جلۍ اغه بوډا ته؟ مکوه یارو!
– چیشی؟ په غېږه ورځي؟ تانه تکړه دی. ای! په منږ یې څه؟ مېلې به کوو. هیت، چرسیان سګرېټیان شازلمیان غیرتیان ملایان مکتبیان اسې خوشې کدوان هاها هاها. ونیسه باداره نو، ښځه لړه وځنډه! پیسې میسې تې وباسه!
– غلی! ټوقې مه کوه! ورېندار دې اوري.
– وی. ننننننا...

(c) ketabton.com: The Digital Library

– صیي شو ځا. زه بل کار در ته ویمه یارو.
– وایه بادار ه! هر کار ته ولاړ یمه.
– ما ویلې راځه چې په دا هاشمتې پسې لکه جوره بازان لاړ شو! دا ستا ورېره تې په زوره راجیګه کو!
د ګلتې سترګې نا آرامه تاوې شوې. بیرا و خیرن سر یې وګروه. لالتې غږ کړ:
– اورې یارو؟
– هاو، هاو. خو اغه وایي هرڅوک چې راغی ډز تې جیګو مه کنه. بغری به مو کي.
– څه بابا! اغه او دونه غیرت؟ بیا زمریانو ته ګیدړ چیشی دی؟
– نا، که ما وولي، زما ښځه، زما بچیان به څنګه شي؟
– بې غمه به شي. تا خو اغۍ د وهلو نه مړه کړل. هاهاهاها، ټوقه مې وکړه یارو. ښه ځا، که زه جوندی ومه داسې به یې ساتمه لکه خپل بچي. د نر وعده ده.
ګلتې یو دم برګ شو:
– هی د خره زو! هی د سپي زو! تا زما ښځې ته سترګې پټې کړي. ډېر بې غیرته شی یې.
– ډک یې که ـه ـه! دا چیشی وایې؟ ما ورېندار کله یاده کړې ده یارو؟
– ودې نه ویلې ستا بچیان به لکه خپل ساتمه؟ دا څه مانا، آ؟ ښه ده چې لور یې درنه ورې ده. ته ډېر نمک حرامه وختلې.
ګلتې ټلیفون بند کړ. په خندا شو. دلته ښځه له قهره وپشېدله. د لالتې لاس له موبایل سره همداسې په غوږ کې پاتې و. ځان ور ته دروند، خو تېر تش معلوم شو. لکه لرمون چې یې چا وېستلی وي. تېر شل کاله یې چې څه په وس وو که نه وو له ګلتې سره وکړل. د هغه په انډیوالۍ یې کلک باورو. مګر هغه دا هرڅه په یوه لغته ختم کړل. آیا هاغه ټولې خوږې خبرې او وعدې دروغ وې؟ په شل کاله کې زه ولې پوه نه شوم؟ نشې ته یې زړه وشو. چرس یې تیار په جېب کې وو. هوډ یې وکړ چې نن شپه به په نشه زړه یخوي. نور یې د اروا هم خیال نه ساته. څه به وکړي؟ وبه یې وژني؟ نو څه؟ لور یې ترې بوتلله، ښځه یې په سرېو کې نه حسابوي، انډیوال یوازې پرېښود. تر دې ژوندا مرګ ښه دی. ښځې د کچالو پیاوه او شړومبې راوړې. ده څو مړۍ د زړه په زور وخوړې. سمدلاسه سملاست. منتظر شو چې هغه ویده شي. سره له ټوله قهره یې ښځه خفه کولی نه شوه. خو هغې کله لوښي مینځل، کله یې مخ او لاس کوه، کله بل څه. په ده شېبه په شېبه د نشې حملې زور اچوه. په کټ کې اوښت را اوښت. زړه یې بې حده تنګ و. ډېر ځنډ پس ښځه په کوټه کې پرېوتله. لالتې نېغ کېناست. په لړزېدونکي لاس یې له جېبه زېړ پاکټ وباسه. دوه تختې چرس پکې وو. پزې ته یې ونیول. بوی یې ښه عمیق کش کړ. پاڅېد، چې له کوره ووځي. درب شو بېرته په ځمکه ولګېد. اروا یې هوا ته جیګه شوه. لالتې چیغه کړه:
– چیشی دي؟ ورک شه د سپي زو! ستا د لاسه سل شومه.
– اخله ـه ـه! نېغ نېغ هم ته کېږې؟ هاغه قسمونه چا خوړل، آ؟
– او پرېده! تا پورې څه؟ نر غوندې نشه کومه. په دونیا کې د نشې نه غیر نور ټول دروغ دي ټول. دا جوند دروغ دی، دا رښتیا دروغ دي، دا انډیوالي دروغ ده، دا واده دورغ دی، دا بچي دروغ دي. دا دا دا...
– چې دروغ دي نو ژاړې ولې؟
– په امدقې جړا راځي کنه.
– نهء. ځکه ژاړې چې دا ټول رښتیا دي.
– څه ځا ورک شه! ځان او ښیار او ښیار مه کوه! که رښتیا وای ګلتې به دسې نه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داه! هغه خو معتاد دی. معتاد پرته له نشې بل هېڅا ته وفادار نه وي.
– بد دې وکړل د سپي زو!
– نه، تا نه یادوم. ښه ځه، نور پرېږده! دا وایه چې د مروې مینه هم دروغ ده؟ هغه چې ته به نیمه شپه وتو خبدې د اوبو ګیلاس په لاس به درته ولاړه وه. چې لږ به یخ وو هلې ډک چایبر چای به یې مخ ته درکېښود. چې د ورځې لس ځله به دې جامې خیرنې کړې لس ځله یې درته مینځلې. تنکیو لاسونو به یې تناکې وکړې. هغه چې ستا په ځورېدو به یې کرۍ ورځ ژړل، په خوشحالۍ دې په کوټه کې ځان ته ګډېدله. هغه چې ستا څنګله ورته د جنت غېږه ښکارېدله. هره لحظه یې موقع لټوله چې سرپې کېدې او ویده شې.آ؟ ووایه کنه! څه خیر دی! ته په دې خبرو نه پوهېږې.
– اغه ته قمقل یې. زه په هره خبره پوهېږمه. دا ټول ستا د سپي زوی د لاسه دي.
– څه څه؟ څه شی زما د لاسه دي؟
– تا زه په نشې راوستلمه.
– وه وه! شرمېږې هم نه. دا شخې شخې د انسان سترګې دې که د مجسمې؟
– هاو کنه. اوس چې دا دسې شې ډرت ووځې، ډرت ووځې. امقه اول به وتی وې کنه. نشې ته به دې نه پرېښودمه.
– دا یې لابله. ای ای ای! اوس هم ستا لپاره نه وځم ښه؟ د لور او ښځې لپاره وځم. هغوئ په ما ګران دي.
– غلی شه حرامي! زما ښځې ته به خپله ښځه نه وایې ویمه!
– هه، په خبرو کې هرڅوک غیرتي دی. په لور غیرت وکه! قرار ناست یې.
– ټرت! زه سمه لاره لټومه. ویمه که مړ شمه خیر دی. خو چې مرو خامخا راولمه.
– آهاهاهاهاها
– ای د سپي زو! دا خلق خو مې یوازې نه لېږل کنه. که دونه تکړه یې خندا پرېږده! مطمینه لاره وښیه ځا!
– نه، خوله کې مړی درنکم؟ هره لاره ریسک لري. ستا هوښیاري او زړورتیا یې مطمئنه کوي.
– ډک یې که ـه ـه! چې د کار خبره شي خوله کجاوه کجاوه کې. په نصیتونو خبره تېره کې.
– نه، ته وایې لار دروښیم؟
– هاو ځا!
– رښتیا پې ورځې؟
– هاو وا. د لال مامد خان وعده ده.
– ماته معلوم یې. ښه ځه! ملک ته ووایه چې دا خو ستا بدنامي ده. له نورو ملکانو سره به څنګه مخامخېږې؟ بیا نو ګوره! او چرس دې له جېبه وغورځوه! که نه، بیا خو پوهېږې.
پر ملک دده باور نه و. هغه په کلي کې د ترازو پلې ته کتل. د چا چې زور زیات و د هغه خیال یې هم زیات ساته. هر مشکل ته یې ولاړ و. له کمزورو سره د بام له سره غږېده. خو بیا هم د لالټي د زړه په کونج کې د امېد بخړی پټ و. څه معلومه ده؟ کېدای شي ملک دا ځل مهربانه شي. سبا له سلو اندېښنو او شکونو سره د هغه کور ته روان شو. یو ماشوم د کلا له کونجه تیره واره کړه. دی یې په ملا کې وویشت. خپله وتښتېد. دی له درده تاو راتاو شو. چیغه یې کړه «هی د سپي زو! ویمه دغه جومه دې اخېرنۍ جومه شه!» دلته یې پام شو چې نن خو جمعه ده. بېرته وګرځېد. وروسته جامع جومات ته لاړ. د ننه ځای نه و. خلکو دباندې ټادرونه غړول. امام په خورا قیل وقال د تیخور ماشوم کیسه شروع کړې وه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زما مومنانو! کمکي چې د مور متزلزل حالت ولیدو، نو دفعتن په خبرو راغی. مور ته وایي چې ای زما مورې! ای زما ادې! مه یرېږه! زړوره پې ورځه! د الله ج دمبارک او حق دین دپاره زماسره اورته ودانګه! مور ته څه وایي؟ د الله ج د مبارک دین...

لالټي تر خلکو پښې اړولې مخ ته روان و. د هرچا سترګې ور او ښتلې. دی ممبر ته ورسېد. غلی یې امام ته وویل:

– ملاګله! که خفه کېږې نا، زه به ستا د افسانې په منځ کې سوداګریز اعلان واچومه.

ځینو خلکو هررر وخندل. دی ځواب ته معطل نه شو. مایک یې له امامه واخیست. یو سپینږیري غږ کړ:

– ورکه نجسه! ورکه! ورکه!

امام لاس اوږد کړ:

– راکه الکه! د الله کور دی ګوره. که غلطه خبره وکې د رب العزت په بل غضب به اخته شې.

لالټي یې خبرو ته ارزښت ورنه کړ. ځینې ځوانان ورپسې پاڅېدل. ده ژر په مایک کې وویل:

– زه نور چیشی نه ویمه. ما ویلې زما لور منځ کلیوالو بیولې ده. ورته وواییځ چې دا د شربت خېلیو ناموس دی ښا؟ زمنږ ملک صیب خو پیېجنيځ. که جلۍ زر خوشې نکړځ ځوانان به لکه زمریان درپسې درولي. بیا نو ټینګ شئ! په خدای چې...

یو ځوان ورڅخه مایک په زوره واخیست. لالټي برګ شو:

– پرېده! چیشی کې؟ بده خبره خو مې کړې نده.

ځوانډېکه ورکړه. دی د اول قطار په سپینږیرو ولوېد. هغوئ په ملا سپېړې ورکړې. خلکو بیا وخندل. د لالټي خښتګ لوند شو. پاڅېد. کړوپ کړوپ دروازې ته روان شو. د شربت خېلو ملک رډ رډ کتل. د لالټي د تره غوټ زوی کلسري ځوان ته وپسېد:

– داخ، دا خیرن خپله لور په کلي وسپارله. په منږ پورې څه؟

– هاهاها، عجب چل یې وکه په خدای.

تر لمانځه وروسته د نورو کلیو خلک د شربت خېلو په ملک راتاو شول. هغه ته یې شاباسی ورکوه. ویل یې ملک باید همداسې ننګیالی وي. هغه خپل شهرت او عزت ته خوشحاله و. نه یې ویل چې دا خبره لالټي له ځانه وکړه. اوس یې بله لار نه لرله پرته له دې چې رښتیا په نجلۍ پسې ورشي. له همدغه ځایه یې د شربت خېلو ځوانان او سپینږیري د توتو باغچې ته بوتلل. لالټي په منځ کې پلتۍ وهلې وه. غلی ناست و. د دروغو او رښتیا باټې یې نه ویشتلې. پوهېده چې ملک په زړه کې سخت په غصه دی. مګر د خپل کار اغېزې ته خوښ و. خلک یو بل ته په غوږ کې پسېدل. په سترګو کې یې له راتلونکو پېښو اندېښنه وه. ملک په غټ سر سپینه ټوپۍ شاته ټېل وهله. ویې ویل:

– ګورئ! که منږ نن خپل ناموس ونه ګټو سبا به هرڅوک را باندې زړور راځي. نن دا جلۍ ده. سبا به بله وي. نو منږ یوازې د لالټي په لور غیرت نه کوو، په خپلو خویندو او لورګانو یې کوو.

ده غږ کړ:

– زما نوم لال مامد خان دی.

ملک یو دم چیغه کړه:

– غلی پپوسه! پرتوګ ټینګولی نشې، زما نوم لال مامد خان دی. خوشایه خان دی خوشایه خان.

هرڅوک له هرې خوا په لالټي برګ شو. ملک مخ ځوانانو ته کړ:

– دسې وکئ، ټوپک اوږو ته واچوئ! څادر په ځان تاو کئ! که خبره جنګ ته ورسېده چې تیار اوسو.

د لالټي د تره غوټ زوی غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داخ، بې غمه اوسئ! جنګ خو به خامخا کېږي. زه ویمه د اغئ کور خو د سرک په غاړه دی. دوه کسه به مخامخ په انارو کې کېنو و. دوه دوه به د کور درېو خواوو ته ګوري. او پېنځه شپږ کسه به جلې په زوره وباسي. او...

ملک سر وخوځوه:

– منږ چې کور ته ننوتلو ایځوک به نه پرېدئ چې دننه ری شي! اورئ؟

ټولو ویل صحیح ده. لالټي غږ کړ:

– نده صیبي، نده.

ملک ورته غابنونه وچیچل:

– ویمه غلی کېږې که نا؟ ای! ګوره التـه به ام د خولې نه ټرت نه باسې! که دې خبره ورانه کړه بیا دې خیر نشته.

– ډ ک یې که ـه ـه! ورانوئ خو یې تاسې.

– بس که مردار مخیه! دا چرس سکل ندي. د مرګ او جوند خبره ده.

– وه وه! زه نو چیشی ویمه؟ مګر تاسې تې جوند کلوئ، مرګ ته یې برابروئ.

یو سپینږیري غږ کړ:

– دا شی بېخي مه بیایئ!

بل ځواب ورکړ:

– نه کېږي کنه! لور دده ده غضب.

ګلابي مخي شاه محمد وویل:

– ملک صیب! چېرته وارخطا یو؟ سبا پورې وخت ډېر دی. پرېدئ چې دده کړتې ام واورو!

لالټي سر وګروه:

– کړتې ندي. ما ویلې هاشم زما اوښی دی. د کور سړی دی. د کور لانجه سړی په ټوپک نه حلئ یارو.

کلسري ځوان سر وخوځوه:

– دا لانجه نده. دوښمني ده. لور یې درنه وړې ده چرسولا خانه! ویښ شه!

– ډ ک یې که ـه ـه!

ځینو ځوانانو کړس کړس وخندل. ملک برګ برګ وکتل. هغوئ بېرته غلي شول. لالټي وویل:

– تاسې لمبې کمې کئ یارو! اول به په نرمه ورته ووایو. بیا که...

د ننوتو غومبرو وچ ځوان غږ کړ:

– ګورئ دا خو ټول پپجنو. که یې غیرت لرلی وخته به په لور پسې تلی و. ده نه یې ښځه ډېره غیرتي ده.

لالټي کاږه وکتل:

– وه ته لکه چې د زېږېدو په ورځ له کټه په سر ولېدلی وې.

ځوان پاڅېد چې ویې وهي. ملک پرېنښود. ده ته یې تېره وکتل:

– ای نجسه! دا الکان ستا پرتوګ ټینګئ پرتوګ. که بیا دې دا خوسا خوله وخوځوله، پرېدم یې چې مردار دې کي.

∞∞∞∞∞

په کابل کې جیګ وزیر ډ ک تالار ته د وزارت ډېر شوي عوایدبیانول. خلکو داسې چکچکې کولې ته وا په خپلو سترګو یې لیدلي او ورته خوشحاله دي. ځینو به لاسونه تر نورو جیګ ونیول چې وزیر یې ووینې. داسې ګنګوسې وې چې هغه په راتلونکې کې د حکومت مشرۍ ته تر نورو غوره کاندید بلل کېږي. هېچا د زیاتو شویو عوایدو ثبوت نه غوښت. نه یې دا اندېښنه لرله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که وزیر دروغجن وي او په راتلونکي کې د حکومت مشر شي نو هر څه به تباه کړي. د خلکو تشویق وزیر دومره په احساساتو راوست چې د دریځ له بې شمېره مایکونو څخه یې یو په لاس ولګېد. پر کانکرېټي ځمکه ولوېد. ټوټه ټوټه شو. هغه ښېنه وغوښتله. له ډېرې کمیني یې په خپله د مایک ټوټې جمع کړې. تر هغو یې وینا ودروله چې ژورنالیست بل مایک لګولی نه و. وروسته یې د غوره خادمانو په لیست کې عبدالرشید هېوادیار ته هم ستاینلیک ورکړ. هېوادیار وویل:

– زما قدرمنو! افغانستان په نړۍ کې یو له هاغو هېوادونو دی چې د پرمختګ لوړ چانسونه لري. د نورو امکاناتو ترڅنګ مونږ په هر ولایت کې په لسګونه قیمتي کانونه لرو. که په بدخشان کې لاجورد دي، نو په غزني کې لیتیم لرو، په پنجشېر کې زمرد شته. همداسې هر ولایت دراخله. اولنۍ اټکل وایي چې زمونږ د کانونو قیمت تریو ټریلیون ډالرو رسېږي. وروستۍ سپړنې ښیي چې کېدای شي تر دې ام واوړي. خبرې نه اوږدوم. زه له خپلو قدرمنو مشرانو، په تېره له محترم وزیر صاحب او ټول افغان مېړني ولس څخه مننه کوم. تاسې زما لږ کار په دومره قدر یاد کړ. دا ماته په راتلونکي کې د لا زیات خدمت همت راکوي. ژوندی دې وي افغانستان!

شور او چکچکې شوې. هغه خپل ځای ته لکه فاتح کېوت. دې کې د سباګل ټلیفون راغی. هېوادیار ووت. د دهلېز د پای کړکۍ ته ودرېد. په پښتونستان واټ کې دوه تنه شوخ ځوانان د فوارې د اوبو جیګو دارو ته لامده خیشته ولاړ وو. خندل یې. خلکو یې سیل کوه. د ترافیکو پولیس هڅه کوله چې بنده لاره موټرو ته خلاصه کړي. د ټلیفون د کرښې هاخوا سباګل د دکان دروازه بنده کړه چې بهر یې ځوک وانه وري. په نري غږ یې وویل:

– وروره ګله! چې ما سره مشوره نه کوئ دغه به مو حال وي.

د هېوادیار له ستوني دروند غږ ووت:

– نا نو، څه خبره شوې؟

– خبره مو خرابه کړه کنه.

– ګوره الکه! زه د مجلس نه راوتی یمه. اصله خبره کوه!

– وروره ګله! ما وویلې چې لور تښتول یې ښه ندي کړي.

– ښا پروفیسر صیب. خبره کی که ټلیفون بند کم؟

– خبره دا ده چې لور تې ببرته په زوره بیایي.

– څوک؟ چرسي؟

– نا، ټول کلیوال. دا خو د کلي شرم دی کنه.

– تاله چا وویل؟

– خپله لالټي ټلیفون کړی و.

– نا نو، کلیوال یې لور کله بیایي؟

– سبا د ټوپکو سره پسې ورځي.

– ښه ځا، غم مکوه! نه یې شي بیولی. تا اغه سړی پیدا کو؟

– کوم سړی؟

– نانو، تاله ما څه وظیفه سپارلې وه؟

– ښه ښا. ومې ویلې کنه د لالټي سره چا خبره کړې نده. تاسې خو زما نه منئ. د یاسین منئ. او اغه درله دروغ وایي.

– نانو، ته څه پوی شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وروره ګله! لالټي مې انډيوال کړی دی. ماله هره خبره کئ.
– چې انډيوال دې دی خو کار پې وکه کنه!
– څنګه يې وکم؟ ما ونه ويلې چې ياسين نه به تېر شو، مستقيم به لالټي سره وغږېږو؟آ؟ تاسې ونه منله.
– ګوره! اول خو د چرسي په خوله کې خبره نه ټينګېږي. بل، بيا مجبور د ياسين خوله بنده کو. بل، مځکه تې څنګه اخلې؟
– په پيسو.
– نه کېږي. اغئ پردی سړی نه پرېدي چې په سالاو کې مځکه واخلي. ياسين يوازيني اپشن دی. چرسي بايد مځکه ورکي.
– ويې ويلې کنه چې اغه مې نه خو ښېږي. ښا نو بيا بل کس ورله مخته کئ!
– نا نو، مونږ د څه دپاره احتياط کوو؟ چې خبره تيته نشي کنه. لالټي له چرس ورکئ هرڅه مني.
– نا کنه. ماله مالومه ده. دا بل ډول سړی دی. چرس وهي خو خپل غرور هم لري.
– صيي ده. ته دې دا هوايي تحليلونه ځان له وساته! کار وکه کار! که يې نشي کولی سم ووايه!
– نور څه وکمه؟ زه پوېږمه. تاسې زما باسلو له لاره جوړوئ.
سباګل د وتيرين شاته لاړ. د ښيښې له سره يې د سروزرو ګوته واخېستله. ريس غاښونه وچيچل. خو لهجه يې اوس هم آرامه وه:
– فالتو مه غږېږه! تا څه کړي؟ تراوسه خو زمونږ په کارونو کې خبرې کی بس. ما ستا عمل ونه ليدو.
د سباګل پړسېدلي غومبري او ګردې سږمې تکې سرې شوې. د سروزرو ګوته يې د ويترين منځ ته واره کړه. ويې ويل:
– وروره ګله! ته بې غمه مجلسونه او مېلې کی. زما سالاو له په په تګ راتګ پښه پښه پښې وشلېدې.
– تګ راتګ موهم ندی. نتيجه موهمه ده.
هېوادیار ټلېفون بند کړ. سباګل موبايل ته ټېغ ټېغ کتل. خپل تندی يې په ګوتو کېکاږه. له جېبه يې ګولۍ وباسله. ويې خوړله.
∞∞∞∞
سهار ملک لکه سپاه سالار مخته شو. شاته يې ځوانانو په غټو ګامونو له سرکه دوړې باسلې. د شربت خپلو وړو او زړو دعا کوله چې په خير بېرته راشي. د ښځو په سترګو کې اوبه ځلېدلې. د سړيو د غلطو فيصلو زور تل له دوئ وځي. دلته سړي په لږ څه يو دم په احساساتو راشي. وړه خبره په دښمني واړوي. د ماشومانو په جنګ، په تشه کنځا، په يو لوېشت ځمکه ښايسته قامتونه د خاورو خوراک کړي. وروسته بيا هم پښېمانه وي، هم ورځخه لاره ورکه وي چې دښمني څنګه ختمه کړي؟ مګر بيا هم د ښځو نېکې مشورې نه اوري. پر هاغه کس خاندي چې د خپلې مېرمنې خبرو ته غوږ نيسي. اوس لالټي تر ټولو شاته و. له هر قدم سره يې سر زانګېده. د زړه دربه هار يې د لسګونو پښو په دربه هار کې ورک کېده. له رسېدو سره يې وليدل چې د هاشم د کور مخ ته ځوانان ټول دي. دده زړه پښو ته وښويېد. د ملک هم رنګ بدل شو:
– اوووو! جنګ ته ولاړ دي. د ټوپکو لټ ووهئ! غوټه مه ځئ! تيت شئ!
د څادرونو لاندې کړس کړس شو. يوازې د لالټي لاس تش و. هغه ځان د نورو شاته پناه کړ. دوئ ګوته په ماشه نژدې ورغلل. له حويلۍ ځخه يې د ژړا غږ واورېد. لالټي وارخطا شو چې په لور يې څه شوي نه وي. په ځان پوه نه شو چې څه رنګه کور ته ننوت. د هاشم مېرمن په خاورو کې ناسته وه. د کلي ښځې پرې راتاوې وې. ده وپوښتل:
– چيشي دي؟ چيشي دي؟ مرو چېرته ده؟
نورو ښځو شاوا ړوله. د هاشم مېرمن په ژړا کې ځواب ورکړ:
– وی، وروره! ملاذان خلق ټوپکو سره راغلل. ياسين او مروه يې په زوره بوتلل.
– چيشی، چيشی؟ چېرته يې بوتلل؟ دا څوک وو؟
– څه خبره يمه؟ خدای دې تبا کي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه نو تاسې ورته کتل؟ هاشم چېرته دی؟

– اغه ورپسې لاړ کنه. اله خیر کې خدایه! اله په خیر یې راولې!

دباندې د موټر غږ شو. لالټې په منډه ووت. د منځ کلي ځوانان په هاشم پسې لاړل. لالټي شربت خپلیو ته وویل چې ماته به مو غږ کړی و. زه هم ورسره تللم. چا ځواب ورنه کړ. هغوئ غلي غلي غږېدل. هېڅوک نه پوهېده چې څه روان دي؟ د مروې موضوع لا کړکېچنه کېدله. حیران وو چې پردیو خلکو په سالاو کې څه کول؟ هلک او نجلۍ یې ولې بوتلل؟ هغوئ اصلن له دې لانجې څنګه خبر شول؟ ټولو فکر کوه چې ددې پوښتنو ځوابونه به له هاشم او یاسین سره وي. دوئ د کور مخامخ د انارو په باغچه کې منتظر شول. یخ سیوری و. د انارو د بوټو بوی یې دماغونه تازه کړل. ځای جیګ و. شمال لګېده. هاشم تر غرمې معلوم نه شو. منځ کلیوالو دوډۍ راوړه. د ماسپښین لمونځونه هم وشول. ځوانانو په ټلیفون کې ویل چې لا یې هم هاشم موندلی نه دی. هغوئ ایله مازیګر بېرته ستانه شول. د هاشم په مخ، تندي، غاړې او لاسونو سپینې پټۍ لګېدلې وې. ویې ویل:

– زه لاړمه چې بچي تې راولمه. د بازار څنګ ته په الیخپلو کې مې ګیر کړل. سخت بې دربغه یې ووهلمه. ویلې که دې بل قدم راغستی و وجنو دې. پولیسو کتلې. ایځ یې نه ویلې. ټول ځان مې درد کوه. وینې رانه تلې. دا ګرېوان مې ګوره! موبایل ام رانه پاتې و. بیا الیخپلیو د غونډۍ دپاسه شفاخانې ته بوتلمه. دا الکان راپسې سرګردانه ګرځېدل. اخېر یې الته پیدا کړمه.

منځ کلیوال ورو ورو زیاتېدل. لالټې لکه خدایي چې سترړی وي. سا یې سوزېدله. سترګې یې بې هدفه تاوېدلې. غږ یې کړ:

– دا د سپي زامن څوک دي؟ زما لور یې ولې وړې؟

– نه یې پېژنمه. ډېر ظالم خلق دي.

ټولو یو بل ته وکتل. هر یو ویل دا نو څنګه چل دی؟ اټکل دا شو چې د دولت کسان به وي. د شربت خپلو ملک هاشم ته کړ:

– الکه! تا ښه ونه کړل. زمنږه په ماصومې جلۍ دې ډېر ظلم وکه.

دلته د لالټې تاوده ماغزه په ایشېدو شول. بیا په ځان پوه نه شو چې څه رنګه یې پر هاشم حمله وکړه. څو سپېړې یې ووهه. نورو ته قهر ورغی چې پردی کس یې پر زخمي کلیوال وارونه کوي. ډیکه یې ورکړه. لالټې شاته وار شو. په ځمکه ولګېد. منځکلیوال وراندې ورغلل چې ویې وهي. دده سترګې له وېرې رډې رډې وختلې. په ځکېدو شاته روان شو. شربت خپلیو له ځمکې جیګ کړ. شاه محمد په منځکلیوالو پسې ټوپک ووېست. هغوئ پښه ونیوله. دده هم ټوپک بېرته پټ کړ. لالټې چې د خپلو خلکو ملاتړ ولید، زړور شو. په هاشم پسې یې زورونه وهل «ولاکه دې جوندی پرېږدمه! مه مې نیسئ! خوشې کئ!» کلیوالو یې کلک نیولی و. په پای کې ملک هاشم ته ګوته وځنډوله:

– ای الکه! چې هر څنګه کېږي ته به زمنږه جلۍ پیدا کې!

لالټې غږ کړ:

– په قران چې په لور مې چیشی وشي کنه، جوندی دې په ځمکه منډمه جوندی!

هاشم غلی و. دوئ شربت خپلو ته روان شول. په چړایي نبغ ډاک ته وختل. د لالټې د تره غوټ زوی په ستړیا کې وویل:

– داخ، تا خو منږ ته ویلې جنګ مه کوئ! خپله مست شوې.

لالټې غمجنه موسکا وکړه. هغه به بل وخت خپلې دغسې زړورتیا ته ډېر زیات خوشحاله شوی وای. باټې به یې ویشتې وې. مګر اوس یې د لور د ورک کېدو خفګان پر ذهن لکه غر پروت و. زړه یې ډک شو. ستوني یې تنګ کېده. ملک تر نورو په عمر پوخ او چاغ و. ځکه یې سا ډېره سوزېدله. غږ یې کړ:

– نر کار یې وکه په خدای. دقه سې!

شاه محمد ناري کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

–لالټه... تنا، لال مامد اکا زنده باد!

ټولو هررررر وهل. د لالټي د دروغو موسکا هم په وس نه وه. دده د تره غوټ زوی ودرېد:

– ای ښنه نه ویمه؟ که د کلي کور خبره وه منږ ورسره ولاړ وو. کنه؟ خبره چي دولت ته شوه نو دا پوپېړي کار يي! الته دي چلئ! ځوانانو تایید کړه. ملک هم څه ونه ويل. خو لالټی لا خفه شو. هېڅ يي د زړه درد نه احساسوه. سر يي ښکته واچوه. غلی روان شو. ټوله لاره يي چورت وهه «دولت څنګه خبر شو؟ ولې يي مروا و یاسين بیولي؟ اغئ خو اول تحقيق کئ. ولې يي ونکه؟ هاشم يي ولې وهلی؟ دولت ولې د سپي وکي؟ که دا خلق دولتي نه وي نو څوک دي؟» سر يي ګنګس شو. دوئ ما ښام قضا شربت خپلو ته ورسېدل. دی په کټ کې پرېوت. تر سبا يي سر جيګ نه کړ. سهار د ویالي تر څنګ ناست و. غټ چنار ته يي شا لګولې وه. مخامخ يي په پټيو کې د رېبل شوو غنمو سوارو ته کتل. خپل ژوند ورته همداسې رېبل شوی ښکارېده. سترګې يي ډنډ وې. ښځه يي راغله. دی نيغ کېناست. رټل کېدو ته تيار شو. مګر هغې په پسته ژبه وويل:

– ای سړيه! ښګا دي ام چيشی ندي خوړلي. وړی به يي. ما چای کړی. راځه چې اوس ته راته مريض نشې!

ده په غټو غټو وکتل. يو دم سلګيو واخېست. هغې وړې نرۍ سترګې نورې هم تنګې کړې:

– ولې؟ ولې؟

– امدسې.

ښځه مخامخ په دوو پښو کېناستله. دده په زنګانه يي نرم لاس کېښود:

– خپلې ښځې ته ام نه وايې؟

لالټی له سلګيو سره موسکی شو:

– بس، زړه مي مرو پسې خفه و. بيا اول وار مې تا نه پسته خبره واورېدله. ځان مې ټينګ نه که!

– پام دي نشو؟ اول وار مې درته «ای سړيه» غږ که.

لالټي په اوښکو لوند مخ وخوځوه. ښځې وويل:

– هاو کنه. چې ته راته سړی شوې زه به خامخا ښځه کېږمه.

– ډک يي که ـه ـه!

– ما ویلي زما زړه دي په هاشم لالا يخ که.

– چيشی؟ چا درته وويلې؟

– په ټول کلي کې امدقه قيصې دي. کشکې زه الته ولاړه ومه.

– خو ته هر کله نه ټينګېږې کنه. اله چې هاشم لالا کره ځمه، هاشم لالا کره ځمه. دغه دي لالا دی.

– هی لېونيه! ته مي وېرولې. ما ويلې چې چرس ونسکې. زه نو تا يوازې پرېدمه؟

دا خبره نه وه په لالټي يي سمې بغارې وباسلې. خلک راغلل. ښځې وويل:

– چيشی ندي. مروې پسې خپه دی.

مخ يي مېړه ته کړ:

– ځو؟ چای سوړ نشي.

لالټی په سلګيو روان شو. خلکو يو بل ته په وازو سترګو وکتل. هغوئ هېڅکله دا دواړه په سوله کې ليدلي نه وو. هر و مرو به ښځه په کومه خبره په غصه وه. مېړه به قسمونه خوړل او د دروغو دلايل به يي راوړل. په کور کې لالټی د دېوال ه سيوري ته پر کټ کېناست. ښځې د کوچو قاب کېښود. خو لالټي هغې ته کتل. د تورو ګلانو په سور کميس کې بل ډول جذابه ښکارېدله. ګرد مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پېړو شونډو يې دی هماغسې بې طاقته کړ لکه نوې چې يې کوژده کړې وه. کله کله به خوابښې له زامنو پټ دوئ د بوسو او لرګيو کوټې ته ننوېستل. چې مخکې تر واده له يو بل سره خبرې وکړي، يوبل ښه وپېژني. هغې ته تجربه وه. خپله يې د همدې تشې له امله سختې ورځې ليدلې وې. تر واده وروسته يې مېړه په خوی بلد نه و. ددې په هره خبره کې يې منفي هدف ليده. سمه خبره به هم بېرته دې ته غم شوه. وهل ټکول به يې وخوړل. وروسته بيا مېړه پوه شو. خو په هغې تېره وه. لالټې به د ښځې د ورونو له ډاره له هغې سره له ناستې خوند نه اخېست. خو بل ځل به بيا هم روان و. اوس د ښځې غږ له خيالونو وباسه:

– ماته ولې ګورې؟ وخوره کنه!

– ناء. اوله مړی، ته وکه!

هغې سر وخنډه. ده په خپل لاس مړی په خوله کې ورکړه. ښځه له خوشحالۍ ويلې ويلې شوه. پر ګوتو د هغې د پستو شونډو لګېدو پر لالټي زلزله راوستله. بل ځل هغې دده لاس دده خولې ته تاو کړ. دی په رښتيا وړی و. کوچو بيا بېل خوند کوه. تېزې تېزې مړۍ يې ووهلې. غوا او مېږې ورته کتل. کله کله به يې يو نيم غږ وکړ. معلومه نه وه چې وابښه غواړي، که دوئ ته خوشحاله دي. په پای کې ښځې دسترخوان کوټې ته يوړ. په ټوکرۍ کې يې کېښود. بېرته راغله. د مېړه څنګ ته کېناستله. ويې ويل:

– ای سړيه! ما ويلې اوس به چيشی کوو؟

– اوس به هاشمټی زما مرو پيدا کئ. په خدای چې چې چې پيدا يې نکې کنه...

دې کې هاشم په دروازه ننوت. دده رنګ زېړ شو. وېرېده چې هغه به په قهر وي. وهل به ورکړي. هاشم سلام واچوه. ده له ډاره ژر وعليک کړ. هغه مخامخ کېناست. د کټ غړيچې وخوت. د ډيټول او دوا بوی ترې جيګېده. هاشم وويل:

– زه عذر ته راغلی يمه.

غږ يې نرم او مهربانه و. د پخواني هاشم نښې پکې وې. لالټی زړور شو. تندی يې تريو ونيو. مخ يې واړوه:

– ماسره مه غږېږه!

هاشم څلور کونجه مخ ښځې ته کړ:

– خورې! مانه ډېر بد شوي.

– بس که بس! دوه وارې دې په لوی غم کېنولو، دوه وارې. داسې دوښمن نکئ. ته څنګه ورور يې؟

ښځه په ژړا روانه شوه. د هغې په ژړا د لالټي ماغزه په خوټېدو شول. زړه يې غوښت هاشم په دا خوله خوله ووهي. مګر جرئت يې نه کوه. هغه غټ او زورور و. بېرته يې دی وهلی شو. د بېلولو لپاره هم څوک نه و. هاشم مخ ده ته کړ. لالټی د خپلې ښځې غوندې پاڅېد، له کوره ووت. د سرک په غاړه په غټه تيږه کېناست. شېبه پس ښځه راغله:

– ای سړيه! اغه ناست دی. راځه نو څنګه يې کې؟ اوس خو مېلمه دی.

– هاو کنه. ځکه مې ونه وهه. دا دې راووځي!

– اغه امدا وايي چې عذر ته راغلی يمه.

– ډک يې که ـه ـه! ته يې منې؟ ماته چې زما مروګۍ دلته رانه ولي، بيا مې په پښو کې ونه غورځېږي، نه يې منمه.

– نه پوېږمه! اغه خو دونه بد سړی نه و. چې اوس پې څه بلا ولګېدله؟

دې کې هاشم راووت. .ښځه مېړه ته وبنګېدله «پرېده! وار ونکې!» د هغې باور لالټی نور هم زړور کړ. هاشم يې ټېل وهه. ويې ليدل چې هغه عکس العمل نه ښيي. دا ځل يې سپېړه واره کړه. ونه لګېدله. هاشم دی په خپله غېږه کې لکه ماشوم کلک ونيو:

– ته يو وار زما خبره واوره، بيا وارونه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټې چې څو مره د هغه په عاجزۍ مطمئن کېده، هغو مره یې جرئت زیاتېده. اوس یې په زنګنو او لغتو ګوزارونه کول. هاشم د ژوبلېدو له وېرې سملوه. ده له لاندې څخه وویل:

– تا ګیدړان لیدلي. د زمریانو سره مخامخ شوی نه یې بنا؟ په خدای که دې پرېږدمه!

ماشومان او ځوانان راټول شول. ښځې د وړور لاس کش کړ:

– چیشی کی؟ پرې یې ده!

هاشم هم خوشې کړ. لالټې پاڅېد. بیا یې وارونه شروع کړل. هاشم بیا سملوه. ویې ویل:

– ویمه زه جنګ ته نه یمه راغلی. خبره کومه.

– ولاکه نه لور درکمه، نه ځمکه! او جوندی دې نه پرېږدمه!

خلک ډېر شول. یو بل ته یې ویل چې زموږ کلیوال یې سملولی، موږ ورته ګورو. هاشم ورو د لالټې په غوږ کې وپسېد:

– ستا په پټې کې د قیمتي تیږو کان دی.

ده یو دم زور وهل پرېښودل:

– چیشی چیشی؟

هاشم غېږه سسته او خوله غوږ ته نژدې کړه:

– تورمالین پکې دي. ډېرې قیمتي تیږې دي.

هاشم پاڅېد. لالټې په ځمکه پروت و. سا یې سوزېدله. یو قرار یې کتل. په فکر کې یې تېرې پېښې راوستلې. اوس ورته هرڅه بدل وبرېښېدل «بنااااا! دا ټول چې زما پټې غواړي نو دقه خبره ده» چټک په پښو ودرېد. هاشم یې له لاسه کور ته کش کړ.

یوازې ښځه یې دننه پرېښودله. دروازه یې بنده کړه. دباندې خلکو له یو بل څخه پوښتل چې څه خبره ده؟ دننه په حویلۍ کې مېږې او غوا هم خپله اندېښنه په رمبارو ښودله. لالټې هاشم په کشولو کشولو په کوټه کې په سرو توشکو کېنوه. ویې ویل:

– تا چیشی ویلې؟ تا چیشی ویلې؟

– ما ویلي اغه ستا د ښکارځې پټې کې د تورمالینو کان دی. یاسیني چې التهسورنګان الوزول د الوبالو قدر تیږه یې پیدا کړې وه. لکه تکه شنه ښیښه. الک سړی دی. امقه سې یې ښار ته وړې وه. زرګر ته یې ښودلې وه. امدا سباګل ته.

لالټې غبرګ کړ:

– سباګل ته؟

– هاو. دونیا ډېره ورانه ده. مخ او شا یې نشې پېجندلی. بیا نو سباګل هېوادیار ته ټلېفون کړی و.

– ډک یې که‌ه‌ه! هېوادیار ته؟

– هاو، اغه په وزارت کې لوی سړی دی کنه. د کانونو سروې او تشخیص ورته وایې که څه بلا ده، الته عمومي ریس دی. اغه چې د تورمالین ټوټه لیدلې وه ویلې په دا ځمکه کې لوی کان دی. ستا په پټې کې بنا؟

– بنا؟

– پوهېږې؟ د شنو تورمالینو یو قیراط غمی د درې سوه نه نیولې تر اوو سوو ډالرو خرڅېږي. پوهېږې یو قیراط څونه دی؟ دووونه پټه. پینځه قیراطه یو ګرام کېږي.

– نااااا.

– هاو کنه، نو ریس ویلي ایچاته مه وایه! ادې وابا دې ام مه خبروه! منږه به دا ځمکه واخلو. دېوال به پې تاوکو. قرار به تورمالین باسو. درېواړه به بلا پیسې پیدا کو. یاسیني، زرګر او ریس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډک يې کـهـهـ! او زه نا؟

– نا، ته يې نه خبروليې کنه. د ياسيني نه يې اغه ټوټه ام په يو بلا پيسو اغستې وه. ويلې دا خو خامه تيږه ده. خامه تيږه تورل کېږي. ضايعات لري. که تورل شوی غمی دونه وزن ولري يو پنډ پيسې کېږي. زوی خو مې مانه خبره نه پټېځ. ويلې ابا دقه دقه سې چل دی. ما باور ونکه. ما ويلې الک سړی دی. دا پيسې يې چانه باسلې نه وي. ښکارځي ته ورسره لاړمه. پټی مو لټ په لټ که. ګورو چې د مي د دانې قدر د تورمالينو دوه ټوټې پرتې دي. ما ويلې بس رښتيا ده.

د لالټي ښځې کړ:

– تا بيا ام منړ ته نه ويلې.

– نا، ويلې مې. بيا چې مې چورت ووهه، ما ويلې لال مامد خو دقه سې سړی دی. ټول خلق به خبر کي. بس ما ويلې نه وايو.

– سم ولې نه وايې چې په تاسې مې پېرزو نه وه. ځان ته مې اغستله ځان ته.

– ښه ځا، ته قيصه واوره! نو منړ د زرګر او ريس ټيلېفونو ته جواب نه ورکوه. منړ ويلې پرېده چې بيا ټيلېفون ونکي. خپله به لړ لړ تورمالين باسو. خرڅوو به يې. خو هېوادیار اين د کابل نه يو بلا وسله والو سره زمنړ کره راغی. اغه خبر نه و چې زه خبر يمه. ياسيني يې ځانته که. ورته يې ويلې چې ته په خپل سر د کيندلو حق نلرې. جواز درسره نشته. که يې وغواړې څوک يې درکيځ ام نا. بيا ماشينانو ته ضرورت دی. اغه م تا سره نشته. خو شې به ام په ځان کار خراب کې، ام په منړ. بيا ياسيني ورسره منلې وه. ريس ويلې تاسې لال مامد ته ښه غټ پټی ورکيځ، دا شاړه تې واخليځ! تاوان زه درکومه. امقه و چې منړ تا ته وويلې. تا ونه منله.

– ښه ښه ښاااا! هېوادیار ځکه د پټي ليدو ته راغلی و؟

– هاو، بيا اغه ياسيني ته پيسې په سود ورکړې. چې پټی پې واخله! تا په پيسو امرانکه. منړ ويلې ورک يې که! ددې کار نه به تېر شو. خپله خور به پټه خبره کمه چې دقه سې چل دی. بيا به ګورو چې چيشی کېږي؟ ريس ته مو وويلې پيسې بېرته درکوو. اغه ويلې دوه برابره به راکويځ. ياسيني ويلې ولې؟ دا د سود خط خو ددې دپاره و چې څوک ونه وايي چې پيسې دې د کمه کړې. ويلې نا، دا سم خط دی. دسې خبيث سړی دی دا ريس. منړ حيران شوو چې دونه پيسې د کومه کو؟ زور خو مو ورسره برابر نه و. ياسيني ويلې ښا نو څه وکمه؟ ريس ويلې لال مامد مړ که! لور يې واده که! پټی ستا کېږي. منړ خو په بلا ککړ وو. ککړې سم کار نه کوه. دا راته ښه ښکاره شوه. ما ويلې ځا، اسې مې ام خور ورسره پاذا به ده. څو شپې درپسې راغلو. منړ ويلې کور ته به در واوړو. خو د کلي سپيو به راپسې غپل. بېرته به وګرځېدلو. دا شپه ته خپله ووتلې. منړ درپسې شولو. اخېر په ماڼو کې په لاس راغلې.

– هاو نو. چې چغل دې د کوره وي، خانه به دې خپوره وي.

– بس چې خدای سړی قمقل کي نو څه به کی؟ چې ته پسته جوندی شوې، منړ بيا حيران وو چې چيشی وکو؟ ريس ويلې لور يې وتښتويځ! په زوره تې ځمکه واخليځ! منړ مجبور وو.

– ډک يې کـهـهـ! چيشی مجبور ويځ؟ ما ته به مو ويلې وو. بيا به مو کتلي وو چې ما چيشی کول؟

– تا خو بېخي چيشی کوی نشو. نو منړ جلۍ وتښتوله. اوس چې يې اغيځ بيولي دي وېرېږمه …

د هاشم ستونی ډک شو:

– دوه زامن مې الته مړه شول. چې دا راته مړ نکي.

د هغه اوښکې وځلېدلې:

– په قران قسم چې ما ته پروانه او مروه د لور نه کمې نه وې. څه وکو نو؟ اغه په سهوه کې سخته ولګېدله. دا دسې شوه. ځينې کارونه د سړي په واک کې نه وي. اوس دقه سې جنجال دی. ما ويلې په بچيانو پسې به لاړ شو. څو پورې به ورته ګورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاها، ای! ته خبیث ما تېرباسې؟ غوارې چېرته مې مړ کې؟ ماته دا ډرامې ټولې مالومې دي ښا؟ خپله ډرامې جوړومه. زه دونه ساده نه يمه چې ته خيال کې. وځه د کوره مې، که نه دلته دې وجنمه! وځه!

هاشم زاری کولې چې په ما باور وکړئ. خو ريې په منځ کې پاتې وه، نه پوهېدله چې څه وواييې. لالټې هاشم له کوره وباسه. اوس ورته د سباګل د دوستۍ هدف هم معلوم شو. سمدلاسه يې ټليفون وکړ. ويې ويل:

– ښا نو، تا د سپي زوی ماته دا چرس د چل دپاره راوړل؟آ؟

– وروره ګله څه خبره ده؟ څنګه داسې په غوصه يې؟

– ډک يې که ـه ـه! ټوله دونيا ډرامه بازه ده. ای کندو! زه د تورمالينو د کان نه خبر يمه. ښا ولې؟

– څه څه؟ د کان نه خبر يې؟ چا درته وويلې؟

– هاشمټي. اوس تاسې زما د وجلو بل چل جوړ کړی آ؟

د سباګل غومبرې او ګردې سرې تکې سرې شوې:

– نا، په په په خدای که داسې وي. ما تاته ونه ويلې چې ياسين ته پټه پټه پټې مه ورکوه؟آ؟ د ياده دې ووتل؟ ما غوښتل ياسين د منځه وباسمه چې زه او ته او ريس معامله وکو. ريس نه منله.

– تا خو ماته ونه ويلې. پټې خو دې ځان ته اغسته.

– هاو، ما ويلې پټه پټه پټې به واخلمه، ريس به مجبور شي چې ياسين وباسي. ګوره دا ډېره خطرناکه مافيا ده. هرکار کولی شي.

– دروغ. تا حرامي غوښتل ياسينی هم وباسې ما هم. زه دې په چل پوپېږمه ښا؟

– نا، په په په قسم که...

– چې سل قسمه وخورې نه يې منمه. تاسې د سپي زامن ټول دروغ وايئ. هی ستاسې په ...

د لالټې اروا نيمه ووتله. دی په قهر شو:

– او پرېده! چې کنځا ونکمه نو چيشی وکمه؟

ټليفون يې بند کړ. ژوره سا يې اخېستله. تېز ووت. ښکارځي ته لاړ. ايله اوس يې په خلاصو سترګو خپل پټې وليد. په سورنګ الوتې تيږې هرچېرته پرتې وې. يو ځای کې لويه کنده وه. په ټول پټي کې وګرځېد. يوه يوه تيږه يې واړوله. بالاخره د نوک د سر په اندازه شين بڅرکی يې وموند. بېرته کورته راغی. په کټ کې کېناست. ستونی يې وچ وچ کېده. سرېې وګرځېد. ښځه يې څنګ ته کېناستله. ده ورو کتل. يو دم يې زړه نری شو. ويې ژړل. د ښځې وړې سترګې غټې شوې:

– ولې سړيه، بيا ولې؟

– اسې. ما ويلې خبره ډېره ورانه ده.

– څنګه؟

– زمنږ مرو د مافيا سره ده.

– مافيا؟ دا څنګه سې ښځه ده؟

– ښځه نده. لويه ډله ده. ډېر بې رحمه ظالمان دي. دغه ګوره! دا يې وړه ذره ده. ددغې تيږې دپاره منږ په بلا او ښتي يو.

– وی خدايه! نو چيشی وکو؟

– نه پوپېږمه. سر مې درد کئ. په چرسو پسې مې زړه چوي.

– ميراث يې کې! زمنږ خو يو غم ندی کنه.

– ښځې ورک يې که! ته غلې شه! خوله مې خرابه ده. کانګې مې راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مروه به څنګه شي؟
– ویمه چې دا هاشمتې مې دلته وجلي و، زړه به مې یخ شوی نه و.
لالټې په کټ کې غونج پرېوت. داسې تاوېده لکه په خېټې کې چې یې ماران وي. ښځې په ډکو سترګو کتل. په پای کې یې وویل:
– اوس په تا چیشی ونشي. څه چرس وسکه! څنګه وکو؟ چیشی چې مو قسمت کې دي.
– نه یې سکمه.
د ښځې ورې سترګې ټېغې شوې:
– چرس نه سکې؟
– ویمه نا کنه. پو پېږې؟ ما هرکله سکلی شول. تاسره مې وعده نه ماتوله. کله چې به نشې ډېر زور وکه اغه بېله خبره وه. بیا ورته ټینګېدی نشومه. خو دې نه پس چې ورپسې مړ ام شمه نه یې سکمه.
– اوس چیشی شوي؟
– د پرو او مرو دپاره. ما د اغئ په جوند کې یو ارمان پوره نه که. دا ارمان خو یې پوره کومه. که خپله نشته. اروا خو به یې ګوري.
هغه یو دم په زوره زوره وژړل. د ښځې یې هم سلګۍ شوې. لالټې وویل:
– تاسې ټول په ما ګران وئ. خو زه غضب د چرسو په لاس کې ومه. د زړه کار مې کولی نشو.
– زه پو پېږمه سړیه. ما ډېر زورونه ووهل چې د چرسو نه دې وباسمه، نه کېدله.
– کشکې دې دا خبرې راته مخکې کړې وې. ما ویلې څه ښځه په ما شرمېږې، نه یې خو ښېږمه، د ناچارۍ نه راسره اوسېږې.
– وی، خدایه! دا دې لا بله.
– هاو کنه. که زه خبر ومه ځان مې بدلوه. چرس مې خوشې کول.
– نه دې شول.
– ستا په کومک مې کول. که تا د ورځې یوه د مینې خبره کړې وه، ماته یې سبا پورې قوت راکوه.
– دا چیشی وایې؟ تیخور خو نه وې چې ما به مینه درکوله.
– غم دا دی کنه. منږ چې ماشوم په خبره پوه شو نور ناز نه ورکوو. چې بې لارې نشي. نا کنه. ام مینه ورکه، ام یې په مینه په خبره پوه که! زما پرو او مرو ته ګوره! خلق حیران وو چې د چرسي په کاله کې دونه ښې جینکۍ د کمه شوې؟ که زما ابا او ادې امدسې کړې وو زه به بل سړی ومه. ابا مې وهلمه. چې په لاره سم شمه. ادې مې خوشې کړی ومه چې یو زوی مې دی. ښه شی یې جوړ که. دې کې چا د کور په دروازه زور ووهه. چې خلاصه نه شوه نو ویې ټکوله. لالټې او ښکې د لاس په څټ پاکې کړې. په درندو قدمونو روان شو. هلته ګلټې و. دی یې له لاسه کش کړ. چرس یې پزې ته ور ونیول. په کړس کړس یې وخندل. وپسېد:
– پیدا مې کړل بادار، پیدا مې کړل.
د چرسو بوی د لالټې رګ رګ ته ورسېد. لکه ورې ځناور چې غوښه ووینې، د بدن ټول غړي یې ورتاو شول. شونډې یې د سګریټې په ګرد والې پسې ورېږدېدلې. ستونی یې د لوګي په تریخوالې پسې وتخنېد. سږو یې په لوګي د ډکېدو حسرت وخوړ. نشه بیا پر تخت کېناستله. ښځه او وعده پاتې شوه. د ګلټې ناځواني له یاده ووتله. دواړه پر سرک روان وو. لالټې په خندا وپوښتل:
– ای یارو! لور دې جبار ماما ته ورکړه؟
– نا، چې لس لکه رانکي کله یې منمه؟ زه اوس غټه وظیپه لرمه بادارې. ویلې معاش کې پیسې غواړې که چرس؟ ما ویلې چرس.
– هاهاهاها! دا چیشی وایې؟ دا څنګه وظیفه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلتې سر ټيټ کړ. ويې خندل:

– هه‌ء هه‌ء چاته ونه بنګېږې! خبريال يمه باداره. هه‌ء هه‌ء هه‌ء د کلي قيصې راډيو ته ورکومه. هه‌ء هه‌ء ګوره زما او ستا خو وروري ده. خبرې به رانه پټې ښا؟ اى ښه پرېمانه چرس راکئ. اغه سندره څنګه وه؟ د خداى مېرباني ده. پرېماني ده...

– ډک يې که‌ـه‌ـه! د خداى مېرباني ده. پرېماني ده. مزې کوه خاني ده. هی مزې کوه خاني ده.

دواړو په ګډه زمزمه کوله. د لالټي نشې ته بيړه وه. ځان يې ميږي ميږي کېده. هرې حجرې يې چرس چرس نارې وهلې. شاته ورپسې ښځې له خلاصې دروازې کتل. ده مخ واړوه. هغې سر ښکته واچوه. تور ټيکرى يې په ګرد مخ راکېوت. لکه سپوږمۍ چې تندر ونيسي. ده بيا قدمونه تېز کړل. مګر د ښځې د سر ښکته کولو تصوير يې په سترګو کې ونښت. سر يې وڅنډه چې هېر يې کړي. ونه شوه. يودم يې ګلتې ته زارۍ پيل کړې:

– ننـا، خوشې که! نه کومه، نشه نه کومه.

– هاهاهاباداره کومه دی؟ ما نيولی نه يې. تا نيولی يمه.

لالټي خوله غوږ ته ورنژدې کړه!

– اى يارو! تېز ځه چې ښځې نه پنا شمه کنه! ننا خوشې که! نه سکمه ...

– ښه ښا. وېرېږې؟ غم مکوه باداره! لرررررې دې بيايمه. چې اغه شيشکه دې بېخي ونه وينې.

– خبرې مه کوه! لاره وهه! ننا، پرې مې ده! ما د لورګانو سره وعده کړې ده. نشه نه کومه...

لالټي په جيګ غږ زارۍ کولې چې ښځه يې واوري. مګر تېز مخکې روان و. ګلتې ورته خندل. د لالټي په اوږه يې لاس واچوه:

– چرس وهه باداره! مزې کوه! لور څه کی؟ اغه به د کوم برېتور په غېږ کې خپلې مزې کئ.

د لالټي په مغزو کې کړنګ شو «ګلتې د سپي زوی په مرو پسې سپکه وويله، آ؟» يودم ودرېد. غاښونه يې وچيچل. د سپېږې وار يې وکړ. هغه ونه لګېد. ورمنډه يې کړه. ټېل يې وهه. هغه وخندل. په موټي کې يې چرس ونښودل:

– هه‌ء هه‌ء اى دا ګوره! تک تور، تخته تخته. اخ څنګه ښه بوی کئ. هت، چرسيان سيګرېټيان شازلميان غيرتيان...

د لالټي بدن په چرسو پسې ويلې يلې شو. مګر سترګو ته يې د ګلتې سپکه خبره، مروه او ښځه هم ولاړه وه. هغوئ يوې خواته کشوه او چرسو بلې خواته. دی په منځ کې پاتې و. سا يې سوزېدله. لکه په غره چې ختلی وي. ټټر يې له تنګېدو په درد شو. کانګې يې راغلې. يودم يې په غوږو کې ګوتې کېښودلې. مخ په کور يې منډه واخېستله. ګلتې ورپسې نارې وهلې. ده نه اورېدلې. په دروازه ننوت. لکه د کلونو مسافر جانان، ښځې کلک په غېږ کې ونيو. دده زړه تنګون ورو ورو کم شو. ګلتې له سرک څخه کتل. چيغه يې کړه «بې شرمه ښځونک».

∞∞∞∞∞

ماسخوتن لالټي په کټ کې پروت و. د لوڼو ماشومتوب ورياد شو. يوه شپه هغوئ پوښتنه وکړه چې ستوري د څه لپاره دي؟ ده ويل ستوري د ماشومانو انډيوالان دي. رڼا کوي چې تاسې د شپې ونه وېرېږئ. چې په آرامه ويده شئ. نجونې خوشحاله شوې. په خپلو منځو کې يې د ستورو وېشل شروع کړل. بيا يې پلار ته ويل ستا خو قد جيګ دی. موږ ته زموږ ستوري ونيسه! دی حيران شو چې اوس څه وکړي؟ دې کې تصادفن اوربلکی په هوا کې تېرېده. کله يې رڼا پيدا کېدله، کله ورک کېدله. لالټي لاس واچوه. ويې نيو. لوڼو يې حملې وکړې. هرې يوې ويل زما ستوری دی. ده ورغوی خلاص کړ. وړه حشره پکې وه. رڼا يې نه کوله. نجونې هکې حيرانې شوې. ده ويل هره رڼا چې قيده شي مړه کېږي. که ستاسې ستوري ونيسم په آسمان کې به هېڅ رڼا نه وي. دنيا به تپه تياره شي. لاره به نه وينو. خو ښه مو! که وايئ چې ويې نيسم؟ لورګانو يې په يو غږ وويل «نا، نا» لالټي اوربلکی د ګوتې په سر ټېل وهه. هغه والوت. بيا يې پل او پول پيل کړ. نجونو له خوشحالۍ ټوپونه ووهل. اوس هوا هماغسې يخه لګېدله. آسمان له ستورو ډک و. خو لورګانې نه وې. دده سترګې نمجنې شوې. ښځې پخې بېنډۍ راوړې. ده وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه یې خورمه. زړه مې دسې ډک دی ډک. ویمه چې پخواني بېرته واړومه.
– ولې ده. ټوله ورځ دې چیشی ندي خوړلي. د زړه په زور یې وخوره!
– نه یې شمه.
هغې په خپل لاس ده ته مړی ونیوله. دا په ژوند کې اول ځل و. سره له ټولې بې اشتهایی یې هغه خفه کولی نه شوه. مړی یې وخوړله. ښځې خیال وکړ چې زما له لاسه خوند ورکوي. بله یې ورکړه. پسې بله، پسې بله. کله چې هغې دسترخان کوټې ته یووړ. دی په منډه له کوره ووت. په پټې کې یې کانګې وکړې. خوله یې په ویالې کې ومینځله. بېرته راغی. غلی په کټ کې پرېوت. مگر زړه یې نا ارامه و. لکه یو شی چې ترې ورک وي. ستوني یې خاربښت کوه. خوله یې بېرته وچه شوه. نه پوهېده چې د چرسو له منګولو به کله هم خلاص شي که نه؟ اندېښنه یې وه چې له لورګانو سره غیابي وعده به پوره نه کړي. ښځه یې ښنګ ته کېناستله. دواړه غلي وو. اخېر د هغې پېرې شونډې وخوځېدلې:
– ماته څنګ کې ځای راکی؟
دی لکه موږی ټک وهل شو. نظر یې د ښځې په مخ کې ونښت. د مروې تر زېږېدو وروسته بیا یو ځای ویده شوي نه وو. ځکه یې نور اولادونه هم پیدا نه شول. خیال یې کوه چې په همدغه آرمان کې به مړ شي. مگر اوس لکه له آسمانه چې خوښي رانازله شوې وي. ځان یې ښنګ ته کړ. هغه سملاستله. مخ یې دده سینې ته تکیه کړ. ژوره سا یې اخېستله. لکه د ټول عمر ستړیا چې یې اوس احساس کړې وي. لالټې یې په چوټې شوي سر نرم نرم لاس ووهه. پر سور غومبري یې ښکل کړه. ورو ورو د هغې سا اخېستل برابر شول. خوب یوړه. خو په لالټې یې پوست بدن لکه ټکور لګېده. ښځینه خوشبویۍ یې دده حواس پارول. د هغې د مخ په سیل نه مړېده. ښځې شټ وهل. وبنګېدله «مروه، وی مر..» په خوب کې یې سلګۍ ووهلې. لالټې بیا ښکل کړه. ښځه آرامه شوه. دده فکر هم مروې ته لاړ «اته کلنه وه. دده په وېښتانو کې یې لکه غټه ښځه لاس وهه. ویې ویل:
– ابا ابا! پو پېړې زه به ډېپېپېره ډېره کله خوشاله شمه؟
– چې په یوه ورځ شل جوړې کالي وکې.
– ناء. چې ته چرس پرېږدې.
ده ټپل وهله. مروه له کټه ولوېدله. بېرته پاڅېدله. غاړی یې واچوله. ویې ژړل. دی په خپل کار پښېمانه شو. په غېږ کې یې کلکه کړه» اوس د لالټې سترګې ډکې شوې. لاسونه یې په دعا لپه کړل «ای خدایه! زه به د مرو هره خبره ومنمه. یو واریې راته صیې سلامته راوله. پوپېړمه. د حاجي چمن زوی دادو یې خوښېږي. ما چې یې مرکه وشړله پوه شومه چې خفه شوه. اغه وخت قار راغی. اوس ویمه ښه دی چې خوښېږي یې. د هرچا یو څوک خوښېږي. نېکبخته اغه دی چې د امقه سره واده وکي. زه مې لور نېکبخته کومه. هاو، دادو ته یې ورکومه. خیر دی چې ابا یې د سپي زوی دی. زما پټې یې نیولی دی. د لور نه مې لس پټیه جار!» سترګې یې پاکې کړې. له ښځې څخه یې ورو ځان لېرې کړ چې ویښه نه شي. بل کټ ته لاړ. جېب ته یې لاس کړ. درب شو په کټ کې ولوېد. اروا یې هواته جیګه شوه. ده کاږه وکتل. مخ یې ترې واړوه. اروا برګه شوه:
– یو خو ته په ښه او بد پوه نه شوې. اول ځل مې زړه لږه دمه وکړه. کړپ بل کټ ته واوښتلې. چې هلته وې څه تندر به راپرېوتی و؟ ای دا جېب کې دې څه دي چې لاس وهې او لاس وهې؟
– تا پورې څه؟ زه په تا غرض نه لرمه. ته په ما غرض مه لره!
– اخله مه! ته وایه نو! زه دې پرېږدم؟ د چرسو د څکولو خیال هم ونکې!
– ډېر د سپي زوی یې. د جېب نه مې موبایل باسه. د مرو تصویرونه مې کتل. ودې نه لیدل؟ د چرسو نه ونه تښتېدلمه؟
– په تا باور نشته. توبه ډېرت شی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه اوس پوه شومه. ته په ما خپل سات تېرى. زما د ځورولو نه خوند اخلې.
– وه ته څومره کم عقل يې. زه ستا د وجود برخه يم. ستا ځورېدل زما ځورېدل دي. باور وکه!
– ډک يې که ـه ـه! تا غوندې مکار سپينسترګى ما ايچېرته ليدلى ندى.
– مه يې منه!
– ځه ورک يې که! پرې مې ده! لرې شه!
– ته نو څه کار لرې چې ما شړې؟ خو چورت وهې او ژاړې. چې څه چورت وهى؟
– لور مې يادېږي.
– هغه خو پوهېږم. وايم څه غواړې وکې؟
– پسې ورځمه. هرچيشى چې وشول.
– هاهاهاها دا ته وايې؟ ته ډارن؟
– ډېر خبيث يې. ښه وينې چې ډارن نه يمه، بيا ام پېغور راکى.
– آاااا! بالکل بالکل.
– اى! ته دسپي زوى تر اوسه پوه نشوې؟ زه د وهلو نه نه وېرېږمه. چې څوک وار وکي متيازې مې ځي. دقه شرم دى.
– هاهاهاها. ته هم شرم پېژنې؟
– داځ! ښه ځه نو! پرې مې ده کنه!
– نه، که رښتيا په لور پسې ځې نو داسې مه ځه! مړ به دې کي.
– ستا څه غم دى؟ ته خو نه مرې.
– ستا لپاره وايم. ته داسې وکه! هاشم درسره بوځه! بيا يو کار کېږي.
– نا، په اغه باور نشته.
– ژړل خو يې د زړه.
– نا، ټوله دونيا ډرامه بازه ده.
– هوښيار انسان د ډرامې او حقيقت فرق کولى شي. ته ملامت نه يې. ستا ماغزه چرسو وهلي.
– داځ! ودې ليدل؟ ما خو وويلې ته زما دښمن يې. مانه درته هاشمېې ښه ښکاري.
– اخله ـه ـه!! ته لور پسې څومره خفه يې؟ همداسې هغه زوى پسې خفه دى.
– خداى دې ورپسې مړ کي! رنګ يې ورک که! يوازې ځمه.
– ستا نو څه په وس دي؟ د خپلې ښځې زور نلرې. ځې د مافياسره جنګېږې.
– په دا خبره خو دې پچې وکړېولې. ته څه خبر يې؟ ښځې ته ناز ورکول کمزوري نده، نارينتوب دى.
– هاهاها ته په سترګو مه راننوځه! زه دې وينم.
– نا، اسې خو په نشه کې سړى د ماشوم زور ام نه لري.
– ښه، نو ودې منله؟
– ما نشه پرېښودله. اوس بېرته نارينه يمه.
– بالکل. تا وويلې ما ومنله. اوس به وواېې سپورټ کوم. پهلوان د زمانې جوړېږم.
– آاااا! شابسې شابسې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه شی؟ د باټو او دباپو موضوع پیدا شوه؟
– دباپې ستا کار دی. چېرته مې لوستي وو چې سړی سپوټ وکي مریضېږي نا، د نشې پې زور نه رسېږي، او خوب ښه کئ.
– اخله ـه ـه!
– نا، په خدای چې سپوټ کومه.
– ته؟ هاهاها.
– ته د سپي زوی پېغور پرېده! امدا اوس راننوځه! بیا ګوره!
– ډېر رذیل یې. چې مجبور یې هسې زاری کی. اوس ګوره! ځان باسې. زه دې نه خوښېږم. خفه دې کړم.
اروا شا واړوله. لالټهي غږ کړ:
– ډک یې که ـه ـه! ته خو داسې نازونه کی لکه شپاړس کلنه پېغله.
– خبره مه اړوه! خوښېږم دې که نه؟
– ناء.
– اح، ودې لیدل؟ زما هم بد ایسې. څه ورک شه!
اروا ور ننوتله. لالټهی کېناست. ژوره سا یې اخېستله. چې لږ آرام شو، پاڅېد. په حویلۍ کې یې منډې ووهلې. سر، اوږې، لاسونه یې شل شل واره وڅرخول. مات رامات شو. شل ځله کېناست پاڅېد. ښه ډېره سینه کشي یې وکړه. په سالاو کې چا د بدن د جوړلو لپاره سپورټ نه کوه. ضرورت نه و. په کمرونو ختل، ځمکه کرل، له غرونو لرګي راوړل، پټیو ته پارو چلول، لو کول، حیواناتو ته واښه راوړل، درمند ته د غنمو ګیډې چلول په خپله سپورټ دی. مګر لالټهي خو دا نه کول. هاغه بېله خبره وه چې کله کله به ښځې مجبور کړ. نور نو ټول کارونه د هغې په غاړه وو. یا یې په خپلوانو کول. اوس لالټهي په توره شپه کې ښه ځان ستړی کړ. د منګي اوبه یې وڅښلې. وچه ډوډۍ یې وخوړله. په بل کټ کې پرېوت. شېبه پس ویده و. سهار یې اندامونو درد کوه. مګر ده ورسره ځان تازه احساسوه. موسکی شو. په خړو جامو یې خړ واسکټ واچوه. په غونډۍ وخوت. کله چې له ماښو تېرېده د وژلو صحنه وریاده شوه. سوړ اسویلی یې وکړ. په تړو او شېلو د غره تر نیمایي پورته شو. سا یې وسوزېدله. خپلې کمزورۍ ته یې سر وښوروه. د سباګل ټلیفون راغی. دی په هواره تړه کېناست. ویې پوښتل:
– چیشی وایې؟
– وروره ګله! سودا مې وه. ما ویلې د تورمالینو د کان خبره چاله ونکې. ځان له غم مه ګوره!
– ډک یې که ـه ـه! د ځان دپاره وایې که زما دپاره؟
– ستا دپاره. زما څه کار دی؟
– زه ویمه ته به چورت وهې چې څنګه خنډونه د مخ نه لرې کې؟ غټ خنډ به زه یمه.
– نا مړه! ته زما د نشې انډیوال یې. خیر دی که اوس خمار نه یې. د چرسیانو غوندې په پوزه کې نه غږېږې.
– هح، ما د نشې د انډیوال غیرت ولیده.
– خبر یمه. ته نو ګلټې ما سره مه برابروه! زما کار د یوې ورځې ندی. امدا اوس مې درله ساتلې.
– په کار مې ندي.
– چرس یادومه.
– ته نو ماته بل چیشی لرې؟
– نا نو، دونه بې اتباري ام ښه نده. څه درله وکمه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کومک.
- څه چې مې په وس وي.
- لور مې چېرته ده؟
- الک او جینۍ دواړه په یو کور کې دي.
- ستا په کور کې؟
- نا، د لغمان د کانونو او پطرولیم مدیر هېوادیار صیب ته په کرایه نیولی دی.
- هېوادیار چېرته دی؟
- همدلته.
- لور مې تې راوباسه؟
- نه کېږي.
- دروغ نو ولې وایې چې کومک کومه.
- وروره ګله! الته یو بلا وسله وال دي. نا ممکنه ده.
- ریس خو دې انډیوال دی کنه.
- د سې انډیوال ندی نو. ته ورپسې راشه! هاشم هم راوله! ستاسې خو اولاد ونه دي. زړه به یې وسوزېږي.
- که منږ ام ونیسي؟
- دونه بد به نکړي.
- دوه تومانچې راته پیدا که!
- څه څه؟ تومانچې؟ دا څه کې؟
- په کار ېږي.
- ګوره د لغمان ټول پولیس او ملي امنیت د ریس په خدمت کې دی.
- ته یې څه کې؟
- وروره ګله! په لانجه اوړمه کنه.
- مه وېرېږه! زه او ته خبر یو. بل څوک نه خبرومه.
- هاهاهاها، ستا په خوله کې به خبره ټینګه شي. ما ویلې تومانچې په سالاو کې نشته؟
- نا، دلته ټول ټوپک لري. که وي ام ماته یې نه راکئ.
- څه وخت دې په کارې دي؟
- نن.
- ته لړ ودرېږه! زه پو ښتنه وکمه چې کېږي که نا؟

لالټې منتظر شو. پینځه دقیقې پس زنګ راغی. سباګل تومانچې پیدا کړې وې. اوس دده سینه له هوا ډکېدله او تشېدله. له غره څخه زیاتره کلي ښکارېدل. په ټولو یې نظر واچوه. لکه وروستی ځل چې یې ګوري. هغه پوهېده چې وسله ژوند سرچپه کوي. که دې څوک وواژه یا بندي کېږي، یا له وطنه فرارېږي. او که یې ووژلې نو بیا معلومه نه وي چې په مړي دې څه کانې کوي؟ واسکټ او کمیس یې وباسه. په سپینه انګیا کې څوځله په غره کوز او برلاړ. دوه برابر غونډاري یې په دواړو لاسونو ټیټهول او جیګول. وروسته په تړه سمه تخته وغځېد. څټ یې په ورغوو کې ونیو. څوځله کېناست، پرېوت. بدن یې خولې خولې شو. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکانه يې يو ځلېزه شامپو او صابون واخيست. سيند ته کښوت. په ډنډ کې يې ولامبل. په پاتې صابون يې جامې و مينځلې.
همداسې لمدې يې په تن کړې. څو کور ته رسېده وچې شوې وې. ښځې يې په شک وکتل. ويې پوښتل:
– چېرته وې؟
– لکه لېونی په غرونو ګرځېدلمه. سبانارې شته؟
– اوس يې راوړمه.
هغې په ابشېدلو شيدو کې ډوډۍ وره کړې وه. دسترخوان يې سيوري ته په پلاستيکي فرش وغوړه. بيا يې وپوښتل:
– په غره کې دې چيشی کول؟
– سپوږ.
– چيشی؟
– سپوږ سپوږ. تنسازي.
ښځه چورتي شوه. لالټي غلی و. هغې ته يې دم په دم کتل. لکه په ليدو چې يې نه مړېږي. تر ډوډۍ وروسته پاڅېد. ژور اسوېلی
يې وکړ:
– ما ويلې چې ته خبره اوسې. زما مالومه نده چې جوندی راځمه که نا.
هغې يو دم په خوله لاس کېښود:
– وی‌ی‌ی! چېرته ځې؟
– په مرو پسې.
– چې دسې ده مه ځا!
– مرو نه غواړې؟
ښځه په ژړا شوه:
– وه خدايه! ولې نا؟ خو ستا زور کله برابر دی؟ ځان به بايلې بس. مه ځا!
– ګوره جلۍ! کله کله دسې شی وي چې په پيسو ورکولو ارزي. په ځينو شيانو بيا سړی بې ايزتي مني. او کله بيا دسې شی وي
چې جوند به پې ورکی. چې مرو نه وي نو زما او ستا جوند چيشی شو؟
– زه ام درسره ځمه.
– ته به چيشی وکې؟
– يو خو به پکې بلې دونيا ته ولېږمه. زړه خو به يخ کمه. که بيا مړه شمه مړه به يمه.
لالټي موسکی شو:
– نا، ته به راته بل پېټی شې. خير دی، که په ما چيشی وشول بل مېړه به وکې! نور بچې به دې وشي. الکان به وي.
هغه تېزه پاڅېدله. کلکه سپېړه يې ورکړه:
– د سپي زو! ته اېڅکله سړی نه شوې.
لالټي په غېږ کې ونيوله. کوټې ته يې کشه کړه. شېبه پس له تشنابه لوند خېشت راووت. ښځه په کټ کې ناسته وه. سر يې ټيټ و.
ده وويل:
– دعا راته کوه!
هغې ستر ګې جګې نه کړې. سلګۍ يې ووهلې. ده په سر ښکل کړه. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ابېچا د جوند اوبه ندي سکلي. زه نېکبخته يمه چې تا غوندې مرګرې لرمه. تا زما ټول بار په اوږو اغستی دی.
د لالټېي نور ستونی تنګ شو. نه يې غوښتل وژاړي. خو په ذهن يې فشار و. لکه چا چې وربانديې له وسې پورته بار ايښی وي.
هغه نوې د ښځې مينه وليدله. ايله يې ځان او جهان وپېژندل. نوی د ژوند په خوند پوه شو. مګر بېرته يې خدای پاماني کوله. هغه
روان شو. ښځې ورپسې منډه کړه. له لاسه يې ونيو. په ډک ستوني وبنګېدله:
– ما ښنلی يې. ته ام بخچش کوه!
– ډک يې کهـه! ته لېونی کېږه ما! زما مالومه نده. کېدی شي جوندی ری شمه.
– پوېږمه! زه به تر اغو درته ناسته يمه.
– ګوره ګوره د سپي لورې! که تا په ځان چيشی وکړل ښنلې مې نه يې. پوه شوې؟
– ظلم مکوه!
– بس ما درته وويلې.
د ښځې لاس يې کېکاږه روان شو. ټوله لار يې شاته کتل. لکه وروستی ديدن چې يې آرمان وي. منځ کلي ته ورسېد. د هاشم
دروازه يې وټکوله. هغه وويل:
– ولې دننه نه راځې؟ تانه خو څوک ستر ندي.
– ستا په کور کې دا...
اروا ورڅخه هوا ته کشه شوه. بېرته ننوتله. د لالټېي زړه لاړ او راغی. ژړ يې وويل:
– کنځا نه کومه.
هاشم فکر وکړ چې ماته وايي. سر يې وخوځوه:
– خير ويسې! نو چيشی دې ويلې؟
– ما ويلې راځه چې اغه د سپي زوی او مرو پسې لاړ شو!
هاشم په شنو سترګو ښغ وکتل. سوړ اسويلی يې وکړ:
– ډېر کچه سړی يې. امدا اوس دې ويلې کنځا نه کومه.
– دا مې ستا د زوی صيفت وکه. چې راغی بيا به يې په سر کېنومه.
هاشم سر وځنډه. کور ته له ننوتو سره يې وويل:
– زه اوس راځمه.
شېبه پس يې موټر راوباسه. ښځې يې له دروازې سلام واچوه. لالټېي تش سر وخوځوه. په موټر کې کېناست. په لاره کې دواړه
غلي وو. موټر د ترنګ له پله واوښت. بالاخره هاشم دا چوپتيا ختمه کړه:
– منمه. منږ په تا ملامت يو.
لالټېي ورته کاږه وکتل:
– منې که نه منې، منې به يې.
– لږ خو ته ام ملامت يې.
– ډک يې کهـه!
– هاو کنه. ته ام سم سړی نه يې.
– ماته ستا د تندي په ښيښه کې خوشايي ښکاري يارو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چیشی؟

– بیا پسته پوهېږې. ښا، دا یې زه سم سړی نا. تا وان یې تا ته دی؟ نا. بل چاته دی؟ نا. که تاوان دی ځان ته مې دی. تا غوندې خلق خو لکه لېونې سپې، د ځانه بغیر هرڅوک داړي.

موټر له خوره تېرېده. هاشم له اسویلي سره شترینګ تاو کړ. ویې ویل:

– کوه کنځا! کوه! زه یې لایق یمه.

– ته د بل شي لایق یې. خو څه وکمه، که مې نه وای د کولمو، رنګ دې نه و د کتو.

– وایه وایه! خو یوه خبره واوره! هر شی چې و تېر شو. اوس یاسینې او مروه ګۍ سلامت غواړمه. که مې سر ځي ام پې لپ نه یمه.

لالټي یې ډکو شنو سترګو ته وکتل. نور یې څه ونه ویل. په ښار کې جم او جوش و. موټر سست شو. خلک هرچېرته په سرک تېرېدل راتېرېدل. دوی هارنونه کول. خو چا یې پروا نه ساتله. یو کس لا په دوی برګ شو. بالاخره موټر د زرګریو څنګ ته ودرېد.

سباګل کله د دکان یو کونج، کله بل کونج ته قدم اخېست. لالټي یې ولید. ژر ژر یې لاس وښوروه چې دننه راځه! ویې ویل:

– وروره ګله! ناوخته دې نه کو؟

– ډک یې که ـه ـه! ما خو ویلي نه وو چې څو بجې راځمه.

– هاو هاو. چرته دی؟ اوښی دې چرته...

په راروان هاشم یې سترګې ولګېدې. د هوسایۍ سا یې واخېستله. لالټي ته د هغه وارخطایي غیر معمولي وبرېښېدله:

– ای چیشی شوي دي یارو؟

– نه نا، نه نا، ایڅ ام ندي شوي. ایڅ ام ندي شوي. وسله مې تیاره کړې ده.

دې کې هاشم هم ننوت. روغبړ یې وکړ. سباګل کڅوړه له جعبې راوباسله. تومانچې په دسمال کې تاو وې. شاخوا یې وکتل چې دکانداران یې ونه ویني. په ټيټ غږ یې وویل:

– سړي ته مې ویلې چاته یې ښایمه. که یې واغستلې پیسې راوړمه. که نه، تومانچې. په پنځوس زره مې خبره کړې.

لالټي په کڅوړې کې دننه دسمال ته لاس کړ:

– ما سره خو اوس نشته. بل وخت به یې ورکمه.

– ورور دې درله ولاړ دی. د پیسو غمه مه کوه!

سباګل ژر د لالټي له لاسه دسمال واخېست. بېرته یې په کڅوړه ننوېست:

– دا څه کی؟ شاوخوا خلک دي.

– خلقو ته یې نه ښیمه. ګورمه چې کار کئ که نا؟

– لېونی یې؟ ډز کی؟

– نا.

– نو څنګه یې ګورې؟ غم مکوه! ما خپله شاجورونه ډک کړي. ته تش ماشه کشه که! ای زه پوه نشومه. په دغو څه کی؟

– په ریس یې نیسمه. وایمه چې بچیان مې خوشې نکې وجنمه دې.

– ته وایې داچل به وچلېږي؟

– منږ خپل کوشش کوو یارو.

– وروره ګله! غټ زړه مو کړی. ځئ چې ځو! زه به ګاډی وباسمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم سر وخندېده:
– نا، زمنږ متېر شته. ما ويلي هېوادیار خو يو بلا وسله وال لري. تومانچې به رانه وانخلي؟
– ننا، غم مکوه! ماسره چې ځئ جېبونه مو نه ګوري. خو يو کار به کوئ! البته به نه وايئ چې وسلې ما درکړي. زه به لا په تاسې په قار شمه چې ما خو د دې دپاره راوستي نه وئ چې وسله په ريس صيب ونيسئ. تاسې به وايئ چې ته مو وغولولې.
– ډک يې که ـه ـه! څه پرتوګ مه لمدوه! نه وايو.
دوئ د ريس د رې منزله سپين کور ته ورسېدل. په جيګرې دروازه کې وسله وال ولاړ وو. هاشم وپسېد:
– امد قه الکان زمنږ کره راغلي وو.
لالټي بيخي وانه ورېدل. دېوالونو ته يې کتل. جيګ جيګ وو. پر سر يې حلقوي اغزن سيم ښکارېده. دده سودا شوه چې له دغه ځايه به وځي څنګه؟ سباګل خپل چاغ لاس وسله والو ته جيګ کړ. دروازه يې ټېل وهله. مخ يې شاته واړوه:
– وروره ګله! څه له ولاړ يئ؟ راځئ کنه!
دوئ په کانکرېټي حويلۍ کې تر تورو لنډکروزرونو تېر شول. د زينې په درېو پلګيو وختل. په اول منزل کې سالون ته ننوتل. کوچونه، الماري، سرې پردې، هرڅه نوي ښکارېدل. ناست نه وو چې وسله وال راغلل. غبرګ قوماندان امر وکړ:
– د ټولو لاسونه وتړه!
سباګل برګ شو:
– ستاسې مازغزه خراب دي. زما لاسونه ولې تړئ؟ وروره ګله! خيريت دی؟
– امداسې امر شوی.
– کوم کمقل امر کړی؟ تاسې ما نه پېژنئ؟ ريس صيب چرته دی؟
– لاسونه شاته که! ريس صيب اوس کېږ ځي.
سباګل ورڅخه لېرې شو:
– لاس مه راوړه!
دې کې لالټي تومانچه د قوماندان سر ته ونيوله:
– د سپي زامنو! په سباګل کار مه لرئ! وسلې کېږدئ!
هاشم هم تومانچه وسله والو ته سيخه کړه. هغوئ هررر وخندل. قواماندان مخامخ ودرېد:
– چرسولاخانه! که امر دې ونه منمه ولې مې؟
– ډک يې که ـه ـه! زه ټوقې نه کومه يارو.
– ښه، نر شه په دا تندي مې ووله!
– ولمه دې.
سباګل لاس وښوروه. غوښتل يې څه ووايي. خو غلی شو. قوماندان بيا په زوره وخندل:
– ښه څه! په ما خو ډز نشې کولی. په اغه ښيښنه ډز وکه!
– په تا يې کومه.
– اول ته په ښيښنه ډز وکه چې کېږي که نه؟
لالټي ته شک پيدا شو. د تومانچې خوله يې ښيښې ته ونيوله. ماشه يې کشه کړه. ټس شو. قوماندان بيا وخندل:
– دا تومانچې موږ درکړي. ډز نکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربوا ړه يې لاس تړلي د ننه کوټې ته بوتلل. پړمخې يې په وچ کانکرېټ وغورځول. سباګل لکه خټکی په خېټه پروت و. لالټې شا وخوا وکتل. نه فرش و، نه الماری، نه کړکی. سباګل ته يې سترګې برګې کړې:
– تا د سپي زوی بيا وغولولمه.
پر هغه خولې راغلې وې. ويې ويل:
– ننځا، ته صبر وکه! د سې نده.
لالټې چيغه کړه:
– د سپي زو! د سې نده څنګه سې ده؟ په لاس دې ورکړو، د سې نده.
د سباګل له سترګو تاوېدلو معلومېدله چې سر يې ګنګس دی. له ستوني يې نری غږ ووت:
– ته غلی! ودرېږه چې مالومه خو شي کنه!
هاشم په آرامه وپوښتل:
– چيشی مالوم شي؟ اغه وايي هېوادیار امدقه سې امر کړی دی.
دا خبرې سباګل لا ناآرامه کړ. په نسبتن جيګ غږ يې وويل:
– دروغ وايي. اغه ولې د سې وکي؟
دې کې هېوادیار په دروازه ننوت. سباګل غږ کړ:
– ريس صيب! دا ګوره! زه يې ام وتړلمه. ورله ووايه چې خوشې مې کي!
هېوادیار موسکی شو. موبايل يې ور وښود:
– دا د لالټې دی. د ياسين سره و. دده نه پوه شوم چې تا مځکه ځان له اغستله. ځان مې غلی کو. په تا مې لالټې او هاشم راوستل.
د سباګل سترګې له خپلو دايرو راووتلې. لالټې غږ کړ:
– نوم سم اخله! زه لال مامد خان يمه.
ريس وخندل. مخ يې بېرته سباګل ته کړ:
– وينې؟ دا سخا بوين د خپل نوم سره خيانت نکيځ. تا مونږ غوندې غټو غټو اينسانانو سره وکو.
– نا وروره ګله. په په په خدای چې ما د ټولو خير غوښتو.
– راشه نو! مونږ د وکه کی، که ځان؟ نانو، تا د بيت المال په چور کې د ټولو خير غوښتو، هه؟ هاهاهاها
دې کې يې ياسين هم لاس تړلی راوست. نور هم وچ شوی او وړوکی شوی ښکارېده. د لالټې سودا وه چې په مرو يې څه شوي نه وي؟ د بدخبر د اورېدو له وېرې يې پوښتنه نه کوله. ياسين پلار ته وکتل. ويې پوښتل:
– چيشی دي؟
د هاشم ايله اوس ستونی ډک شو:
– ته غلی! ای ريس صيب! دا زوی مې پرېده! الک دی. وبال لري.
هېوادیار د واسکټ له دننني جېبه د اوږد ميل والا تومانچه وباسله. ويې ويل:
– نانو، تاسې کله کار سم وکو؟ مونږ ويل راز وساتئ! راز وساتئ! مګر تاسې خبره رسوايی له ورسوله. مونږ له مو کار وکتو. اوس مجبور يو اغه کسان ووجنو چې د کان نه خبر دي. چې خبره تيته نشي.
– په قسم چې منږ چاته ويلي ندي. پس ددې به ام زما زوی د کان نوم په خوله وانخلي. ياسينيه! امدسې ده کنه زويه؟
ياسين د هېوادیار تومانچې ته رډ رډ کتل. نه يې هو ويل نه نه. پلار يې چيغه کړه:
– ای د نجس زو! ووايه چې نه ويمه!
ياسين شېټ وهل. ژر ژر يې سر وخنډه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نا، ولاچې نه ویمه.
– ریس صیب خدای ته وګوره! ته به ام اولاد لرې. خدای دې پې څه نکئ! ډېر درد لري. زما دوه زامن امدا لې مخکې مړه شول. ماته د اولاد درد مالوم دی.
– نانو، که تاله د اولاد درد مالوم وای د لالټې لور به دې نه تښتوله.
– نه مې تښتوله. تا مجبور کړمه.
– ناء. خپلې کمقلۍ مجبور کړې. ګوره! شخصن ماله ستاسې مرګ ګټه نلري. د شرکت اصول دي. زه څه کوی شمه؟
– ویمه ما مړ که کنه! زوی مې پرېږده!
ریس اوس په چورت کې کتل. په سترګو کې یې هېڅ ډول احساس نه ښکارېده. یاسین په ژړا کې وپسېد:
– ولاچې بخچش کوه ابا! دا ټوله زما غلطي ده.
دې کې ټس ټس شو. سباګل اخ کړ. سوړ پرېوت. بیا د بې غېرتومانچې ټسونه تکرار شول. دا ځل هاشم او یاسین سر کېښود.
لالټې په خپل کار سخت پښېمانه و. ولې یې دلته د راتګ بې عقلي وکړه؟ ولې یې دا تغیرات ونه شول سنجولی؟ مګر خوشحاله و چې ښځه یې له ځان سره رانه وستله. سترګې یې پټې کړې. تندی یې په ځمکه ولګوه. پرله پسې یې کلمه ویله. هېوادیار قوماندان ته سر وښوروه. هغه لالټې ته په ملا کلکه سپېړه ورکړه. له واسکټه یې ونیو. جیګ یې کړ. ده خپلې لمنې ته وکتل. ځمکه او جامې په متیازو لمدې وې. هېوادیار پزه ونیوله. مخ یې واړوه:
– امممممه. دا دې څه مرداري وکو مړه؟
وسله والو هرررر وهل. دده سر ټیټ و. هېوادیار وویل:
– ته ما پسې راځه! ګوره چې بره د سې ونکې!
لالټې نه پوهېده چې چېرته یې بیایي؟ څه ورسره کوي؟ ممکن داسې څه وکړي چې تر هغې په مرګ خوشحاله وي. دی په ریس پسې دویم منزل ته وخوت. لاسونه یې شاته تړلي وو. په دهلېز کې څوک نه ښکارېدل. دواړه یوې کوټې ته ننوتل. کوټه پاکه او منظمه وه. هېوادیار دروازه بنده کړه. د بوی د ورک کولو لپاره یې عطر وشیندل. لالټې ته یې اشاره وکړه چې د کار د مېز څنګ ته ودرېږي. خپله له پیسته یي کوچونو تېر شو. د طلایي لیکو سپینه پرده یې کشه کړه چې له بهره معلوم نه شي. بېرته راغی. د کار مېز ته کېناست. لپټاپ یې پرانیست. فلش میموري یې پکې چوخ کړ. ویې ویل:
– اوس یو شی در ښایمه. په قار به شې. روستو چې زما خبرې واورې سر به دې خلاص شي. پوه شوې؟
ویډیو چالانه شوه. لغ لېړ ځوان له لڅې مروې سره غېږ په غېږ و. کله یې شونډې ښکلولې، کله غاړه. کله به یو دپاسه شو، کله بل. په دمه کې به یې د شرابو بوتلونه په سر واړول. بیا به سره ونښتل. د لالټې رنګ پک الوتی و. ټول ځان یې رېږدېده. هېوادیار فلش بېرته جیب ته کړ. ویې ویل:
– څنګه وه؟ هاهاهاها، مه سورېږه! دا ویډیو مې جوړه کړې. ښځه خدای خبر څوک ده. څېره مې ستا د لور وراچولې. ماله پته ده چې اوس ام په مروې پسې خبرې کېږي. چې یاسین به ورسره ملاست وي؟ چې مونږ به پې تجاوز کړی وي. کېږي که نا؟ وینې؟ که دا ویډیو په نېټ کې واچومه، او ولیکمه چې جینی د کوم ځي ده، د چا لور ده؟ نو څه به وشي؟آ؟ هاهاهاها. مګر نا، زه نه غواړم چې داسې وشي. زه وایم بې شور و شره قواله راکه! زما حوصله مه امتحانوه! که نه، بیا به زما کسان داسې کار ستا په کور کې، ستا په مخ کې وکي چې ته یې خیال ام نکې. اغه درې مړي خو دې ولیدل کنه؟ پوه شوی به یې چې زه ګپ نه لګومه. که غواړې د لور جوند او ابزت بچ کې نو څه چې درله ویمه امغه سې به کې! که لېراخوا دېخوا شوې خانه دې خرابه ده. پوی شوې؟
د لالټې سر ګنګس و. لکه په خوب کې چې خبرې اوري. ککره یې وښنډله چې پوه نه شوم. هېوادیار دومره په زوره وخندل چې په اول منزل کې ساتونکو واورېدل. هغه وویل:
– نانو ستا جواب مې خوښ شو. اوس به دې پوی کمه. دې نه خو به خبر یې چې ستا په محکه کې د تورمالینو لوی کان دی؟ ډېر ښه! محکه خو دې د لاسه وتې ښا؟ یا به یې ماله راکې، یا دولت له. چې ماله یې راکې ګټه دې ده. نن کومه ورځ ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دوشنبه
– هی خیر ویسې! ته به ماله بلې دوشنبې پورې، یانې په هفته کې دننه دننه قواله کابل له راوړې! وایه ښا! بیا به ګوته ولګی چې مځکه دې راباندې خرڅه کړې ده. بیا به زه دا ویډیو ستا په مخ کې پاکه کمه! یوازې په امدغه فلش میموري کې ده. ټیک شو؟
لالټې سر وخوځوه. هېوادیار هغه په شا وټپوه:
– آو شابه! زمنږ د معاملې نه به چاله نه وایې! زه به ښکارځي کې ستا په نامه لویه کلاآباده کمه. تور مالین به غلي باسمه. تاله به ام په کونج کې کور جوړ کمه. پکې اوسېږه! که کار کی که نکی څو چې جوندی یې معاش به اخلې. نور څه غواړې؟
لالټې سر وخوځوه. دروند و. پکې څریکه شوه. مغزیې کار نه کوه چې څه کول ښه دي او څه بد؟ هسې یې هوایي د ریس هره خبره تاییدوله. هېوادیار په خندا مخ ته شو. له کوټې ووت. غلي غلي یې زمزمه کوله. دواړه اول منزل ته کېوتل. هلته مروه ولاړه وه. د پلار په لیدو یې ور منډه کړه. ده په غېږ کې ونیوله. مخ ته یې ځیر و. لکه تغیرات چې پکې لټوي. ویې ویل:
– بس، بس مه جاړه! اوس کاله ته ځو. ریس صیب! ماویلې دا مړي خو به ښښولو ته پرېږدې کنه؟
–آو، آو. زما کسان به یې التهٔ د تیرګړو پله ته نزدې د سین په غاړه وغورځيئ. نور ستا خوښه چې چرته یې وړې.
وسله والو دواړه جسده په موټرو کې له کوره وباسل. لالټې او مروه پلې روان شول. دده سودا وه. پوښتنې یې کولې. هغې ویل په ځانته کوټه کې یې اچولې وم. ډوډۍ یې راکوله. نور نو چا په ما کار نه لره. خو پلار د لور په څېرې او غږ کې تغیر لیده. هغې له مخامخ کتلو هم ډډه کوله. دی نه پوهېده چې د بندي کېدو تاثیر دی، دده شک نا راحته کړې ده، که کومه خبره پټوي؟ مګر مځکې یې ترې هېڅکله دروغ اورېدلي نه وو. کله کله به یې د مور او پلار تر منځ د جګړې د ختمولو لپاره وویل. هغه هم ټول پوهېدل چې دروغ دي. اوس لالټې نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي؟ هره شېبه یې د لور مخ ته کتل. د هغې په خاورې شویو هیلو او ځورېدلو یې زړه ټوټه ټوټه کېده. همدلته یې له ځان سره فیصله وکړه «په هر قیمت چې کېږي زه مې لور بدنامۍ او مرګ ته نه پرېږدمه» څو دوئ د تیرګړو پله ته رسېدل خلک په مړو راتاو وو. لالټې د منځ کلي ملک او په کابل کې د سباګل زوی ډاکټر خوشال ته ټلیفون وکړ. د سباګل خپلوان تر سالاویانو مځکې ورسېدل. جنازې جیګې شوې. لالټې په منځ کلي کې له موټره سم کېوتی نه و چې خلکو کلک ونیو. ببلې کوټې ته یې بوت. یو سپینږیري سمدلاسه وپوښت:
– الکه چرسي! ولې دې دا خواران ووجل؟
– ډک یې که‌ـه‌ـه! ما؟ ستا ماغزه په ځای دي زوړا؟
د دروازې څنګ ته د ګډې وډې ږیرې سړی د هاشم تروزري و. غاښونه یې وچیچل:
– وه دا خبیث لا زمنږ مشرانو ته نبغ نبغ ام کېږي ای.
ورپسې منډه یې کړه. لالټې شاته په دېوال پسې جوخت شو. د کلي ملک په نیمه لاره کې سړی کلک ونیو. سپینه لونګۍ یې په سور ایراني فرش ولوېدله. بېرته یې جیګه کړه. پر سړي برګ شو:
– کېنه قمقله! مشران ولاړ دي ته منډې وهې. چې وخت راغی بیا یې تاته درکوو. سر تې غوڅ که! اوس غلی شه!
لالټې ملک ته سور شو:
– وه وه وه! دا ته چیشی وایې؟ غرمه ده. ویښ شه! زه ولې خپل او ښی ووجنمه؟
– ته ډېر مه چرېږه! خلق وړانده او کاڼه ندي ښا؟ اغئ ستا لور تښتولې وه، تا ووجل. دې کې شک ته ځای شته؟
– ښا؟ ښه اوښیارېږې. یاسینی او مرو ام ما بیولي وو؟ وایه هاو.
– هاو، چاته به دې پیسې ورکړې وي.
– ډک یې که‌ـه‌ـه! ښا نو چېرته مې بیولي وو بزرګ صیب؟
د هاشم تروزري غږ کړ:
– تاته به مالومه وي. وایه! چېرته دې بیولي وو؟ آ؟ خلاصیدی نشې ښا؟
– ښاااا؟ دا یې ستا خبره صیي. نو په یوازې ځان مې درې کسه ووجل. ستا د مچ عقل امدقه وایي. کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مچ دې اغه ابا و. د ټوپک زور سل کسه نه لري چرسولا. ستا اوستاذ زما شاګرد دی.
– وه قمقله! ما ټوپک د کومه که؟
– ای ای ای! دا مرداره خوله دې وتړه ویمه! وتړه! ته او لور دې څنګه جوندي راغلئ؟ آ؟ آ؟
د هاشم تروورزی بیا وړاندې راغی. سترګې یې تکې سرې وې. لالټې ترې وډار شو. د خبرو لهجه یې بدله کړه:
– ای تاسې نه ملامتومه یارو. که زه ومه، ما به ام امد قه سې ویلې.
چاغ کس ده ته ډیکه ورکړه. سپینږیرو ته یې وویل:
– تاسې چاته غوږ ایښې. دا کله د سړي زوی دی. راځئ په ښکارځي کې یې په څمکه ومنډو! ختم!
– چیشی؟ د سې اسانه ده. تاسې دا خبرې پرېږدئ! اول زما خبره واورئ! بیا که...
خلک ورباندې رابرګ شول. ملک یې مخې ته ودرېد:
– څه خبره ده؟ ګورئ! که چرسي دی که هره بلا ده، تاسې خو یې پرېږدئ چې چیشی وایي؟
ملک لالټي ته سر وخوځوه. ده ژوره سا واخېستله. ویې ویل:
– ما ویلې هاشم او یاسین د پټي دپاره زما لور تښتولې وه. خو په بلې بلا واوښتل. بیا پښېمانه وو. ځکه خو هاشم ماسره لاړ چې بچې راولو. دا وایې منږیې ولې ونه وجلو؟ دلته بله لویه خبره ده. تاسې به حیران شئ! زه تښتمه نا. بیا به کېنو. دا ټول درته یو یو ویمه. اوس پرېږدئ چې دا جنازې خښې کو! بیا که زه ملامت ومه خپله درته سملمه، حلال مې کئ! نور چیشی غواړئ یارو؟
بیا د خلکو شور شو. ویل یې مه یې منئ چې دا ونه تښتي. ملک مخ ور واړوه:
– غم مه کوئ! منږ به یې د کلیوالو نه ضمانت واخلو. که وتښتېده بیا اغئ زمنږ مدعیان دي.
هغه مو بایل راواخېست. مګر د شربت خېلو ملک له ضمانته ځان باسه. د لالټي د تره زامنو هم ونه منله. فیصله دا شوه چې سړی به تر هغو دلته ساتي څو خبره معلومه شوې نه وي. لالټي ډېر مخالفت وکړ. ویل یې ضروري کار لرم. که یې ونه کړم په لوی مصیبت اوړم. مګر هغوئ پسخانې ته ټېل وهه. ده د دروازې د خلاصولو کوشش وکړ. خو هغه له چوکاټ سره جوخته وه. د نیولو ځای یې نه درلود. لغتې یې ورکړې. لکه دېوال چې وهې. پښه یې په درد شوه. د دېوال په درېځې یې سر ننوېست. اوږې یې نه تېرېدلې. نهیلی شو. د درېځې رڼا پسخانه روښانوله. هغه تشته وه. لکه ده ته چې یې چمتو کړې وي. خو په کونج کې زړه بړستنه ښکارېدله. هغه یې لکه توشکه واچوله. سملاست. د مروې ویډیو او د هېوادیار د مرګ ګوابښ یې له سترګو نه وتل. په دې کې د سباګل زوی ډاکټر خوشال ټلیفون وکړ:
– ای ماما! ته خو ما ونه لیدلې. لاړې ورک شوې. دا څنګه چل و؟
– ډاکټره ګله! قیصه اوږده ده ښا؟ په ټلیفون نه کېږي. دا شور د چیشي دی؟ غږ دې سم نه اورمه.
– په موټر کې یم. په کامه کې. جنازه مو هدیرې ته راوړه. ما ویل ته څنګه خبر شوې؟ ته څوک یې؟ زما پلار څه پېژنې؟
– زه بیا درځمه یارو. ته لږ پښه ونیسه!
موټر د لویې هدیرې په منځ کې ودرېد. منتظرو کلیوالو د سباګل جنازه کېباسله. په کوزېدو کې د ډاکټر سر ولګېد. ګرد مخ یې له لنډې ږیرې سره ګونجې شو. په لنډو، شاته اړول شوو وېښتانو یې لاس تېر کړ چې د سر درد یې آرام شي:
– ای ماما! ته چرته یې؟ ځای دې وښیه! پته راکه!
– ویمه خوشال ډاکټر صیب! ضرورت نشته یارو. ومې ویلې خپله درځمه.
– ته د سې غږېږې لکه ځان چې باسې. خبرې دې ام د سې بل ډول دي.
– ډک یې که ـه ـه! خیر دی شکونه به دې لرې شي ښا؟ مه خوټېږه!
– ای ماما! غولول به نکې! زه د پلار قاتل پیدا کومه. داسې یې نه پرېږدمه.
– چا دې مخه نیولې؟ اسې ګډ یې.
– غوږ کېده! زه چې جنازه خاورو ته وسپارم مخامخ لغمان ته درځم. ما ښام رسېږم. ته ام بازار ته راشه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ښام؟ نه کېږي. منږ کلي ته نوي ور سېدلو. سبا در ځمه.
– سبا ولې؟ ښه ځا، سبا څو بجې؟
– هر وخت چې درغلم.
– هر وخت چې درغلم څه مانا؟ ښه ځا، صيي ده. فرق نکځ. که رانغلې زما مدعي ته يې.
هغه ټلیفون بند کړ. لالټی سمدلاسه په خپله ژمنه پښېمان شو. معلومه نه وه چې له دغه بنده به کله وځي؟ که خلک ومني چې قتل ده کړی دی خو ژوندی يې نه پرېږدي. په کور کې ژړا وه. ده دروازه په زوره زوره وډبوله. یو کس راغی. ده ویل ما پرېږدئ!
قسمونه يې خوړل چې سبا ماسپښینه پورې بېرته راځم. سړي ګواښ وکړ چې که بیا دې دروازه وډبوله نو ځوانان به ښه وهل درکړي. هغه بېرته ورک شو. دی سست کېناست. خوله يې وچه وچه کېدله. ستونی يې وتخنېد. بېرته پاڅېد. واسکټ او کميس يې وباسل. د چرسو د هېرولو لپاره يې سپورټ شروع کړ. ورسره يې غاښونه چیچل «زما ښو ته ګوره! د یاسین د بچولو د پاره مرګ ته لاړم. دوئ د سپي زامن دا نه ويني، زما چرسیتوب ته ګوري؟ ښه ځا، زما ښځه او لور خو چرسیان ندي کنه. اغئ ته ولې جزا ورکوئ؟» ځای په ځای يې پښې ودربولې، لکه منډه چې وهي. ځان يې مات راماات کړ. سینه کشي يې وکړه. خولې خولې شو. ژبه يې نوره هم وچه شوه. هرڅو مره چې يې اوبه اوبه چیغې کړې، چا را نه وړې.

∞∞∞∞∞

لالټی تر سهاره پر برستنه اوښت را اوښت. کله چې يې سبا ناری په دریڅې کې ولید، سمدلاسه يې پر چای حمله وکړه. سور سور يې وڅښه. غږيې کړ چې صحرا ګشت ته ځم. چا نه اورېدل. ده هم تشې متيازې په پسخانه کې وکړې. ایله خوب ورغی. په غرمه کې د ډاکټر خوشال ټلیفون ويښ کړ. هغه پوښتنه کوله چې څه وخت راځې؟ ده ویل هرکله چې مې وخت پیدا کړ. ډاکټر کلک ښنتی وچې همدا اوس راشه! ده موبایل بند کړ. هغه بیا بیا زنګونه وهل. ده ځواب نه ورکوه. ځان ته حیران و. د ریس د ضرب الاجل له اوو ورځو یوه واوښتله. ورسره د ویډیو خپرولو او د مروې مرګ ته یوه ورځ نژدې شوه. دروازه يې بیا وډبوله. څوک ګواښلو ته هم رانغی. ماسپښین یو دم شور شو. شېبه پس ارامه ارامي وه. په دروازه کې يې د چا ټیټ غږ واورېد. ژړل يې. دی نژدې ورغی. ويې پوښتل:
– د پرو ادې يې؟
– هاو، ما ويلې دا څنګه چل دی؟ لالا او وراره مې چا ووجل؟
– ریس خبیث. ستا کلیوال د سپي زامن په خبره نه پوهېږي. تاته خو مالومه ده. زه نو سړی وجلی شمه؟
– وی، خدای دې دا ریس د اولاد په غم کېنئ! خدای دې په لاس سرطان ور وخېجئ!
– ته ښېرا پرېږده! دا شور د چیشي و؟ جنازې يې هدیرې ته یوړې؟
– هاو. زه تاته راغلمه. ما ويلې پوښتنه وکمه.
– شابسې! شابسې! ته یو کار وکه! ما ددې ځایه وباسه! زه به په تورو تړو کې پټ کېنمه. ته لاړه شه د کور نه اغه قواله او پیسې راوړه!
– دا چیشي وایې؟ څنګه دې وباسمه؟ دروازه قلفه ده. او په قوالې چیشي کې؟
– ریس ته يې ورکومه. کشکې یوه تومانچه ام وه.
– چیشي چیشي؟
– اسې ما ويلې په کاره نشي. اوس دا پرېده! اول د قلف کیلي پیدا که! ځه ځا! زرکوه!
– کیلي د ملک جپ کې ده. چېرته يې پیدا کمه؟
– ويمه یو کار وکه نو! که نا، لوی موصیبت دی.
– تا وجني؟
– نا، مرو ته تاوان رسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مروه مې شربت خپلو ته ولېږله.
– منځکلیوال نه یادومه، ریس ورته تاوان رسئ. هرچېرته چې وي نه خلاصېږي.
– ته چیشی وایې؟ زه نه پوهېږمه.
– اغه وایي که قواله رانه وړې ام دې لور ته بدنامي رسومه، ام یې مړه کومه.
– وی، ناااااا!
د ښځې ژړا په زوره شوه. لالټي غاښونه وچیچل:
– د سپي لورې! جړا ته راغلې یې که کومک ته؟
– زه چیشی وکمه وا؟
– اوهووووو! څه نو ورکه شه، ځا!
لالټي بېرته لاړ په بېستنه کېناست. دده هم زړه ډک شو. شېبه پس ښځه بیا راغله. د موټر د هنډل پایې سر یې د دروازې په کونډه کې ننباسه. دی چوست پاڅېد. هغې زور کړ. ګرز شو. کونډه والوتله. لالټي راووت. ښځې تومانچه هم ورکړه. ویې ویل کله چې مې ورېندار راته نوې جامې ښودلې. دا مې بکس کې ولیدلې وه. دواړه تېز ووتل. ښځه پر سرک او دی په وچ خوړ کې روان شو. په تورو تړو کې ډېر وخت ناست و. ښځې قباله، پیسې او سپینه ټوپۍ راوړه. دی د ښکارځې له لارې د الیشنګ د ولسوالۍ بازار ته روان شو. په بازار کې په کوریایي مېرسیډیز کې کېناست. د ښار خواته یې حرکت وکړ. په لاره کې د ډاکټر خوشال زنګونه راتلل. ده ټلیفون بېخي بند کړ. په ښار کې یې د هېوادیار جیګري دروازه وټکوله. چا خلاصه نه کړه. په کوڅه کې ماشومانو خوسی کوه. هغوئ وویل چې په کور کې یوازې دوه چوکیداران دي. هغوئ چکرې وهي. ناوخته راځي. ده موبایل راواخېست چې هېوادیار ته ټلیفون وکړي. مګر د کور په ټلیفون کې د هغه شمېره نه وه. دلته د سباکل خبره وریاده شوه. هغه ویل دا کور ورته د لغمان ولایت د کانونو او پطرولیم مدیر په کرایه نیولی. لالټي د مدیر دفتر ته روان شو. هلته ساتونکي ودروه. ده وویل:
– د کانونو او پطرولیم مدیر صیب مې په کار دی یارو.
ساتونکي کټ کټ وخندل:
– نا، نیمه شپه به راغلی وې. ماښام دی ماما. دفترونه تړلي دي. حماس صیب کور ته تلی. سبا ری شه!
– حماس مې د تورې زوی دی. زه د بادغیس نه راغلی یمه. کور مې ندی لیدلی.
– ښه ښه ښا! ټلیفون ورته وکه کنه!
– بند دی یارو.
– ښه ښه ښا. ته ودرېږه اندیوال ته غږ کمه. عاشق الله! عاشق الله! ته ری شه! دغه ماما ته د حماس صیب کور وښیه!
لالټي ادرس واخېست، روان شو. د شنو پټیو په منځ کې یې د دایروي چتونو والا دوه منزله نخودي کور پیدا کړ. سړی ترې راووت. لالټي کروپ شو. په دواړو لاسو یې د هغه ښی لاس ونیو. ویې ویل:
– وبښه مدیر صیب! زیامت مې درکه. زما نوم لال مامد خان دی.
مدیر تر تور واسکټ لاندې له سپینو جامو عینکې راووېستلې. په سترګو یې کړې:
– لال مامد خان؟ کوم لال مامد خان؟
دی پوهېده چې که خپل عام نوم واخلي هرومرو یې پېژني. خو په خوله یې راوړلی نه شو. اوس نو مجبور و. ویې ویل:
– اغه د د د سپي زا من چې لالټي راته وایي.
– هاهاهاها، ښه ښه. صیي شو. امر وکئ!
– ما ویلې قواله مې هېوادیار صیب ته راوړې. د ځمکې خط ام ولیکئ، چې ګوته ولګومه!
لالټي کاغذونه وړاندې کړل. مدیر وکتل. خپله لنډه سپینه ږیره یې وګروله:
– چې دا هېوادیار ته ورکې اغه بیا تاته څه درکئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خو نور بیا په منږ غرض نه لري کنه. لور مې بچېږي.
– اووووو ښه ښه ښه. لور دربانديې دونه ګرانه ده؟
– هاو. ددې نه ام ډېره. اغه بل ډول ښه جلۍ ده.
– که په قوالې دې ام لور بچه نشي بیا ؟
– چیشی؟ نا، ماته یې امدا یوه قواله وویله. ای مدیر صیب قربان دې شمه! ظلم مه کوئ! امدقه یوه لور لرمه. بل ایڅ شی نشته. چې جوندۍ وي تاسې ته څه تاوان دی؟
– ځمکه دې ډېره ده؟
– نا، ده نو. د غریبۍ ګوزاره کېږي.
– د اغې نه تېر یې، مقصد چې لور دې بچه شي؟
– هاو. ولې؟ ټوله ځمکه؟ مه کوئ مدیر صیب! منږ چیشی وخورو؟ د ولږې نه به مړه شو.
مدیر په چورت کې کتل. لالټې فکر وکړ چې په قهر شو. ژړېې وویل:
– صیبي ده. صیبي ده. نورې قوالې امراوړمه. خیر دی. په لور مې غرض مه لرئ! خدای ته وګورئ!
لالټې په ژړا شو. حماس شاوخوا وکتل. هغه یې غلي کېدو ته وبله. په کړکۍ کې یې خپل ځوان زوی ته لاس وښوروه چې خیرا و خیریت دی. لالټې ته یې لویه فلزي دروازه وښودله:
– ته راځه! دغه زما باغ دی. التبه وغږېږو.
باغ له بهره وړوکی ښکارېده. مګر دننه ډېر لوی و. لالټې په تیارۍ کې لوکاټ، املوک او انار وپېژندل. نورې نو داسې ونې وې چې ده هېڅکله لیدلې نه وې. دوئ د تاک تر چېلې لاندې پر پلاستیکي فرش کېناستل. لالټې وویل:
– مدیر صیب! زه نو په خدای که چیشی لرمه. پوښتنه وکئ! هاو یوه غوا او مېږه ام شته. که وایئ راوړمه یې.
– راز ساتلی شې؟
– چیشی؟ راز؟ هاو هاو. هېوادیار صیب راته وویلې چې چاته مه وایه! په خدای که مې ایچا ته ویلي وي. بس چې زما لور بچه شي دا به ستاسې په ما احسان وي. د کان خبره به تر مرګه په خوله رانه وړمه. په خدای او په رسول درته قسم خورمه.
– ته دا قواله بېرته واخله!
– ولې؟ راوړمه. نورې امراوړمه. دا دې درسره وي. چې بیا ونه وایئ په یوه هفته کې دې نده راوړې.
– نه روکی. ته زما په خبره پوه نشوې. زه وایمه قواله بېخي مه ورکوه!
لالټې یې اوس بالکل په خبره پوه نه شو. ځیر ځیر یې کتل. حماس خبره وغځوله:
– دا ښه دی چې ته ماته راغلې. که هېوادیار ته ورغلی وې هر څه دې د لاسه ورکړي وو.
– مدیر صیب! ته پوه نشوې. زه د مال او جایداد نه تېریمه. ماته لور موهمه ده. ځمکه دې واخلي. بلا ورپسې!
حماس موسکی شو:
– پوېږې؟ ما ستا په هکله ډېرې بدې خبرې اورېدلې وې. چې چرسي، بې ادبه، دروغجن، او دادی او اغه دی. اوس چې ګورم ته ښه انسان یې. زما خوښ شوې. ځکه خو ستا او ستا د لور دپاره لوی ریسک اخلمه. که هېوادیار خبر شي وژني مې. زه وایمه قواله مه ورکوه! ښه غوږ کېده! هېوادیار چې دی وزیر صیب ته کار کئ. وزیر صیب زما ام ملګری دی. پخوا دونه بد سړی نه و. هو، غل دی. وایې په افغانستان کې د (۱۴۰۰) نه ډېر کانونه دي. چې نیم یې ونه خورمه نه یې پرېدم. بس پیسې ډېرول یې خوښېږي. خو چې هېوادیار راغی ورو ورو یې د خلکو ځورول او وژل شرو کړل. ما چې دا ظلمونه ولیدل اعتراض مې وکه. پوېږې زما د ډارولو دپاره یې څه وکړل؟ زما د مشر زوی موټر یې په ماهیپر کې د جیګ سرنه لاندې وغورځوه. پس د اغې مې خوله بنده کړه. دا مې ام ونه ښودله چې د زوی قاتلان پېژنم. بیا خو یې ټوله کورنۍ راته وژله. خو نور مې ددوئ سره دکار نه توبه ووېستله. ځان مې مریض که. اوس تش اداري کارونه کومه بس. که بېخي تې لاړ شمه بیا رابانديې پوېږي. جزا راکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه دا چیشی وایې؟ اغه په خپلو کسانو باندې ام ظلم کئ؟
– خپل او پردې نه پېژني. یوازې پیسې پېژني.
– نو زه چې قواله ورنکمه خو بیا خبره لا خرابېږي.
– کېدی شي. مگر که قواله ورکې بیا دې نو سل په سلو کې ټوله کورنۍ وژني؟
– ډک یې که ـه ـه!
– هو! ته ودرې چې د سره درته کیسه وکمه. دسې چل دی چې هېوادیار اول په پېښور کې و. د افغانستان د تاریخي اثارو قاچاق یې کوه. او وزیر صیب دلته د کان کیندلو شرکت لره. زه ام پکې ومه. بیا وزیرصیب اغه ام شرکت ته راوسته. خپل معاون یې که. امغه وخت زمونږه ام اشنایي وشوه. بیا خو نو د دوئ نه یو په دولت کې وزیر شو، بل ریس. اصلن هېوادیار وزیر ته مشوره ورکړه چې دا چوکۍ واخلي.
– ښه ښا! نو ولې یې ځان ته ناغستله؟
– د وزیر پلار جهادي مشر و کنه. هېوادیار اغسې قوي پایه نه لرله. نو چې اغه وزیر شو، دا یې ریس که. ده بیا په ټولو ولایتونو کې زرگرانو او د قیمتي تیږو کاروباریانو ته خپله شمېره ورکړه. ویلې که چا کان پیدا که، غلی دې ماته ووایي. زه یې په گټه کې شریکوم. د دوئ کانونه دوه ډوله دي. یو په دولت کې ثبت دي. ډېره کمه مالیه ورکئ. بل چې نه دولت پې خبر دی، نه خلک. غټ دېوال تې تاو کي. په پټه یې استخراجئ. که ځمکه د چا وه، نو قواله تې واخلي. بیا یې په چل ټوله کورنۍ ختمه کي، چې څوک د کان نه خبر نشي. ستا د ځمکې کان ته امد غسې پلان لري. نور دې خپله خو ښه!
د لالټي سترگې او خوله وازه پاتې وه. حماس قباله بېرته په لاس ورکړه. ویې ویل:
– که شپه را سره کی پاتې شه! که نه ځه وروره! لوی لاس ځان او بچي مرگ ته مه ورکوه! او گوره! ما او تا بېخی سره لیدلي ندي.
لالټی سر وخوځوه، ووت. په تیارې کې روان و. ده چې هر څومره په دغه موضوع کې مغکې تگ کوه هغومره ورته خبره لویه ښکارېدله. او هماغومره یې ستونزې زیاتېدلې. اوس پوه شو چې آن وزیر هم پکې دخیل دی. شک یې نه درلود چې د حکومت مشر هم پکې برخه ولري. ده یو ځل د کانونو او پطرولیم د وزیر خبرې په راډیو کې اورېدلې وې. هوښیار او په کار پوه ښکارېده. دا به یې هېڅکله هیر نه شي چې هغه ویل «قدرمنو! افغانستان د کانونو په استخراج کې تر ټولو زړه سابقه لري. موږ لس زره کاله پخوا په بدخشان کې د لاجوردو استخراج پیل کړی دی» اوس لالټی پوهېده چې هغه اصلن د وطن د آبادۍ نه، د جېبونو د ډکولو پلانونه لرل. موبایل یې چالان کړ. شمېره یې ووهله. ویې ویل:
– خوشال ډاکټر صیب! تا څنگه یوازې وگورمه؟ که اوس کولی شې اوس، که نه، سبا.
ډاکټر په ډکې خونې کې ټولو ته لاس جیگ کړ. کله چې خلک غلي شول، موبایل یې خولې ته ونیو:
– ته چېرته یې ماما؟ ولې پټېږې؟ ټلیفون کوه، ټلیفون کوه، بېخي جواب نه وایې. داسې خو نه کېږي.
– ته گیلې پرېده. دا دی اوس د لغمان بازار کې یمه.
– گوره دروغ به نه وایې! زه درځمه. څنگه دې وپېژنمه؟
– خړ کالي مې دي، خړ واسکټ، سپینه خوله، ببره ږیره. او تورې څپلۍ.
– ښه نو د جامع جومات په دروازه کې ودرېږه! چېرته لاړ نشې!
لالټی د برق د څراغ رڼا ته ولاړ و. ژوره سا یې اخېستله. نه پوهېده چې اوس له هېوادیار سره څه وکړي؟ دې کې یې د گرد مخ او لنډې ږیرې ځوان ولید. لنډ وېښتان یې شاته اړولي وو. له لېرې یې تېره تېره کتل. پوه شو چې ډاکټر خوشال دی. د ټلیفون د خبرو څخه قهرجن سړی برېښېده. لالټی وېرېده چې په بله لانجه وانه وړي. هغه راغی. دواړه څنگ ته شول. ډاکټر وویل:
– وه ماما! دا وخت سړی راځي؟ مخکې به راغلی وې!
– ډاکټره گله! خبرې ډېرې سرې یو دی. راز ساتلی شې که نا؟
– پوه نشومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ولیدلې. تا سره نور کسان ام وو. الله پناه ولاړ دي. ما ویلې زه چې درته چیشی ویمه اېچا ته به نه وایې. کېږي؟
– وګورمه چې ته څه وایې.
– بس صیبي شو یارو. څوک چې په سختۍ وعده کئ اغه پې درېږي.
لالټي تر نن ماښامه ټوله کیسه وکړه. د ډاکټر څېره اوس بدله وه. په سترګو کې یې نم وځلېد. ویې ویل:
– زما پلار سر زوری و. هره سختۍ یې تېروله خو مونږ یې نه په تکلیفولو. پرون خبر شومه چې چا غولولی. سل لکه قرضداره دی. ښه پوهېده چې ما سره پیسې شته. نه یې غوښتلې. اوس پوه شومه چې دغه کان ته یې امید و. مګر په چا یې مرګ پېرزو نه و.
– ماته ام دقه سې ښکارېده. خدای دې وبښي!
– ای ماما! په یو شي پوه نشومه. ته اوس څه غواړې؟
– زه؟ چې ام لور بچه کمه، ام ځمکه.
– دا خو ډېر زورور خلک دي. ستا به وس ونه رسېږي.
– خو که ځمکه ورکمه بیا مې ټوله کورنۍ وجني. ته وایه چیشی وکمه یارو؟
ډاکټر چورت یوړ. وروسته یې د ماشین شوې ږیرې زنه وخوځېدله:
– ته راځه شپه خو مونږ کره تېره که! تر سبا به چورت ووهو.
ډاکټر خوشال خپلو خپلوانو ته لاس وښوروه. هغوئ راغلل. لالټي ته ځیر وو. ډاکټر وویل:
– دا ماما اغسې سړی ندی چې مونږ فکر کوه. ای ماما! دا سورکی مې ورور دی. دا نور مې د تره او ماما زامن دي.
لالټي هریو ته لاس ورکړ. ورسره روان شو. سهار دواړه د ډاکټر په جیګرې ټوډي کې شربت خېلو ته لاړل. د کلي ملک او خلک راټول شول. پوښتنه یې کوله چې څنګه له منځکلیوالو وتښتېد؟ دا سړی ورسره څوک دی؟ لالټي ملک ته کړ:
– دا ډاکټر صیب خوشال دی. د شهید سباګل زوی. نورې خبرې به پسته کوو یارو. اوس په سالاو کې چې څونه ملکان دي ټول راوغواړه! ډېره موهمه خبره ورته لرمه.
– وه الکه! هرکله سړی ډوزې نه ولي. غلی شه!
– ملک ګله! زه لا څه نه ویمه. الله دې زما ضمانت ام ونکه. ته نو ملک په څه شوې؟ آ؟
– هاها، ډاکټر صیب! دا امدسې خبرې کئ. وه الکه! ضمانت سړی د یو چا کئ چې پې ایتبار لري. په تا کله ایتبار شته؟
– چیشی؟ ما غوندې سړی دې په ټول کلي کې نشته. ښه ځا، ته اوس خلق راوغواړه!
– غلی کېنه! ځان ته ګوره، ملکانو ته ګوره! او که د منځ کلي ملک ولیدلې لانجه به تې جوړه شي.
– ډک یې که ـه ـه! که لانجه جوړېږي ما ته به جوړېږي. ته یې څه کې؟
– وه الکه! دا ډاکټر صیب مېلمه دی. غلی شه کنه! ته په دې خبرو نه پوهېږې.
ډاکټر خوشال وویل:
– ملک صیب! زه درته وعده کوم چې اسې خبره نده. ته کسان راوغواړه!
– دا چیشی وایې؟
– هاو کنه. لکه لال مامد خان ماما چې وویل خبره ډېره موهمه ده.
ځینو ځوانکیانو د لال محمد خان په نوم پېخ وهل. یو تن مخ بلې خواته ونیو لکه چا ته چې په لوډسپیکر کې غږ کوي:
– لالټي دروغجن!
نورو هررررو وهل. لالټي بې له ځنډه ځواب ورکړ:
– څوک غاپي؟ د سپي زامن!
ټولو بیا وخندل. ډاکټر خوشال حیران حیران وکتل. لالټي تک سور شو. ملک هلکانو ته کړ:
– یاره ډېر قمقله یئ. سړی ځای پېجني. ولې یې دا سپکه خوله سپړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ټلفونونه وکړل. د منځ کلي له ملک سره وسله وال کسان هم راروان شول. لالټي په کوټه کې ښځې ته کځوړه وښودله:

– په دې کې کېک او چاکليټ دي. خوشال ډاکټر صيب منږ ته واغستل. چای دم که! مرو چېرته ده؟

– ابله کوټه کې پرته ده. خبرې نه کوي. جاړي او جاړي.

– ولې؟

– خو پرون ستا د تره زوی لورګانو ته وويلي دي جلې نه لري ګرځي. مخکې چا ورپسې تيږه واره کړې وه. اوس کم الک په دېوال ختلی. چيشی يې ورته ويلي دي.

– څوک؟ ته راوښيه! ولاکه يې جوندی پرېږدمه!

– ټول کلی دی. ته به چا پسې منډې وهې؟

د لالټي ستونی له قهره وچ شو. سر يې وپړسېد. بدن يې بيا مرې مرې کېده. ګنګس په ځمکه کېناست. په سالاو کې نه حکومتي قانون و، نه لکه د خوست او پکتيا قبايلي قانون. بس يوازينی قانون د زور دپاسه زور و. خلک ځکه د هلکانو زېږېدو ته خوشحالېدل چې د چا ورونه او زامن ډېر وای شخړه هغه ګټله. او که لانجه د ورونو او زامنو له وسه پورته وه بيا ورسره خپلوان درېدل. مګر لالټي له دغو ټولو محروم و. او ښکې يې وځلېدلې. کله چې د کور مخ ته شور شو، په منډه ووت. پر سرک خلک راغونډ وو. د منځ کلي ملک په جيګ غږ ويل چې موږ په لالټي پسې راغلي يو. د شربت خېلو ملک مخالفت کوه. ده غږ کړ:

– زه دغه يمه. خير دی اوس راځه دننه کېنه! ما چې ويلې ډېره مو همه خبره ده اغه واوره! بيا خپله درسره ځمه.

د منځ کلي ملک ومنله. مګر دده چرسي انډيوال ګلټي نارې کړې:

– ای ای ای! مو همه خبره دې امدلته وکه! منږ نه يې ولې پټې؟ دسې نه کېږي باداره، نا.

لالټي لاندينۍ شونډه په ګوتو کې ونيوله. ددوی ترمنځ ځانته اشارې وې. ګلټي چيغه کړه:

– څه ايشارې کې چې غلی شه؟ منږ ته اصله خبره وکه! سړی سړی نه يې وربوز دې جيګ نيولی.

لالټي ليدل چې په راډيو کې له وظيفې سره هغه بدل شوی دی. سپينسترګي کوي، د هېچا خيال نه ساتي. نه پوهېده چې څرنګه يې خوله بنده کړي؟ د شربت خېلو د ملک غږ يې واورېد:

– الکه ګلټيه! غلی شه! که نه، بيا دې ترمه! دده خبره نده. د کابله لوی ډاکټر راغلی دی.

ګلټي بله خبره ونه کړه. ملکان په لويې کوټې کې له ډاکټر خوشال سره کېناستل. هريو داسې سترګې ګرځولې لکه موزيم ته چې راغلي وي. ددوی په کورو کې به معمولن د دېوال په قطارو مېخونو کې د سړيو جامې ځړېدې. د هغو دپاسه به سپينه ګلداره پرده داسې خوره وه لکه څو کسه چې ترې لاندې پټ وي. کړکۍ به اکثرن پرده نه لرله. د ټولو به سرې ګلداره توشکې وې. په کونج کې به تر رنګارنګ ټوکر لاندې د برستنو پنډ ښکارېده. مګر دلته هر څه ساده او په سليقه وو. په کړکۍ کې نخودي پرده او د دېوال په منځ کې په يوازينۍ مېخ د پروانې د واده کاغذي ګلان ځړېدل. ښځې او مېږه به کله ناکله پزې ته نيول چې د لور بوی پکې پيدا کړي. په ځمکه سور ايراني فرش او نخودي توشکې وې. د هرچا مخ ته د چاکليټو او کېک قاب د تور چای له ګيلاس سره کېښودل شوی و. پکولي ملک د کېک ټوټه خولې ته کړه. وبنګېد «لالټي خو دونه بد ام ندی. خلق خوشې غږېږي. ما خو تر اوسه په سالاو کې داسې پاک کور ليدلی ندی» د څنګ ملک په لوګي زېږه رېږه وخوځوله «شنډ شی دی. بچي نلري. خود به پاک وي» بيا يې مخامخ دېوال ته لاس ونيو. په جيګ غږ يې وپوښتل:

– الکه! دا دې د مړې لور د واده ګلان دي کنه؟

لالټي سر وخوځوه. ملک نورو ته وکتل. لکه د کم عقلۍ ثبوت چې يې وړاندې کړی وي. مګر لالټي په تحقير کې پوخ و. سر يې نه پسې ګرځوه. د ډاکټر خوشال په مرسته يې د کان کيسه وکړه. د منځ کلي د ملک خوله وازه شوه:

–آاااا! دونه مسلې شوي، منږ خبر ام نا؟

د شربت خېلو ملک غږ کړ:

– هاو کنه. ښه دا پرېدئ! اوس چيشی وکو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژیړې ږیرې ملک سر وښوراوه:

– چیشی کولی شو؟ ایښ.

لالټي مخ ټولو ته واړوه:

– که زهیره کېږئ نا، د هر کلي نه یو یو تکړه ځوان راوغواړئ! ورسره به وغږېږو. بیا به وګورو چې چیشی کوی شو؟

ډاکټر خوشال وویل زموږ د غونډې اصلي مقصد همدا دی. یو ساعت پس ځوانان د کور مخ ته ولاړ وو. ډاکټر ملکانو ته کړ:

– ښا نو، لال مامد ماما چې وي ماته ضرورت نشته. په کامې کې زمونږ خیرات دی. که راسره ځئ خوښ به شمه.

ځوانانو ته د لالټي په مهم والي خندا ورتلله. ملکانو د خیرات د قبلېدو دعا وکړه. لالټي ډاکټر ته کلکه غېږه ورکړه:

– خیر ویسې یارو! په تماس کې به یو.

ډاکټر په خپل موټر کې لاړ. لالټي ملکان او ځوانان د ماښو ښنګ ته بوتلل. د ځوانانو له بنګېدو او ښورېدو معلومېدله چې په لمر کې له درېدو خوښ نه دي. ماشومانو له لېرې کتل. لالټي د خلکو مخ ته ودرېد. په زړه کې یې وېره وه چې د ډاکټر له مرستې پرته به قناعت ور نه کړای شي. مګر بله چاره نه وه. اول یې د کان کیسه وکړه. په پای کې یې وویل:

– ګورئ! منږ په سختو لارو ایران، ترکیې، اروپا ته ځو. رټل، کنځلې، وهل، این مرګ پکې شته. شته که نشته؟ اوس اروپا دلته راغلې ده یارو. راځئ اغه خطر چې الته تېروو دلته تېر کو! په خپله منطقه کې اروپا جوړه کو!

ګلټي د غټې تیږې شاته غوږ نیولی و. د ځوانانو له منځه ګلابي مخي شاه محمد غږ کړ:

– دا چیشی وایې؟ پټی ستا دی، سر به پې منږ ورکوو. تا ته لکه چې منږه لېونیان ښکارو.

– نا کنه. په قانون کې چې هرچېرته کان پیدا شي د دولت کېږي. این که د چا په کوټه کې دننه ام وي. خو زه د ځمکې خاوند یمه. کولی شمه د کان کیندنې جواز واخلمه. بیا به زما لاس کې شي. دلته به ماشینان وي، ماموران، دفترونه، مټران به وي. این خارج ته به تورمالین وړو. زه نو دا یوازې کولی شمه؟ آ؟ زه بل ځوک لرمه؟ نه مې زوی شته، نه ورور. ای وعده ده، یوازې اغه کار به بل چاته ورکومه چې سالاویان یې نشي کولی. انشاالله د هرکور نه به یو کس پکې معاش اخلي. نور چیشی غواړئ؟

هغوئ یو بل ته وکتل. شور شو. په خپلو منځو کې سره نه جوړېدل. لالټي غږ جیګ کړ:

– هاو. امکان لري زمنږ ځینې مرګري پکې شهیدان شي. هاو کنه. خوشې خبره خو نده. د حق د پاره جنګېږي. حق د خدای نوم دی. مګر که پسته کامیابه شولو نو اول به د امدقو کورنیو ته کار ورکوو.

د ژیړې ږیرې ملک سر وښوراوه:

– دا وړې شړې نه بولمه. ښه ځا، دا ته یې کامیاب. تا ته کله جواز درکوئ؟

– نا کنه. په قانون کې د ځای خاوند ته جواز ورکول شته. ما ولوستل. که دولت کان واخلي بیا به ام زمنږ څه کسان کار ته نیسي. ام به معاش اخلو، ام به په خپل کلي کې اوسېږو. مګر که د مافیا ګوتو ته ورغی الته نو بېخي لاس ومینځئ.

ژیړ ږیري بیا غوښتل مخالفت وکړي. د منځ کلي ملک خبره مخکې کړه:

– یاره! زما په خیال ښه خبره کوئ.

نورو ملکانو او ځوانانو هم د «صیبي ده، صیبي ده» نارې وکړې. لالټي د سترګو نم وچ کړ:

– خیر ویسئ! ما ویلې ځوک زما چرسي خبره مني. خدای شته د خوشالۍ نه جړا راځي. هاها، ای پام کوئ! منږ او تاسې نه غېر بل اېځوک خبر نشي. که خبره تیته شوه نو ځوانان به ام مړه شي، ناکامه به ام شو.

د شربت خېلو ملک مخ ته شو:

– رښتیا وایي. پورته کئ لاسونه! په قران قسم وکئ چې منږ نه غیر بل بنده ذات نه خبروو.

دلته ګولټي ټلېفون راواخېست. هېوادیار ته یې زنګ ووهه. ویې ویل چې لالټي خلک راټول کړي دي. هغه وپوښتل چې څه وایي؟ ګلټي وخندل:

– هه‌ء هه‌ء، داسې ډوزې ولې باداره. زما عقل پکې انتن نه ورکئ. ګوره په راډیو کې امدقه سې ووایه! لالټی ډوزې ولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سمه ده. څه شی یادوي؟
– کابل ډېر یادئ، ماشینان یادئ. وایي تورماشین به خارج ته وړو. هغه هغه، دسې غرونه چپه کئ. ای دا تورماشین څنګه وي؟
– تورمالین. خوشې تیرېږي دي. دا پرېده! ټول څوتنه دي؟
– شل الکان، لس ملکان. ای باداره! تنخا مې راکه نو! چرس مې ختم دي. په قران نیني نیني یمه.
– پسته بیا لاړ شه! وایې خله!
– اخ قوربان دې شمه! ویمه سل کاله دې غلام یمه باداره. په قران په ما ډېر ګران یې. زه...
– ښا ټیک شو. د دغو دېرشو کسانو نومونه او پتې ووایه! چې معاش حلال شي.
ګولټې لګیا شو. د هریو نوم د پلار نوم او کلي یې یادوه.
لالټې تر ټول سخت کار چې د خلکو راضي کول وو، وکړ. نور نو کابل ته د تګ په چمتو والي اخته شو. کار ښه روان و. وسلې ځوانانو خپلې لرلې او پیسې ډاکټر خوشال ورکړې. له حماس سره هم موافقې ته ورسېدل. هغه هم موقع لټوله چې د زوی غچ واخلي. پلان دا و چې هغه به د هېوادیار د کور په لوی سالون کې د لغمانیو مېوو مېله جوړوي. حماس ویل داسې مېلو ته د وزیر په شمول د کانونو په چور کې ټول د خیل مشران راځي. بله دا چې هغوئ د هېوادیار کور امن ګڼي. باډیګاردان دننه نه بیایي. نو د حملې په ورځ به حماس سهار وختي مېلې ته د چمتووالي په پلمه ورځي. د لالټې ملګري به نژدې منتظر وي. حماس به دوئ خپلوان معرفي کوي. ورڅخه به غواړي چې مېوې دننه ور وړي. د کرېټونو په بیخ کې به وسلې وي. دوئ به ټول ساتونکي په تاکاوۍ کې بندي کوي. پر ځای به یې خپل کسان دروي. حماس به رسنۍ هم د مېلې د پوښښ لپاره راغوښتي وي. دوئ به ټول مشران نیسي. رسنیو ته به د کانونو د چور مافیایي کړۍ ورپېژني. د هرې ادعا ثبوت به د هغوئ په خپله خوله وړاندې کوي. پلان ټولو ته فوق العاده ښکارېده. احتمالن پرته له مرګ ژوبلې کامیابېدی شو. دعا یې پرې وکړه.
∞∞∞∞∞
تر مېلې یوه ورځ مخکې لالټی له ځوانانو سره مهترلام ته راغی. د هاشم ډبه شکله موټر یې د حماس باغ ته ننوېست. هلته د تازه او وچو میوو کرېټونه سرپه سر ایښي وو. دا یې نه وو کتلې چې د کوم ولایت او کوم موسم میوه ده. لوکاټ، وچ او تازه توت، انار، املوک، مڼې، شفتالو، زردالو، خټکي، هندوانې هرڅه پکې وو. موټر یې په کرېټونو ډک کړ. درې تنه خندانه هلکان پکې کېناستل. څو وکولی شي د تلاشۍ کسان غافله کړي. څوارلسو ځوانانو ټونس موټر دربست ونیو. لالټې، ګلابي مخي شاه محمد، په دسمال کې تاو سردار او د حاجي چمن زوی دادو، په سپینې سراچې کې ورپسې حرکت وکړ. قسمت ته ګوره چې ددوئ موټر د سروبي په چړایي کې ګرم او ګل شو. ډرایور غوښتل بېرته وګرځي. موټر مستري ته وښیي. خو د لالټې بیړه وه:
– منږ درنه ځو یارو. ته پو پیږې مټر دې.
موټروان غږ کړ:
– چېر ته ځئ؟ دستي جوړېږي.
– منږ وخت نه لرو.
– څه ریس جمهور یې. دا خبرې پرېده! دونه مې راوستي یئ. پیسې وباسئ بیا ځئ!
– ډک یې که ـه ـه! په نیمه لاره کې مو خوشې کی. پیسې ام اخلې؟
– څوک؟ دا تاسې ما خوشې کوئ. زه خو مو رسومه.
– په دغه کباړ کې؟
– ته خو دا ام نه لرې.
لالټې خپلو کسانو ته لاس وښوروه:
– راځئ بل مټر نیسو یارو! دا خوشې چټې لګیا دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ مخ په ځوړ د کانونو په لور وخوځېدل. موټروان يې چټک مخ ته ودرېد. ټول يې شاته ټېل وهل. زورونه او وارونه شول. په يوه شېبه کې په لسګونه موټر ودرېدل. خلک بېلولو ته کېوتل. جم و جوش شو. بالاخره نورو موټروانانو لانجه حل کړه. هغوئ ويل د سراچې والا دې تر کابله بل موټر ونيسي، او دوئ دې پيسې ورکړي. سړي له سروبي څخه کرولا راوغوښتله. دوئ پکې کېناستل. په پُلې چرخي کې يې وليدل چې پوليسو د ميوو موټرا و ټونس راګرځولی. د دوئ ځوانان پکې نه ښکارېدل. پوليسو هره سپينه سراچه تلاشي کوله. لالټې وپسېد :

– ځانونه ناګاره ونيسئ! منږ پسې ګرځي.

د ټولو رنګ والوت. کله چې تېر شول سردار د دسمال چېچل بند کړل. ويې پوښتل :

– دا څنګه چل دی؟ څنګه پوی شول؟

لالټي وويل :

– زه ام نه پوېږمه يارو. لکه چې چا ورښودلي يو.

دادو پيکي ته څنډ ورکړ. وپسېد :

– چا؟ يو ګلټي وليدلو خلاص.

د لالټي تندی راټول شو :

– ډک يې که ـه ـه!

– هاو، منږ چې ښار کې مټران برابرول اغه د لرې نه کتل. ما ويلې ستا دپاره به راغلی وي.

– امقه حرامي دا کار کړی دی.

شاه محمد ګلابي مخ نژدې کړ :

– د مټر خرابېدل زمنږ په خير وو.

– خير چېرته دی يارو. هرڅه تبا شول.

شاته پوليسو بله سپينه سراچه ودروله. تر تلاشي وروسته قوماندان هېوادیار ته ټلېفون وکړ :

– صيب! ستاسې خبره صيي وه. اوه لس کسان مو د وسلو سره ونيول. خو د لالټي په شمول څلور ورک دي.

– نا نو، څلور څه شول؟

– نه پوېږمه. اغه سپينه سراچه رانغله. د نورو د نيولو نه به خبر شوي وي. بېرته به ګرځېدلې وي.

– نا نو، اصل سړی لالټی دی. ممکن په لته بند راغلي وي.

– التّه ام زما نفران دي. وايي تر اوسه ندي راغلي.

ريس له کمپيوټره پاڅېد. د خپلو ساتونکو قوماندان ته يې په مخابره کې وويل :

– خبر شوې؟ اوه لس کسه يې وسلو سره نيولي. ښکاري چې په رښتيا يې حمله کوله. لالټی او درې نور ورک دي.

– ريس صيب! که وايئ لغمان ته به پسې ورشو. ښځه او لور به يې راولو.

– نا نو، دوشنبه بل سبا ده. که مې راوستل په پوليسو يې راولم. تاسې خپل کار له پام وکئ! هر څه له تيار اوسئ!

– موږ پينځه لس کسه په سنګر کې يو. د سلو جواب وايو. ته احتياط کوه ته! تراغو د کوره مه وځه!

لالټی او ملګري يې په تايمني کې د ډاکټر خوشال دوه منزله سپين کورته لاړل. په تکې شنې او پاکې حويلۍ کې د انګورو تر چيلې، ګلانو او تک شين چمن تېر شول. دويم منزل مېلمنو ته خوشې و. په دوو کوټو کې ماشې او فولادي توشکې او په دريمې کې آسماني کوچونه وو. لالټي د کوچونو والا خوښه کړه. چا مخالفت ونه کړ. ده سمدلاسه موبايل راواخېست. د لغمان د کانونو او پطروليم مدير حماس ته يې ټلېفون وکړ. د هغه شمېره بنده وه. ډاکټر عميقه سا واخېستله :

– اغه به يې ام نيولی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي وو. له سترګو يې معلومېده چې ذهنونه يې نا آرامه دي. دې کې سردار او شاه محمد کلک ونښتل چې بېرته لغمان ته ځو. هغوئ ويل په پينځو کسو هېڅ کولی نه شو. دادو او ډاکټر څه نه ويل. له لالټي سره د لور او د اوه لسو ځوانانو غم و. خو سردار او شاه محمد د هغوئ خلاصول ناممکن ګڼل. ويل خوشې ولې ځانونه مرګ ته ورکوو؟ د لالټي زغم ختم شو:

– نو چې د مرګه وېرېدلئ د سره به نه راتلئ يارو!

ډاکټر خوشال سترګې جيګې کړې:

– دوئ ملامت ندي ماما. زمونږ پلان ګډوډ شو. په ټپو سترګو حمله په رښتيا ځان وژنه ده.

لالټي غلی شو. خو د سينې له ډکېدو او تشېدو يې د ننني نا آرامي ښکارېده. ډاکټر ته يې ورې لور غږ کړ. هغه ووت. دوئ ستړي وو. خو په کوچونو کې هاغسې په طبعه غځېدل نه کېدل. دادو وويل:

– ورک يې که! ځئ چې بلې کوټې ته لاړ شو!

لکه ټول چې همدې ته منتظر وو. پاڅېدل. د فولادي توشکو په کوټه کې اوږده پرېوتل. يوازې سردار ناست و. له کړکۍ څخه يې بهر کوڅې ته کتل. ويې ويل:

– راځئ چې امدا اوس لاړ شو! که پوليسان زمنږ الکان کېکاږي دا ځای ورښيي.

لالټي غږ کړ:

– نا، دا کورمانه غير ايچاته مالوم ندی. چې پوليسان راپسې راځي خو سالاو ته ام راځي نو.

په غرمنۍ کې وريجې، کباب، چرګ او منتو راوړل شول. خو د دوئ اشتها نه وه. تر ډوډۍ وروسته لالټي پاڅېد:

– تاسې کېنئ! زه راځمه.

هغه تر چنار لاندې د ځان غوندې ببر سري نايي ته کېناست. د بياتۍ غريچې وخوت. وېښتان يې قوده قوده مخ ته ولوېدل. خپله تنکۍ ځواني ورياده شوه. نايي ته يې کيسه وکړه چې اول ځل يې د اوږدو وېښتانو شوق کړی و. فکر يې کوه چې نجونې همداسې ځوانان خوښوي. مګر د پلار په ذوق هېڅکله نه پوهېده. د هغه به يو وخت يو کار خوښېده. بل وخت به يې په هماغه کار وهل ورکول. دا ځل يې د ببرسر له امله سپېرې ورکړې. له غوږه يې ونيو. په باغچه کې يې ډم ته کېنوه. سر يې ور کل کړ. نايي د خپل پلار له قوله وويل چې پخوا شامپو نه وه. مشرانو د سپږو د مخنيوي لپاره د بچيانو سرونه کلول. لالټي تک سور شو. په هنداره کې يې تېره تېره وکتل. نايي ويل د ظاهر شاه په وخت کې په کابل کې رسمي کمپاين وشو. د مکتبيانو په سرونو کې به يې ملتاين پوډر وهل چې سپږې ووژني. لالټي پوه شو چې هدف يې دده توهين نه و. قهر يې سوړ شو. هغه له نايي څخه راسن په کارتې پروان کې د هېواديار د کور ليدو ته لاړ. بلغمي رنګ يې و. پينځه منزله يې لرل. څو حلقې اغزن سيم ترې تاو و. د کانکرېټي غرفې مخ ته څلور ساتونکي ښکارېدل. دی باغ بالا ته وخوت. له پاسه يې وکتل. په بام باندې لمريزې تختې او ډېش انتن لګېدلی و. لمر د غرونو شاته پټ و چې دی د ډاکټر خوشال کور ته ستون شو. کليوالو اول بېخي ونه پېژند. شاه محمد نورو ته وبنګېد «اې! د اغه ببرمبر نه ځنګه ښايسته سړی جوړ شو؟» خو د لالټي زړه نا آرامه و. بلې کوټې ته لاړ. څراغ يې ولګوه. دروازه يې وتړله. د آسماني کوچونو مخ ته وګرځېد. په زړه کې يې اوه لس ځوانان ګرځېدل. نه پوهېده چې هغوئ به اوس ژوندي وي که مړه؟ څومره به يې ځورولي او وهلي وي؟ بيا يې د لور ويډيو فکر ته راغله. دا ځنګه کېدای شي؟ څېره بالکل د مروې وه. هسې نه چې د نشې دوا يې ورکړې وي. په نشه کې انسان هرڅه کولی شي. مګر ولې يې نو بيا رنګ زېړ و؟ وروسته يې د هېواديار له ملنډو ډک مخ سترګو ته ودرېد. لالټي غانبونه وچيچل «د سپي زو!» زړه يې له درده پړسېدلی و. خو څه يې کړي وای؟ ټول ځوانان يې ونيول شول، حماس ورک و، ډاکټر او درې نور له خپله کاره نهيلي ښکارېدل. ده بيا غاښونه وچيچل. په غږ يې وويل «زه خو دې په قران که پرېږدمه!» پر اوږد کوچ وغځېد. خپل ټټر ته يې وويل:

– ای يارو اورې؟ ته دسې وکه! دا د هېواديار حرامي کور ته لاړ شه! وګوره چې چېرته کېني؟ چېرته سملي؟ څو کسه ساتونکي لري؟ کوم کوم ځای کې دي؟ د کومې خوانه سړی کور ته ننوتلی شي؟ دا ټول.

هغه منتظر شو. اروا ونه وتله. دی بيا وپسېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وڅه کنه!

هېڅ پېښ نه شول. ده اسویلی وکړ:

– ای یارو! ته مې ام یوازې پرېږدې؟

اروا ځواب ورنه کړ. دی برګ شو:

– ای لوېشتینکه! چې کار نه وي دسې ډېټې ولې. د غیرت او نرتوب خبرې کی. ونیسه! دغه یې ځای دی.

بیا هم د اروا پته ونه لګېدله. دی یو دم پاڅېد:

– هی ستا دددد...

اروا دفعتن ووتله. لالټې د ښیښې د ټېټ مېز څنګ ته په ځمکه ولګېد. درب شو. په بلې کوټې کې یې ملګرو ویل څه خبره ده؟ خو بل درب رانغی. دلته لالټې اروا ته کړ:

– ډېر د سپي زوی یې. ښا، که مې سر د میز په څوکه لګېدلی و؟

– بدبوټې بلا نه وهي. ای ته ډېر سپینسترګی نه یې؟ هلته دې ویل جاسوسان مې نه خوښېږي. دلته بیا ما جاسوسۍ ته لېږې.

– ننا، اغه خو په قار ومه. په دونیا کې ګوره سراسر بد او سراسر ښه نشته ښا؟ هر شی هم ګټه لري، هم تاوان. نه ګورې په امقه اذان چې روجه نیسو په امقه یې ماتوو ام. ای خیر دی کنه! اوس خو مجبور یو یارو. دونه ځوانان مري.

– اول به دې فکر کړی و. د ټولو ګناه ستا په غاړه ده.

– زه ام امدقه ویمه کنه! تا نه ویلې چې زما ځورېدل ستا ځورېدل دي؟ اوس شوی کار دی نو. تاته خو سخته نده. تش مالومات راوړه یارو! خدای مهربانه دی که کمه لاره پیدا شي. ام به مرو بچه شي، ام ځوانان.

– راشه نو! معلومات خو تاته وسلې او عسکر نه درکوي.

– راکوي راکوي. ګوره! مال–و–مات. یانې دا مال چې درسره وي هر څوک ماتولی شې.

– اخله‌ـه‌ـه! هاهاهاها، ته چې کله څه شی غواړې، داسې احمقانه دلایل ورته پیدا کې.

– خیر دی کنه نو! دقه لېږ زیامت وباسه بس! چیشی به دې کم شي؟ تا کې خو د کمېدو ځای ام نشته.

– سخت بې ادبه یې. هم دروېږه کی، هم کنځه. ځه ورک شه!

– لاحولو ولا! ای د شادوګۍ بچیه! دروغ دې ویل چې مرو ستا لور ام ده، آ؟ آ؟

– هاهاهاها، ودې منله؟ هاهاهاها

– چیشی؟ زه خو یې ولاکه ومنمه. ستا خبره کومه.

– ښه ځه، همدومره دې هم بس ده. زه لاړم.

اروا په هوا کې لکه الوتکه روانه وه. سترګې یې تکې سرې او ښتې وې. د څېرې له جدیت څخه یې په سینه کې د درد پته لګېدله. هغې ته د اوه لسو ځوانانو او د کانونو خبرې لکه د فلم صحنې ښکارېدلې. اصلن د زړه پر ماښۍ یې د مروې د اندېښنو لمبې بلې وې. سره له دې چې اوس په لالټې کې فرق لیدل کېده. بدن یې تکړه او له لوګي پاک و. فکر یې سم کار کوه. حوصله یې زیاته شوې وه. مګر اروا یې پر وړتیا او ربښتینولۍ شک درلود. بیا په یوازې ځان یې له مافیا سره څه کولی شول؟ اروا په کارتې پروان کې د هېوادیار کور ته ورسېدله. تشه کوڅه څراغونو روښانه کړې وه. یو وسله وال ساتونکی د غرفې مخ ته په چوکۍ ناست و. دننه درې تنو پر مېز باندې موبایل ایښی و. لوبه یې کوله. وسلې یې دېوال ته درولې وې. اروا هوا ته جیګه شوه. لویې حویلۍ ته یې وکتل. د دروازې څنګ ته برخه په دېوال بیله شوې وه. د دېوال دواړو خواوو ته لویې کوټې ښکارېدلې. دوه ساتونکي د لویې دروازې شا ته پر چوکیو ناست وو. په وړو کتوب کې له باغونو د غلا کیسې یې کولې. اروا کوټې ته ننوتله. هلته اته دوه منزله چپرکټونه وو. اتو ساتونکو پر پلاستیکي فرش قطعې کولې. یو تن په موبایل کې د نجلۍ ګڼا کتله. د دروازې څنګ ته تلوېزون خبرونه ښودل. اروا ووتله. تر دېوال هاخوا کوټې ته ننوتله. فاطمه خاله نیمه په ایراني فرش او نیمه په توشکه ویده وه. دوو کمکیو لمسیانو یې پر وړوکي مېز په تلوېزیون کې کارټوني کوت. مګر غټکۍ نجلۍ د جامو د فلزي بکس څنګ ته ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. په البم کې يې د پلار او مور د واده تصويرونه اړول. په اخېر کې د اخبار پاڼه وه. سترګو ته يې جيګه کړه. د بم د چاودنې د تور لوګي تصوير و. نجلۍ په ډکو سترګو هوا ته په الوتو ټوټو کې د خپل مور او پلار اندامونه لټول. د اروا سترګې لا سرې شوې. له کوټې ووتله. د جيګې ودانۍ اول منزل ته لاړه. د لوی سالون د پړسېدلو ترکي قالينو او شتري کوچونو د لوی سيټ له پاسه تېره شوه. په ډېزاين شوې چت کې يې قيمتي قنديلانو او له سترګو پټو اوږدو ځراغونو ته وکتل. د حويلۍ خوا ته دېوال سرترپايه ښيښه وه. اروا په بلې خوا کې مخ وازې پخلنځي ته لاړه. وروسته د ځنګ په دروازې ننوتله. لوی تشناب يې وکوت. ووتله. د فرش شوې زينې له پاسه تاکاوۍ ته کېوتله. په لوی سالون کې له وطني قالينو او برګو پړسېدلو توشکو تېره شوه. په دړو دروازو ننوتله. دوه يې تشنابونه وو. په دريمې کې د جامو او لوښو مينځلو اتومات ماشينونه وو. اروا په دويم منزل کې نسبتن وړوکي سالون ته وختله. د جيګرې کوچونو دپاسه ودرېدله. په سورې سورې زينتې دېوال کې د ننه د هېواديار د برېتور پلار نېکتايي داره تصويريې وليد. ځراغونو روښانه کړی و. اروا مخ د ځلورو کوټو دروازو ته واړوه. ورننوتله. په دوو کې يوه يوه ښځه په قيمتي تخت ناسته وه. په ټلېفون کې غږېدله. ځنګ ته په وړو تختونو کې يو يو تيخور ماشوم ويده و. هرې کوټې د سونا والا لوی تشناب درلود. په دريمې کې هم تخت و. مګر هېواديار پر ميز باندې په لېټاپ کې ليکنې او جدولونه کتل. اروا هم تر ډېره وخته په لوستلو بوخته شوه. وروسته يې ځلورمه کوټه وکتله. برابر پخلنځی و. اروا دريم منزل ته وختله. په شپږو کوټو کې پر تخت يو يو ماشوم پروت و. چا په کمپيوټر، چا په موبايل کې ګېم وهه. په ځلورم منزل کې هم شپږ کوټې وې. په اولې کې د چکۍ وېښتانو پيغلې د هنداري مخ ته ګډا کوله. په دويمې کې د کمڅۍ والا پېغلې په غټ موبايل کې ټيکټاکونو ته خندل. ځلورکوټې تشې وې. د پينځم منزل په لوی سالون کې د سنوکرا او پينګ پانګ مېزونه او په کونج کې د سپينو کوچونو سيټ و. اروا بام ته جيګه شوه. د اوبو د کانکرېټي ډېګۍ ترڅنګ لوی دېش انتن او لمريزې تختې يې وليدلې. د کور دوو خواوو ته د ګاونډيانو حويلۍ او دوو خواوو ته کوڅې وې. اصلن دغه کورته د پټ ننوتلو هېڅ لاره نه وه. د اروا زړه خفه او څېره مړاوې شوه. هغه بېرته د ډاکټر خوشال کورته راغله. موسکا يې په مخ راوستله. لالټي ته لاس په نامه ودرېدله:

– ښاغلی قوماندان صيب! عسکر حاضر دی.

– ډک يې که ـ ه! په دا نيم ځان؟

– راشه نو! خدمت په تا ښېخي معلوم ندی.

– چيشی وکمه؟ پښې ام شکر دی نه لرې چې مچو يې کمه.

– اخله ـ ه! وه بې ادبه! سړی خو مننه وايي.

– کومه مننه؟ ماته خو دې چيشی راکړی ندی. ښه ځا، مخکې تر مخکې مننه د سپي زو!

– داه! ځه ورک يې که! د چرسي نه ګيله نشته.

– بل پيغور پيدا که! دا کارتوس مرمۍ نلري. ما چرس پرېښودل.

– سوچ دروغ. په ژوند به يې ونه منم.

– ښه ځا. ستا منل مو هم ندي. قيصه وکه!

– چې زما منل مهم ندي خپل کار هم خپله کوه ځه!

– اووو خدای ته وګوره! ناز و نخرې پرېده! اوصيله نشته. په ما څه حال دی او ته...

د لالټي سترګې ډکې شوې. اروا نور ټوکې پرېښودلې. د هېواديار په کور کې د سترګو ليدلی حال يې ووايه. دغو معلوماتو د لالټي زړه هم خفه کړ. سر يې کار نه کوه چې څنګه کورته ورننوځي. ويې پوښتل:

– ای دا د وړو وړو شيانو شمېر دې سم دی، که اسې ځانښودنه دې وکړه؟

– يعنې په ځان شک لرې.

– څنګه؟

– له ياده دې ووتل؟ په مکتب کې ستا څنګه حافظه وه؟ درس دې نه وايه نو مرې دې اخېستلې. زه خو هم ستا اروا يم کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یو خو ته لوېشتینک بل تربور جوړ شوی یې. په هره پوله پټې کې ځان شریک ګڼې. ته ماغزه د کومه کې؟ اغه زما دي.
دې کې کړپ کړپ شو. چا زور ووهه چې دروازه خلاصه کړي. لالټي وویل:
– اله اله اله. راننوځه! ډاکټر دی. زر کوه!
– نهء. لوېشتینک دې چاته وویل؟
– ری شه ورک شه! په ځمکه ښکارې نه، دبدبې ته دې ګوره!
– ښه؟ هله هله! توبه وباسه! هله هله!
– او پرېده! توبه وباسه! ته چیشی یې؟
– ښه؟ زه څه شی یم؟ اوس به وګورو! تر سبا به همدا سې مردار پروت یې.
– وه دا څه خبیث... ښه ځا. خبره مې بېرته واغستله.
– نهء. توبه وباسه!
– اوففف چې ته په لاس ری شې کنه. سخت غوبل به دربانده وکمه. ښه ځا، توبه!
له دې سره اروا په خندا بدن ته ورننوتله. لالټي تېزلار دروازه یې خلاصه کړه. ډاکټر خوشال وویل:
– ای ماما! ویده وې څنګه؟ ما ویلې چې وغرېږو.
لالټي هم غوښتل له ملګرو سره معلومات شریک کړي. سره له ټولې مایوسۍ د زړه په لېرې کونج کې یې وړه هیله لرله «کېدی شي په ګډه یوه لاره وباسو» ډاکټر پر کوچ کېناست. ده ورته د هېوادیار د کور یوه یوه نښه وویله. د ډاکټر سترګې رډې وختلې:
– ته دننه ننوتی وې؟
– نا. د سې ده ډاکټره ګله! چې زه بزرګ یمه. خو خلق یې نه مني. زور ورکئ.
– نا ربښتیا؟ ما ستا د ژوندي کېدو اورېدلي وو. که دا اوسنی مالومات ربښتیا وي نو ته بیا موجیزه یې.
– سل په سلو کې ربښتیا دي. بیا به یې خپله وګورې یارو. ښا، دا پرېده! خپله خبره کوه!
د ډاکټر په شونډو کې موسکا ورکه شوه. په شاته اړول شویو لنډو وېښتانو یې ورغوی کش کړ. ویې ویل:
– چې ربښتیا شي ماما، ما ویلې داسې ام نه کېږي نو چې هرڅه پرېدو، کرار کېنو. زه خو دا هېوادیار خبیث ژوندی نه پرېدمه.
– زه ام امدقه غواړمه یارو. خو ویمه چیشی کولی شو؟
– راځه فیکر وکو! ستا د خبرو نه کورته ننوتل ناممکنه ښکاري. مګر ریس خو به بهر ام راوځي که نا؟ زه وایمه ماسک به واچوو. د کوڅې په خوله کې به پې حمله وکو؟ مړ به یې کو. په موټر کې به وتښتو. سردار او شامامد به ام دا ومني.
– نو ګټه به یې څه وي؟ زمنږ ځوانان به بچ شي؟ زما د لورکۍ ویډیو به پاکه شي؟ د کانونو چور به ختم شي؟
– نه ولا. خو بله لاره ام نشته. که کور ته ورشو مونږ ام وژل کېږو. الکان یې ام درسره نه مني.
ډاکټر د لالټي څېرې ته کتل چې څه عکس العمل ښیي. خو هغه سر ټیټ اچولی و. ده بیا وویل:
– ای ماما! که ربښتیا شي زه نه پوهېږمه چې زمونږ اصلي هدف څه دی؟
– ډاکټره ګله! خبره ګډه وډه ده. ما ته لور موهمه ده. کلیوالو ته کان. او تاته غچ. ستا دا نقشه ام یوازې امدقه غچ ته جوړه ده.
په ډاکټر ښه ونه لګېدله. ځکه یې لهجه لږه زیږه شوه:
– ښا نو ته ووایه، څه وکو؟
– کاش چې ما تا غوندې عالي تحصیلات کړي وای. په منږ کې اوښیار ته یې.
– نو زه چې څه وایم مني یې نا. خپله څه لرې نا. ای ماما! داسې کار ونه ښه پلان سنجول غواړي. میاشتې نیسي.
– منږ یوه ورځ وخت نه لرو یارو. اوه لس ځوانان راته وجني. که یې تر اوسه وجلي نه وي.
– ښه بله کولی شو. کوشش به وکو چې په کوڅه کې هېوادیار ژوندی ونیسو.
– دقه! دقه زه ام ویمه. که جوندی یې ونیسو ټولو هدفونو ته رسېږو. خو خبره دا ده چې په کوڅه کې یې جوندی نیولی شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه پوهیږم. اغه به اوس له تاسې خبر شوی وي. ځان سره به ساتونکي ام ډېر کړځوي.
– اح، ستا د نقشې دقه کمزوري ده یارو.
– د منډې کتغ خو خام وي نو.
– ډاکټره ګله! د مرو او د ځوانانو جوند، زمنږ ایزت، ستا د ابا غېچ، د چور نه د کانونو بچول، دا ټول تاته ګوري. خیر دی. ته لږ ډېر فیکر وکه یارو! خدای مېربانه دی چې یوه ښه لاره وباسې. زه به ام د مغزو ګنګس چرګان وجنګومه. بیا به وغږیږو.
ډاکټر ته لکه د هغه په سادګي چې خندا ورغلې وي. مړه موسکا یې وکړه:
– ګنګسو چرګانو ته ایڅ زیامت مه ورکوه ماما! بله لاره نشته.
لالټي سوړ اسویلی وکړ:
– ښا؟ سړی خفه شي. اغه دی. ما بله ویله. ما ویلې که مو د حملې فیصله وکړه، ته راسره مه ځه!
د ډاکټر خوشال سترګې تنګې او تندی ګونجې شو:
– ولې؟
– په منږ کې یو ازې ستا واړه بچي پاتې کېږي.
– نه ماما. ما ډېر فیکر کړی. بچو ته مې هرڅه شته. یو ازې به یې پلار نه وي. اخېر به عادت شي. مګر که لاړ نشمه ټول عمر به د پلار دپاره ځوریږمه. هره ورځ به مرمه. په خدای! پرون مې دوه ځله بچي وهلي. که داسې وي نو اغو ته ام دې نه مړ ښه یمه.
– خو ښه دې نو! زه خو چاره نه لرمه. چې یو بلا ځوانان زما د لاسه مري، او لور مې بدنامېږي زه په جوند چیشی وکمه؟
– ټول چاره نه لرو. ای ماما! ته خفه کېږه مه! زه وایمه کاش چې ستا لور پدې بچېدله.
– خدای مېربانه دی. اغه نه وایي چې غوټې پسې وهې په لاس به درشي...
– چټې وایي. چې په دریاب کې ګوهر ببخي نه وي بیا؟ دا خلک په ایڅ شي لپ ندي ماما. نه د چا په مرګ، نه په ایزت.
– نا، اغه خو یې خپله وویلې چې جوړه شوې ویډیو ده. لور مې وایي نوره ایڅ خبره نه وه.
– اغه بېچاره نو حال وایي؟
د لالټي سر وګرځېد. سا یې تنګه شوه. وربړدېد:
– ښه ځا دا ستا خبره صیي. ته راته دا ووایه! په کوم قانون کې چې یو ثوک په چا ظلم وکي مظلوم ملامت بلل کېږي؟
– نا، آخو ده. خو د خلکو خوله ثنګه بندی؟
– د خلقو په... لاحولو ولا! خلق سپي دي، غاپي به. زه او ته خو پوهیږو. که زما په لور هر چیشی شوي وي په زور پې شوي دي. نو د اغې ګونا ثه ده؟
– نه پوهیږمه ماما. دې وطن کې سخته ده.
– چیشی؟ نو چې تا غوندې اوښیار دونه قمقل غږیږي نور ثه ملامت دي؟
– ته مه په قاریږه ماما! ما له خوا خوږیه وویل.
لالټي بد بد کتل. ماغزه یې په خوټېدو شول. ښه و، ډاکټر ووت. دده زړه بې حده تنګ و. سلګۍ یې ووهلې. پاڅېد. په کوټه کې مخ ته او شاته لاړ. اصلن دومره ډاکټر ته په قهر نه و لکه خپلې بې وسۍ ته چې و. نه پوهېده چې ثه وکړي؟ کاش چې چا د حملې ښه پلان جوړ کړی وای. عملي کولو ته دی د سر په بدل تیار و. یو وخت یې لوستي وو چې کمونېزم په دې ناکام شو چې تر انجنیر یې کارګر ته ډېر معاش ورکوه. ایله اوس پوه شو چې دا ثه معنا؟ نقشه او پلان جوړول ثومره مشکل او مهم دي؟ تکړه او روزل شوی ماغزه غواړي. د عملي کولو لپاره لاسونه هرثوک لري. مشران په همدې مشران وي چې ښه پلان سنجولی شي. هغه چې په پلان جوړولو نه پوهېږي د مشرۍ وړتیا هم نه لري. لالټي بیا په کوټه کې تېز تېز وګرځېد. سا یې هم تېزه تېزه اخیستله. فکر یې کوه چې د سردار او شاه محمد خبره بالکل په ځای ده. که د هېوادیار په کور ورځي دوئ به هم مړه شي. هېڅ به حاصل هم نه کړي.
دې کې د دروازې ګرز شو. ده شپې وهل. دادو دننه ولاړو. پیکي ته یې ثنډ ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اکا! تږی یمه.
- اووووو د سپي زو! زه دې وارخطا کړمه. چې سړی تږی وي او به سکي. پوی شوې؟
لالټي له قهره د کوچ مخ ته په ځمکه کېناست. ستونی یې اوس هم ډک و. مګر نه یې غوښتل دادو پوه شي. دا به د هغه روحیه بېخي وځپي. که سم پلان هم پیدا شي زړه به ورته نه ښه کوي. ځکه یې مخ بلې خواته واړوه. دادو وویل:
- ته ریشخند پرېده! څنګه یې وسکمه؟
لالټي په جیګ غږ وویل:
- په خوله.
- اوهو! په قار ولې یې؟ سمه خبره وکه!
- ای وحشي! اغه فیلتر یې چا ته وښوده؟ پام دې چېرته و؟ نل غوندې شیردان دې ونه لیده؟
- آخو پوهېږمه. ګیلاس نشته.
- ډک یې که ـه ـه! وه عقله چېرته یې؟ دلته ستا کمی دی. ای الکه ځا! څنګ ته انواری د ګیلاسونو نه ډکه ده.
- منږ زور ووهه. دروازه یې نه کشېږي. ماته نشي.
- کشوه یې ما! په څنګ یې ټېل وهه! ځا ورک شه!
دادو په بنګېدو روان شو. د لالټي په زړه کې یوه خبره وګرځېدله. چیغه یې کړه:
- ای دادو! دادو! دادو!
هغه ژر بېرته کوټې ته ننوت. ویې ویل:
- ورو اکا! ورو! د پردي کور دی. چیغې ولې وهې؟ شاوخوا خلق به څه وایي؟
- څه ددئ... خلق پرېده! دلته نزدې ری شه! قول راکه! رښتیا ووایه! کلي کې ولې پاتې نه شوې؟ ابا دې ولې خفه که؟
دادو پیکی په منګوله واړوه. ده ته یې له پاسه کتل:
- کلي کې؟ بده وه. که پاتې شوی ومه بیا الکانو راته بې غیرته ویه.
- تا دې قران ووهي چې امدقه خبره وه؟
- نا، خو دا ام وه، او دا خلقو زمنږ ناموس ته ام سپک کتلي دي.
- دروغ مه وایه! زمنږ او ستاسې خو بدي ده.
- زما د چا سره بدي نشته. چې زور مې ورسېږي د ابا بدي ام ختمومه.
- اغه نه ختمېږي.
- پټی بېرته درکومه.
- دا خو دې سوچ دروغ وویلې.
دادو غلي غلي کتل. لالټي ته اوس ځمکه مهمه نه وه. ځکه یې سر وخوځوه:
- ښه ځا، ما بله خبره کوله. ما ویلې ته خو کلي کې ګرځې راګرځې. خبرې اورې. څه خیال کی مرو څنګه جلۍ ده؟
- څنګه جلۍ ده؟ ښه جلۍ ده.
- نا، خو د پردیو خلقو سره بندي وه کنه.
- هاو بېچاره. ببو مې ویلې زه یې ګورمه. ډېره ځورېږي.
- امدقه خبره ده کنه. څه سپینه به وویمه. اغې سره به ددې نه پس څوک واده وکي؟
- دا چیشی وایې؟ ولې نا؟
- خو خلق د سپي زامن هر ډول خبرې کئ.
- اغئ بد کئ! مروه ګۍ نه پاکه جلۍ په دونیا کې نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ننا، صبر صبر! زه بل شی ویمه. ته. ته خپله ورسره واده کی؟

په سالاو کې هېڅکله د نجلۍ پلار چا ته داسې خبره نه کوله. په شرمونو به شرمېدلی و. دادو غلي غلي کتل. لکه چې وايي ما فکر نه کوه چې ته دې دومره پرېوتی اوسې. شونډې يې وخوځېدلې:

– ای اکا! زه نه پوهېږمه. ته چيشی وايې؟

– ننا، فيکر وکه چې زه د مرو ابا نه يمه. بېخي پردی سړی يمه. د زړه خبره وکه! واده ورسره کی؟

– زما خوله لټی څنګه؟

– نا رښتیا ویمه. مه وېرېږه! ایڅ خبره نده. قسم درته خورمه چې ایڅ درته نه ویمه.

– زه نه وېرېږمه. ويمه ته خفه نشې. ابا ته مې مخامخ وويلې چې مروه ګۍ دپاره څمه. چا چې ځورولې ده جوندی يې نه پرېږدمه.

د لالټي ستر ګې ډنډ شوې. ژوراسویلی يې وکړ. لکه د ګور په غاړه کس چې خپلې مريضۍ ته د نجات دوا پيدا کړي. ويې ويل:

– بس ما امدقه اورېدل غوښتل. ګوره بچی! مالومه نده چې په منږ به چيشی کېږي؟ خو وعده کومه. که جوندي وو د اغې واده به تاسره کېږي. که مړ ومه، زما جپ وګوره! خط تې وباسه! امدا به مې ليکلي وي.

دادو اوس په ملا شخ او نېغ ولاړ و. په ټېغو ټېغو ستر ګو يې کتل. لکه د داسې تغير توقع چې يې هېڅ نه لرله. يودم راکړوپ شو. د لالټي لاسونه يې ښکل کړل:

– اکا! ته غم مه کو! دا زړه مې وايي مروه ګۍ به بېرته په ايزت شي. که نا، چېرته لرررې بل وطن ته يې بيايمه. چې د ايچا خبرې وانه وري.

لالټي پاڅېد. هغه يې په غېږ کې ونيو. په موسکا يې سلګۍ ووهلې. دادو خپلې کوټې ته لاړ. او به څښل يې هېر شول.

∞∞∞∞∞

سهار لالټي په کوچ کې په چيغه پاڅېد. مروه يې مړه ليدلې وه. سا يې سوزېدله. بلې کوټې ته يې سر ښکاره کړ. هلته درېواړه ويده وو. ده ټوخی وکړ. څوک پا نه څېد. اول منزل ته کېوت. د ډاکټر خوشال غږ هم نه اورېدل کېده. په ټول کور کې بس دده د پښو ترپه هار و. هلته هم وټوخېد. وروسته سرک ته ووت. ټکسي يې ونيو. په يوازې ځان د هېواديار د کور په مخ کې غرفې ته ودرېد. غوټ ساتونکی راووت. غږ يې کړ:

– څوک دې په کار دی وروره؟

– ته دسې وکه يارو! ریس صیب ته ووایه چې لال مامدخان راغلی دی.

ساتونکي مخابره خولې ته ونيوله:

– ريس صيب! يو کس راغلی دی. لال مامد خان نومېږي. وايي تاسې سره يې کار دی. پرې يې دم؟

ريس په خپلې کوټې کې د تخت په ژۍ ناست و. ويښتان يې په ماشين وچول. شنګس و. ماشين يې بند کړ چې خبره واوري. د کمپيوټر په سکرين کې يې وکتل. په خندا شو:

– پرېده چې راشي! لالټی دی کنه. سر او ږيره يې کم کړي دي. په لغمان کې دې په ياد ندی؟ اغه متيازن.

ساتونکي کټ کټ وخندل. ده هم واورېدل. هېڅ ډول عکس العمل يې ونه ښود. ساتونکي تلاشي کړ. دروازه يې خلاصه ونيوله. دننه په حويلۍ کې دوه کسه ورسره ملګري شول. درېواړه ودانۍ ته روان وو. لالټي جېب ته لاس کړ. د موبايل ټنۍ يې کېکارله. له هر زنګ تېرېدو سره په جېب کې رڼا کېدله. خو غږ يې نه و. ريس غلي غلي زمزمه کوله. په زينو کېوت. د سالون په منځ کې ودرېد. ساتونکي په دروازه کې پاتې شول. لالټی دننه لاړ. د قيمتي عطرو خوږ بوی پرې ولګېد. ريس دده په لاس کې کاغذونو ته کتل. طبعه يې جوړه وه. په خندا يې وويل:

– په خيرونه په خيرونه لال مامد خانه! ای تخلص لرې که نا؟ چې په فلاني صيب درله غږ کو.

– نا ريس ګله. تخلص خلق د نامه د درندولو دپاره ږدي. زما نوم خدايي دروند دی.

– آهاهاها ډېر وران يې. ښا، څه سکې؟ چای، کافي، جوس، شوده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– شړومبې شته؟
–آهاهاها، نا نو، په هر شي کې ستا ځان له ذوق دی. په سهار کې شړومبې. هاهاهاها
لالټي غوښتل ریس په قهر کړي. لوی کریستالي قندیل ته یې پاس وکتل. ویې ویل:
– ماته څوک رسېدلی نشي یارو. زه ویلی شم چې همدا اوس ستا په کور کې څوک سه دي؟ او چېرته دي؟
– ښا؟ نا مړه.
– دوه پېغلې لورګانې دې په څلورم منزل کې ځانته ځانته کوټو کې دي.
د ریس تندی راټول شو. سر ته یې لاس کړ. پکول یې نه و. عمیقه سا یې واخېستله:
– چا درله ویلي؟
– بزرګ یمه.
– غلی خیرنه! پلار دې بزرګ و؟ نیکه دې بزرګ و؟
– هیله کومه! پلار او نیکه ته خوله ماچوه! منړ ته خپل مړي ګران دي. بله به درته وویمه. زما د لورکۍ د ویډیو په باره کې دې دروغ وویلې. اغه یو ازې په فلش میموري کې نده، ستا په مېز په لپټاپ کې ام شته.
د ریس مخ تک سور شو:
– ګپ بس دی نور! قواله چرته ده؟
لالټي په لاس کې کاغذونه وښودل. ریس وویل:
– ته دې پلو که! اله شا به اله!
– ډک یې که ـه ـه! ته داسې نبغ نبغ مه کېږه، ښا؟ ما ویډیو کړې. یو چا ته مې سپارلې ده. پوپېږې چیشی پکې دي؟ ټولې خبرې مې پکې کړي، ښا؟ چې تا څنګه اغه درې کسه زما مخ کې ووجل؟ ستا د کانونولیست هم پکې دی. دا یې ننبه چې په نیمروز کې پینځه کانه دي. په کونړ کې اته، په بغلان کې شپږ.
د ریس سترګې ټېغې ټېغې وختلې. لالټي دوام ورکړ:
– دا مې ام پکې ویلي چې تا د وزیرصیب بانکي حسابونه په خپل لاس کې اغستي دي. اغه د ځانه خبر ام ندی. که زما ویډیو وګوري ستا خبره ګلجانۍ ده.
ریس غاښونه وچیچل، لکه مارتاو شو:
– زما په کور کې ماله اخطار راکی، هه؟
لالټي یې کلکه سپېره ووهه. هغه په ترکي فرش ولوېد. ریس کاغذونه واخېستل. په دروازه کې دوو ساتونکو ته یې وویل:
– الکه! دده یو یو نوک تراغو وباسئ څو یې د ویډیو والا نوم او پته درکړې نه وي. خبیث!
ساتونکي وړاندې راغلل. دا مهال د لالټي اروا ووتله. ساتونکو له لاسه ونیو. د پروت حیوان په شان یې پر فرش کش کړ. ریس کاغذونه وکتل. سترګې یې وازې شوې. غږ یې کړ:
– ودرېږئ ودرېږئ! دا خو خوشې شیان دي. قواله نده.
یو ساتونکي وویل:
– صیب! سړی ام مړ دی.
– څه څه؟ څنګه مړ دی؟ ما خو کلک وهلی ام ندی. ښه ښا! بیا یې د دروغو ځان مړ اچولی. ورکه، لغتې ورکه!
ساتونکي په دوو پښو کېناست. د لالټي ولاړې سترګې یې وکتلې. د هغه مخ یې یوې او بلې خوا ته ټېل وهه. ویې ویل:
– نه صیب! رښتیا مړ دی. سا پکې نشته.
ریس په منډه نژدې ورغی. خپله یې وکوت. چیغه یې کړه:
– اله زړه یې دربدلی! ډاکټر له آواز که! اله اله زر کوه! چې ویډیو نېټ له ونه وځي. څه له ګورې؟ ورک شه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت امبولانس د کور مخ ته ودرېد. ډاکټر خوشال ترې په سپينه چپنه کې کېوت. ګوشکي يې په غوږو کې وو. ويې پوښتل:
– مريض چرته دی؟
ساتونکي په خندا ځواب ورکړ:
– نه ډاکټر اغا، ادرس دې غلط کړی. دلته مريض نشته.
– دا د ريس صيب هېوادیار کور دی که نا؟
– هو، دی.
– امدا ځای يې ښودلی.
– درته مې وويلې چې مريض نشته.
دې کې دوه ساتونکي تېز راووتل. د امبولانس په ليدو يې ژر ژر لاس وښوروه:
– اله اله ډاکټر صيب! راځئ راځئ! دننه مريض وګورئ! اله زر کوئ!
د دروازې د ساتونکي خوله وازه شوه. ويې پوښتل:
– څوک مريض دی؟ ريس صيب؟
– نه، ته پرېده! ډاکټر صيب! تېز راځئ!
ډاکټر موبايل ته وکتل. تنې يې ووهله. له لالټي سره اړيکه يې پرې کړه. ګوشکي يې هم په جېب کې کېښودله. ويې ويل:
– امبولانس کې زما نرسان او وسايل دي. پرېدئ چې ننوځي!
– صيي ده صيي ده! زر کوئ!
سردار د درملو له بکس سره له امبولانسه کيوت. شاه محمد او دادو هم په سپينو چپنو کې په ډاکټر پسې روان شول. دننه ريس لالټي ته مصنوعي تنفس ورکوه. په سينه يې د ورغوو زور وهه. د ډاکټر په ليدو يې غږ کړ:
– شابه شابه شابه! ضوف يې کړی. زر کوه زر!
دې کې اروا غوښتل ورننوځي. لالټي لاس جيګ کړ:
– صبر صبر! وخت يې نه دی.
– دا څه کې؟ تا خو ماته همداسې ويلي وو. پرېده چې څو هېوادیار پوهېږي کار وشي!
– غلی شه ورک شه! لوېشتينکه! زما پلان دی که ستا؟ زه پوهېږمه کار مې.
اروا تروه شوه. مخ يې واړوه. لالټي وليدل چې ډاکټرانو په ساتونکو او ريس وسلې ونيولې. ژر يې وويل:
– اله راننوځه! امد قه يې وخت دی. اله زر کوه!
– نه ننوځم.
– وه د سپي زو! خدای ته وګوره کنه! د نخرو وخت نه دی کنه.
اروا هم ژر ننوتله. لالټي نېغ کېناست. اول يې خپل پرتوګ ته وکتل. وچ و. موسکی شو. د ريس ايله اوس سر کار وکړ. ويې ويل:
– وه ستا بېخ شين شه ستا موجيزې!
لالټي وخندل:
– ډک يې که ـه ـه! دادو بچی! اله دروازه بنده که!
دې کې څوتنه اندېښمن ساتونکي د مرستې لپاره دروازې سالون ته راغلل. خپل دوه ملګري يې جيګ لاسونه وليدل. حيران شول. ريس امر وکړ:
– ولئ يې!
هغوئ هم سمدلاسه وسلې ورواړولې. خو د لالټي کسانو وار مخکې کړ. يو ساتونکی ولګېد. نور يې د دروازې شاته پټ شول. بېرته يې لاسونه او وسلې ښکاره شوې. دننه يې رنډې ضربې وکړې. خپل کسان يې وويشتل. ريس ځان د مخ وازې پخلنځي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيټ دېوال شاته ورسوه. د لالټي ملګرو د مړو ساتونکو وسلې واخېستلې. په دروازه يې ډزې وکړې. وسله وال له هغه ځايه لېږې شول. د لالټي له قهره سړمې وپړسېدلې. دوئ د پلان خلاف دروازه بنده نه کړای شوه او د تود جنګ مخه يې هم ونه نيوله. اوس نو د ساتونکو لاس بر و. هم يې يو کوټ پر مختللې وسلې لرې، هم ښه ډېر کسان. په تود جنګ کې درې لارې وې: يا به کاميابېږي، يا به تسليمېږي، يا به مړ کېږي. لالټي لا د تسليمېدو پلان نه درلود. هغه په ريس پسې ځان پخلنځي ته ورسوه. سمدلاسه يې په خېټه کې لغته وخوړله. دی وار شو. په دېوال ولګېد. پرځمکه ولوېد. بېرته جيګ شو. سر يې لکه غوا په مخامخ ونيو. په منډه يې ريس په سينه کې ووهه. هغه په شا ولوېد. د حويلۍ ساتونکو د لويې کړکۍ له لارې په سالونضربې وکړې. يو قيامت جوړ شو. ټولې ښيښې دانه دانه تويې شوې. ځينې مرمۍ د کړکۍ په اوسپينزو پنجرو ولګېدلې. ټنګس يې وخوت. ضربو هم په دروازه کې ساتونکي، هم د لالټي کسان يوه شېبه غلي کړل. لالټي ته همدا ښه موقع ښکاره شوه. د پخلنځي د ټيټ دېوال له شا څخه يې خپلو کسانو ته چيغه کړ:

– دروازه بنده کئ! دروازه بنده کئ!

خو ملګرو ته يې مرميو وخت نه ورکوه. ريس د دروازې شاته ساتونکو ته غږ کړ:

– الکه! راننوځئ! دوئ کم دي.

هغوئ بيا له دروازې څخه ضربې وکړې. خو ددوئ ډزو بيا په شا کړل. ريس لالټي په دواړو لاسونو ټېل وهه. دی د پخلنځي په مېز ولګېد. ملا يې کلکه ژوبله شوه. لاس ته يې د ريس وېښتان ورغلي وو. هغه بې وېښتانو ګنجي، زوړ او ټيټکی ښکارېده. لالټي وېښتان وغورځول. د ريس پام شو. ژر يې پر خپل سر لاس ونيو چې پټ يې کړي. داسې وارخطا و لکه ستره ښځه چې له پردې سرې سره بې حجابه مخامخه شي. منډه يې کړه چې خپل وېښتان له ځمکې واخلي. لالټي د مېز پر سر هرکارې ته لاس کړ. ريس يې په ګنجي سر ووهه. هغه کوږ کوږ تر الماری لاړ. لالټي بيا هرکاره په سر ورکړه. دا ځل ريس سوړ پرېوت. ده د لېوني غوندې په مرميو کې دروازې ته وځغاستل. هغه يې پورې کړه. اوسپينزه او درنده وه. له هغې خوا په دروازې د مرميو د لګېدو دربهار شو. د کړکۍ له خوا هم ضربې وې. لالټي کړوپ کړوپ بېرته روان شو. د کوچونو شاته ملګرو ته يې پخلنځی وښود:

– راځئ! د هغه ټيټ دېوال پنا کېنئ! دا ځای ښه ندی.

په ګډه يې منډه واخېستله. نابېره لالټي او دادو په چيغه پړمخې پرېوتل. شاه محمد او سردار دواړه د دېوال شاته کش کړل. لالټي ورون او دادو د تشي لاندې ځای نيولی و. د منګولو له منځه يې وينې څڅېدلې. ډاکټر زخميان سمه تخته سملول. له دادو څخه يې سپينه چينه وباسله. د درملو بکس يې خلاص کړ. د دواړو زخمونه يې وتړل. لالټي ستړی و. عميقه سا يې اخېستله. روغو ملګرو ته يې وکتل. رنګونه يې تښتېدلي وو. لکه په خپلې ناکامۍ او مرګ چې سل په سلو کې باوري وي. ده زګېروي ودرول. په بيداره غږ يې وويل:

– ابڅ خبره نده. د دروازې او کړکۍ د لارې څوک راتلی نشي. زينې ته ګورئ! چې د بام دلارې رې نشي!

شاه محمد زينې ته مخامخ کېناست. ټوپک يې سيده ونيو. په ګلابي مخ يې خولې روانې وې. په سپين دسمال يې وچ کړ. لکه انار سور شو. سردار وويل:

– کشکې مو ويډيو کړې وه. ريس څه شو؟

لالټي ورته پروت ګنجي وښود. ټولو ته په هماغه حالت کې هم خندا ورغله. لالټي په ناستو هرکاره پاس نل ته ونيوله. نيمې او به ده او دادو وڅښلې، پاتې يې د ريس په ګنجي سر واچولې. هغه بيدار شو. سر يې وځنډه. سترګې يې خلاصې کړې. سردار يې تندې ته تومانچه ونيوله. پر ته له دادو ټولو موبايلونه راوباسل. لالټي وويل:

– ته دګنجي زوی به اوس خپل ټول جرمونه ووايې!

ريس بيا سر ته لاس کړ. رنګ يې تک سور شو. ژر يې پر ځمکه پراته وېښتان پر سر کش کړل. بېرته پخوانی ريس شو. پزه يې جيګه ونيوله:

– که يې ونه وايمه څه به وکې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مړ کومه دې.
– مړ مې که!
لالټي سپېره ورکړه. په سوک يې ووهه. له پزې يې وينې روانې شوې. ورباندې يې چيغه کړه:
– وايه د سپي زو!
– هاهاهاها نا نو، ته اوس دونه نه پوهېږې؟ مونږ چې دا دونه غټ غټ کارونه کوو، دا خبرې مو په ځان منلي دي.
لالټي ته ريس په سوکالی کې لوی شوی، نازدانه ښکارېده. د دومره مقاومت توقع يې نه لرله. اوس داسې معلومېده چې زيات فشار ته اړتيا ده. غابښونه يې وچيچل. ډاکټر خوشال ته يې اشاره وکړه. هغه څو لغتې ورکړې. ريس په ځمکه وغځېد. بېرته په خندا جيګ شو:
– نانو، په دې پلاستيکي پټکو مې يرولی نشئ ښا؟ ای! بهر به اوس د ملي امنيت کسان او پوليس راغلي وي. تاسې ټول پينځه کسه يئ! ښه خبره دا ده چې تسليم شئ!
هلته په رښتيا د پوليسو قوماندان د ملي امنيت له مشر سره کورته د ننوتلو په پلان غږېده. چورلکه يې راوغوښتله چې سرتېري پر بام کوز کړي. د ريس ساتونکو له کړکيو ټوپکان دننه کړي وو. ټول سالون يې سم ليده. که د لالټي کسانو د پخلنځي له ټيټ دېواله سر ښکاره کړی وای وژل کېدل. د ساتونکو قوماندان غږ کړ:
– ريس صيب! چېرته يې؟
ده په موسکا ځواب ورکړ:
– اشپزخانه کې. روغ او جوړ يمه. دوئ اوس تسليمېږي. بله لار نه لري. که نه د لور عشق به يې ټول جهان ووينې.
هغه کړس کړس وخندل. د لالټي سترګې غټې راووتلې. ملګرو ته يې کړ:
– د سپي د زوی خوله بنده کئ!
سردار د ريس خوله په دسمال وتړله. د لالټي زړه تښتېده. خو فکر يې دادو ته و. هغه چې په تشي کې لګېدلی دی څه حال به يې وي؟ ډاکټر لالټي ته پيچکاري ولګوله. دده زړه ورسره ښه شو. دادو ته يې سيروم چالان کړ. ويې ويل:
– جيګ شه، کېنه!
– کېناستلی نشمه.
– ته کوشش وکه!
دادو نه منله. لالټي وپوښتل:
– زړه دې تښتي؟
– هاو.
– ځان ماچوه! فيکر وکه چې چيشي ته راغلی يې؟ او تاته په کلي کې څوک انتظار کئ؟
دادو ځير شو. سمدم نېغ کېناست. نورو ته عجيبه وه. په غټو غټو يې وکتل. ډاکټر مخ لالټي ته کړ:
– ای ماما! دسې به وکو، وبه وايو چې مونږ ته لاره راکئ. که نا، ريس وژنو. دا به ام د ځانه سره واخلو چې څوک رابانديې ډز ونکي. امدسې به وتښتو.
– چېرته به وتښتو يارو؟
– د سالاو غرونو ته. ريس د ځان سره وړو. الته به يې په آرامه مجبور کو چې اقرار وکي.
– نا، نه کېږي.
– نو چيشي کې؟ زما دې ونه منله. ستا پلان غلط و. دا رذيل اقرار نکئ.
لالټي ترې مخ واړوه. ويې ويل:
– ګوره يارو! ډاکټر ام يې. دونه نه پوېږي چې په دغو خبرو دا نجس زړور ېږي. بيا نو بېخي اقرار نکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس د ملنډو موسکا وکړه. ډاکټر وویل:
– په هرڅه پوهېږم. په دادو کې مرمۍ بنده ده. داخلي خونرېزي لري. سودا مې ورته ده.
لالټي دادو ته وکتل. تندي یې ګونجې وکړې. په زړه کې خو ده هم منلې وه چې هرڅه له لاسه وتلي. مګر ظاهرن یې نه ښودله. دې کې یو کېوونکی ګړز شو. بم وچوېد. د سالون دروازه دننه ولوېدله. پر دوئ ګردونه او د باروتو بوی راغی. د ټولو رنګ پک والوت. لالټي تر یوې شېبې څه نه اورېدل. په همدا حالت کې یې د ریس سر ته تومانچه ونیوله. هغه په بنده خوله خندل. لالټي وویل:
– ای د سپي زو! وایې که نا؟
خپل غږ یې په سختۍ واورېد. ریس په خندا سر وښندهٔ. لالټي غوښتل په دا ککره یې وولي. خو په وروستۍ شیبه کې یې تومانچه اوږې ته برابره کړه. ډز شو. ریس په ځمکه ولوېد. لکه مار تاو راتاو شو. له درده یې په پزه کې عممم عممم کوه. په جامو یې وینې لارې وکړې. د لالټي اورېدل ورو ورو ښه شول. دسمال یې د ریس له خولې ښکته کړ. ویې ویل:
– اوس وایې که نا؟
ریس د درد له زګېرویو سره ککره وښنډله:
– چې مړ مې کړئ هدف ته به ونه رسېږئ.
پولیس په دروازه کې ودرېدل. لالټي د ریس خوله بېرته په دسمال بنده کړه. په چیغه یې وویل:
– پاسي د سپي زو! که نا، دا بله اوږه دې ام ولمه. جیګ شه!
ریس له زګېرویو سره پاڅېد. لالټي یې شاته شو. له اوږې یې ونیو. په څټ یې د تومانچې خوله کېښودله. ملګرو ته یې کړ:
– تاسې زما شاته شئ!
د سردار په اوږه ټوپک ځړېده. په یو لاس یې سیروم جیګ ونیو. بل د تومانچ والا لاس یې د دادو تر ملا تاو کړ. لالټي ریس ټېل وهه:
– ځه ځاااااا!
هغه روان شو. دوئ ورپسې وو. د لالټي زخمي پښې زور نه اخیست. کله کله به یې د چندرو ټوپونه وهل. پولیسو ته یې کړ:
– ای ای! که چا ډز وکه دا وجنو.
قوماندان له ویجاړې دروازې سر ښکاره کړی و. غږ یې کړ:
– ګوره الکه! په دغو کارونو تاسې ځان ته مشکل زیاتوئ! په آرامه تسلیم شئ! ستاسې په ګټه ده.
– ډک یې که ـه ـه! دا نصیحت دې ادې ته وکه!
دوئ اوس شاته شاته د زینې په لور روان وو. ریس یې هم کشوه. دویم منزل ته وختل. په سالون کې یې سردار لاندېنۍ زینې ته ودروه. شاه محمد یې ولېږه چې له دریم او څلورم منزل څخه د ریس بچي راولي. ډاکټر خوشال ته یې وکتل:
– په دغه کوټه کې په مېز باندې لپټاپ دی. اغه راواخله. او په دغو دوو کوټو کې یې تي خواره بچي دي. اغه ام را وباسه!
لالټي پوهېده چې دا یې وروستی زور دی. که ریس اقرار ونه کړ نور نو هېڅ انتخاب نه لري. هرڅه ختم دي. په لاندېنۍ زینه کې د پولیس سر ښکاره شو. سردار پرې ډز وکړ. هغه بېرته په منډه سالون ته کېوت. دلته ډاکټر د کوټو دروازې په لغتو ووهلې. اول یې لپټاپ راوړ. وروسته یې د غېږې بچي راوباسل. هغوئ ژړل. دواړه میندې هم په چیغو راووتلې. شاه محمد دوه پېغلې او شپږ ماشومان مخ ته کړي وو. په زینه راکېوت. لالټي د ریس کورنۍ مخامخ ودروله. دده خوله یې خلاصه کړه. ویې ویل:
– د سپي زو! وایې که یو یو بچی دې مخ کې مردار کمه؟
ښځې سونګېدلې. ماشومانو ژړل. ریس د تل په شان په آرامه وویل:
– نا نو، دې کې ماشومان مه ګډوه! دا زما او ستا په منځ کې خبره ده. دونه ام سړی بې غیرته کېږي نا.
– ښا؟ اغه زما لور لکه چې د چا اولاد ندی. آد سپي زو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس سر وخوځوه:
–ګوره! دا یې مونږ مړه. بیا نو نه تاسې د مرګه بچېږئ، نه ستا لور د بې ایزتۍ نه. ګټه یې تا له څه ده؟
لالټی هم پوهېده چې هغه رښتیا وایي. تر دې هم بده دا چې هغه په هېڅ صورت کې په خپلو جرمونو اقرار نه کوه. معنا دا چې دوئ سل په سلو کې ناکامه دي. له ډېره غمه خندا ورغله. په آرامه یې وویل:
–منږ خو اسې ام په مړو کې ایساب یو یارو. ستا کورنۍ خو ام ولاکه رانه جوندۍ پاتې شي. ستا زړه چې وایې که نا؟
–نانو، ګوره ګوره! دا خو لېونتوب دی.
لالټي په موسکا کتل. دا د نهیلۍ موسکا وه. د ریس ټینګوالي ته د تسلیمۍ موسکا. اصلن هغه چورت وهه چې اوس کومه لاره بنه ده؟ که ریس وژني نو بچي به یې ځورېږي. هغوئ څه ګناه کړې ده؟ که یې نه وژني نو هغه به همدا اسې ظلمونو ته دوام ورکړي.
ریس یې موسکۍ ځېرې ته ځیر و. سر یې وخوځوه:
– سمه ده. زه په زیمه واري وایم. تاسې له څوک څه نه وایي. ځئ! فلش میموري او لپټاپ واخلئ! د مځکې نه ام تېریم.
د لالټي په مغزو کې کړنګ شو. ریس ته یې ځیر ځیر وکتل. د هغه په خبره کې یې د خپل فشار نتیجه احساس کړه. امید ورته پیدا شو. نه پوهېده چې دده موسکا او بې پروایي هغه اړباسه، که د اولاد د مرګ ډار؟ موسکا ته یې دوام ورکړ. ویې ویل:
–خبره په فلش میموري او ځمکه کې ندده یارو. بنه ځا اقرار مه کوه! بل کار وکه! ته یاسین، هاشم او سباګل جوندي که! منږ ام تا او ستا بچي خوشې کوو. څنګه یارو؟ که نا، یو یو. اورې؟ یو یو، په آرامه ستا په مخ کې وجنو. یو یو.
د ریس په سترګو کې یې وارخطایي ولیدله. هغه بې اختیاره هرې خوا ته تاوېدلې. او به پکې وځلېدلې. بیا یې هم په آرامه وویل:
–بچي مې پرېدئ! هر ډول ضمانت غواړئ، پیسې غواړئ درکومه.
دا وخت د امنیت کسان د چورلکې له لارې په بام کېوتل. دلته لالټي کټ کټ وخندل:
–زه پوېږمه. ستا خبیث په یوه خبره باور نشته. ګوره یارو! زمنږ وخت په ختمېدو دی. درېو پورې ایساب کومه. که دې خبرې شرو نه کړې، د کورنۍ رېبل دې د تې خورو بچیانو نه شرو کومه؟ پوه شوې؟ یو، دوه...
د ښځو او ماشومانو چیغې شوې. د ریس هم او ښکې ووڅڅېدلې:
– نا، نا، وایمه وایمه!
لالټي په زړه کې خوشحاله شو. ملګرو ته یې وکتل. هغوئ موسکي وو. مګر دده څېره یودم جدي شوه. ایله یې د مصنوعي خندا بوج له ذهنه پرېوت. ښځو ته یې اشاره وکړه چې تې خواره ماشومان کوټې ته بوځي. لپټاپ او فلش میموري یې په زینه کې د ښځو په جامو کېښودل. او ریې ور واچوه. ریس یې په کوچ کې مخامخ کېنوه. پینځو واړو ملګرو یې د موبایلونو کمرې ونیولې.
لالټي ریس ته سر وخوځوه چې وایه! هغه خبرې پیل کړې. لالټي لاس وښوروه:
–صبر صبر! بند کئ موبایلونه! ای د سپي زو! تا خو ولیدل. زه د ټولو خبرو نه خبریمه. دا درته اخېري خبرداری دی. که دې دروغ شرو کړل بیا درته نه ویمه. بس یو بچي دې وجنمه. که دې بل دروغ وویلې بل بچي دې وجنمه. پوی شوې؟
ریس کیسه پیل کړه، چې څنګه د کانونو په لیدو ورته د بیلیونر کېدو امید پیدا شو؟ څنګه یې له وزیر سره د کانونو د چور پلان جوړ کړ؟ کوم کوم چارواکي پکې شریک دي؟ د نړۍ په کومو بانکونو کې یې پیسې دي؟ څنګه یې وزیر او نور د ځان په ګټه لوبول؟ د لالټي ځمکه یې څنګه پیدا کړه؟ ولې یې مروه ونه وژله او یاسین یې وواژه؟ ویې ویل چې د مروې عزت ته یې بد کتلي نه دي. خپله پېغلې لوڼې لري. خو ویډیو یې ددې لپاره جوړه کړې وه چې لالټی ځمکې ورکولو ته اړباسي. وروسته یې ددوئ د حملې له پلان څخه د خبرېدو، د اوه لسو ځوانانو د نیولو او د حماس د وژلو وویل. لالټی او ملګري یې په حماس خفه شول. یو بل ته یې مړې مړې وکتلي. د ریس د خبرو په پای کې د موبایلونو مخه لالټي ته وا وښتله. هغه وویل:
–ګورئ! منږ چیشی غواړو؟ چې بچي مو څنګ کې وي. سبایي ووځو، ځمکه وکرو، مالونه وڅروو. ماښام په دیسترخان راټول شو. کله کله د مرګرو او خپلوانو کره په کوزدې، یا اختر کې لاړ شو. ټوقې وکو، وخاندو. خو دا ځینې ګوره! دقه سې پینځه منزله بنګلې به لري. د ایخ شي کمی به یې نه وي. بانکونه به یې د پیسو نه ډک وي، خو تا به د الیشنګ په سالاو کې آرام ته نه پرېدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې؟ ځکه چې غواړي لا پيسه داره شي. حرص مخکې کړي وي. وه خو پيسه داره شه کنه! چا ويلي مه کېږه؟ نو د خپلې ګټې دپاره خو زما سټه مه باسه کنه! وه د ظالم زو! په جوند کې نور چيشي دي؟ يا ساز دی يا سوز. دواړه ځانته نه کېږي. ځا، دا ته يې د ډالرو په غونډۍ ناست. پيسې درسره په ساز کې خندلی شي؟ په سوز کې جړلی شي؟ ته خو يو وار خلق ياران که! بيا وګوره چې په ميم زرما ټوله زما کې خوند دی، که په منږ زر منږ ټوله زمنږ کې؟

موبايلونه بند شول. لالټي وويل:

– اوس يې په نېټ کې خوشې کئ!

ملګرو يې همداسې وکړل. خو د ډاکټر سرې سترګې په ريس کې وې. بالاخره يې غږ کړ:

– اوس به دا خبيث ووژنو.

دادو په کوچ کې کوږ ناست و. زګېروي يې ختل. د ډاکټر خبره يې تاييد کړه. د ريس د بچيانو ژړا بيا جيګه شوه. لالټي اسويلی وکړ. سر يې وښنده:

– نا، ګټه نه لري يارو. مګر که زمنږه نقشه کاميابه شي دا به د مړي نه ام بتر شي.

دا وخت د امنيت کسان د پورتنۍ زينې له لارې دويم منزل ته ورسېدل. په لاندينۍ زينه کې پوليسان ښکاره شول. غږ يې کړ:

– تسليم شئ! موږ تاسې ته ضرر نه رسوو. محکمه پوېږي تاسې.

خبره ختمه وه. نور داسې څه پاتې نه وو چې دوئ ورته اميد لرلی. لالټي تومانچه د ښيښې پر مېز کېښودله. لاسونه يې جيګ کړل. نورو هم همداسې وکړل. خو ډاکټر تومانچه ريس ته ونيوله. لالټي يې لاس کلک کړ. ويې ويل:

– ډاکټره ګله! فيکر وکه! که دا ووجنو خلقو ته به منږ ام داړه ماران ښکاره شو. زمنږ ويډيو بيا ايخ شوه. دده په مرګ سبا ګل نه جوندی کېږي يارو. مګر کېدی شي زما او ستا بچي ټول عمر وځوربږي. او زمنږ بندي مرګري ووجل شي. او مافيا د کانونو چور ته دوام ورکي. نور دې خوښه!

لاس يې بېرته خوشې کړ. ډاکټر تر لږ چورت وروسته تومانچه په مېز کېښودله. لالټي ريس ته کړ:

– ای د سپي زو! ته آزاد يې. ځا!

هغه او بچيان يې تېز د امنيت د کسانو څنګ ته لاړل. عسکرو لالټی له ملګرو سره ونيو. ريس په زخمي ځان راغی. هر يو ته يې سپېړې او لغتې ورکړې. د دادو سيروم لېرې وار شو. ريس قوماندان ته کړ:

– حوزې له يې مه بيايئ! اقرار تې واخلئ چې زما د کور او کار مالومات چا ورکړي؟ بيا يې چرته مردار وغورځوئ!

قوماندان سر وخوځوه. ريس ټلېفون راوباسه. کوم چاته يې وويل:

– الحه روره! امدا اوس فيسبوک، يوټيوب، ټويټر او نورې پاڼې بندې کئ!

شېبه پس لالټی او ملګري يې له ترلو لاسونو او ترلو خولو سره د بنديانو په موټر کې ناست وو. دادو په منځ کې اوږد غځېدلی و. زګېروي يې ختل. دوئ له تورو ښيښو مړې مړې بهر کتل. هلته هېواديار د کور په خوله کې د لسګونو خبريالانو مخ ته ولاړ و. بلکل تازه ښکارېده. خو خوله يې اوس هم په وينو وه. هغه وويل:

– زما ګرانو! بلا وه برکت يې نه و. بس څو تنه غله وو.

هغه خپلې په وينو سرې خولې ته اشاره وکړه:

– دا ګورئ ويې وهلمه. په اوږه يې وويشتلمه. بس پاڼه يې ليکلې وه. ټول پکې دروغ وو. ويلې دا به لولې که نه، ټول بچي دې وجنو. مجبور ومه، ومې لوستله. دوئ ويډيو جوړه کړه. په سوشل ميډيا کې يې خپره کړه. د امنيت او پوليسو څخه مننه کوم چې په ښه ټايم راغلل. اغه کسان يې په جنګ کې ټول ووجل. اوس که ستاسې خوښه وي زه به ډاکټر له ځان ورسومه. وينه مې ضايع کړې. ضوف راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریالانو مایکونه او کمرې تولې کړې. لاره یې خوشې کړه. ریس په موټر کې کېناست. غلې غلې یې زمزمه کوله. له ټیټې ښیښې یې لالټې ته په موسکا سترګه ووهله. دده تور لنډکروزرونه له کوځې تېز ووتل. شاته د ملي امنیت او پولیسو رینجرو هم ورو ورو حرکت وکړ. لالټې خپلو ملګرو ته وکتل. هغوئ ترې مخونه واړول.

دوه ورځې پس یوه ډله سالاویان په کابل کې د امنیت د روغتون مخ ته ولاړ وو. مروې او مور په پلو نیم مخونه پټ کړي وو. د شربت خېلو ملک په دروازه کې له عسکر سره خبرې کولې. وروسته عسکر دوئ د ننه روغتون ته بوتلل. هلته یې په لویه کوټه کې حاجي چمن ځورند سر پر چوکۍ ناست ولید. زوی یې دادو په کټ کې سمه تخته پروت و. سترګې یې ولاړې وې. د مروې او مور له خولې چیغه وختله «وی‌ی‌ی‌ی‌ی». د ټولو رنګ سپین واوښت. حاجي چمن د دوئ غږ واورېد. مخ یې را واړوه. دا وخت دادو هم نېغ کېناست. موسکی شو. ملک غږ کړ:

– هی د خره زو! زمنږ دې زړه بوټ وباسه.

نژدې ورغلل. دادو د سر د پاسه د سیروم په پایې کې بند موبایل واخیست. غږ یې جیګ کړ. خپلو کلیوالو ته یې مخامخ ونیو. په نېټ کې یې د کانونو او پطرولیم پر وزیر او هېوادیار سربېره د ډېرو چارواکو نیول کېدل ښودل. یو متخصص اټکل کوه چې د غصب شویو کانونو له نیول کېدو سره به د دولت عواید دوه برابره شي. خبریال وویل:

– سره له دې چې د سالاویانو د ویډیو تر خپرولو لږ وروسته ټولنېزې رسنۍ بندې شوې. خو ویډیو خپل کار کړی و. د دولت تر مشرانو رسېدلې وه. او نتیجه یې تاسې وینئ. همدا اوس مې خبر ترلاسه کړ چې د لعل محمد ټول یویشت کسان د امنیت له دفتره آزاد شول او په روغتون کې د زخمي ملګري لیدو ته لاړل.

دا وخت لالټې او ملګري یې تېز د دادو کوټې ته ننوتل. خلکو له خوشحالۍ چیغې کړې. هر چا خپل زوی او ورور ته غاړه ورکوله. مروې خپل ګوډ پلار په غېږ کې ونیو. د لالټې زړه ورسره تود شو. په تندي یې ښکل کړه:

– مرو! څنګه یې بچې؟

– ښه یمه ابا. ستا پښه څنګه ده؟

– ښه ده. بلا ورپسې! نا، ته بېخي ښه یې؟

– هاو کنه. ویمه بېخي ښه یمه.

– کلي کې خو دې څوک نه ځورئ؟

خلکو په ګډه غږ کړ:

– نا، اغه خبرې اوس نشته.

مروې هم سر وخوځوه. لالټې مخ ښځې ته کړ:

– ستا څه حال دی؟

– ښا، اوس دې په یاده شومه؟

– نا خو...

– بانې مه کوه!

ټولو هررر وخندل. لالټې د خجالت له موسکا سره لور بیا په تندي ښکل کړه. وروسته یې په خپل ټټر نرم لاس وسولوه. اروا ته وبنګېد «مننه یارو»

یوه اونۍ پس ډاکټر خوشال شربت خېلو ته راغی. له کابله یې د کان کیندنې جواز راوړی و. خلک د لالټې د کور مخ ته راټول شول. د جواز سیل یې کوه. ډاکټر په جیګه ودرېد. غږ یې کړ:

– زه تاسې ټولو ته، خصوصن لال محمد خان ماما ته د جواز مبارکي وایمه. بل زېری دا چې دولت تیار دی چې د کار دپاره ماشینونه امانت راکي. چې خپل مو پیدا کړل بیا به یې بېرته ورکو.

لالټې ګوډ ګوډ ورغی. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر ویسې ډاکټره ګله! نورې خبرې دې صیي. دا لال مامد خان څوک دی؟ په دغه نوم سالاویان څوک نه پېژني. که ما ښیې نو زه خو لالټي یمه.

د ټولو سترګې وازې شوې. ده دوام ورکړ:

– ویمه که لال مامد خان شومه ستاسې سره وعدې مې هېرې نشي. لالټي ښه دی. خبره په نوم کې نده. په سړي کې ده. که اغه دروند و، نوم خپله درندېږي. که اغه سپک و، چې پیغمبر یې وبولئ ام نه درندېږي.

د شربت خپلو ملک غږ کړ:

– ای اورې؟ زه خو درته ښځي شازاده بارام ویمه. غټ دېو دې چپه که په خدای.

دې کې ګلټي په منډه راغی. د لالټي لاس یې ونیو. په ګونډو شو. زاری یې کولې چې بد راڅخه شوي دي. ده له ټهو جیګ کړ:

– ډک یې که ـه ـه! منږ ښنلی یې یارو! مګر که دې نشه پرېښودله، او ورېنداري او بچیانو ته سم سړی شوې، په کان کې کار ام درکوو. د انډیوال وعده ده.

خلکو غږ کړ «ښه وایي» ګلټي چورتي شو. وروسته یې وپوښتل:

– نا، دا ډک یې که دې نو څه ته وویلې؟ اوس نو چیشی ډکی بادا ره؟

لالټي ورته جواز وښود:

– د خلقو نس.

ټولو هررر وهل. لالټي مخ خپلې حویلۍ ته واړوه. د کوټو مخ ته ولاړې ښځې او لور ته موسکی شو. د هغوئ خولې له خندا او سترګې له اوښکو ډکې وې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library